Prefaţa

I spune ora vrăjitoarelor, acel moment din miezul nopţii când toţi oamenii dorm, iar creaturile nopţii pot să le audă respiraţia, să le simtă mirosul sângelui, să le privească desfăşurarea viselor. E momentul când lumea e a noastră, când putem să vânăm, să ucidem, să apărăm.

E vremea când am cea mai mare poftă să mă hrănesc. Dar trebuie să mi-o înfrânez. Pentru că, înfrânându-mă, vânând doar acele animale al căror sânge nu curge mai repede din cauza dorinţei, ale căror inimi nu bat mai tare de bucurie, ale căror pofte mistuitoare nu le fac să viseze, eu pot să-mi ţin sub control destinul. Pot să nu trec pe partea întunericului. Pot să-mi ţin sub control Puterea.

Iată de ce, într-o noapte în care pot să simt mirosul sângelui pretutindeni în jur, când ştiu că, într-o clipă, aş putea să iau legătura cu Puterea căreia i-am rezistat atât timp şi-i voi rezista pe vecie, simt nevoia să scriu.

Transpunând-mi istoria în scris, văzând cum se leagă episoadele şi anii, ca mărgelele pe un fir interminabil, pot să-mi păstrez legătura cu cel de pe vremea când eram om, şi singurul sânge pe care-l auzeam vreodată năvălindu-mi în urechi şi-l simţeam izbindu-mi inima era doar al meu...

1

Ziua în care mi s-a schimbat viaţa a început ca oricare alta. Era o zi fierbinte de august a anului 1864, o vreme atât de înăbuşitoare, încât până şi muştele îşi încetaseră roirea în jurul hambarului. Copiii slujitorilor, care de obicei se ţineau de jocuri gălăgioase şi ţipau în timp ce alergau de la o corvoadă la alta, acum tăceau. Aerul era inert, parcă încercând să ţină la distanţă o mult-aşteptată furtună cu tunete şi fulgere. Aveam de gând să-mi petrec după-amiaza plimbându-mă călare pe calul meu, Mezzanotte, prin răcoroasa pădure de la marginea moşiei Veritas, reşedinţa familiei mele. Îmi strecurasem o carte în traistă şi eram hotărât să evadez, pur şi simplu.

Cam asta făceam în cele mai multe zile din vara aceea. Aveam şaptesprezece ani şi eram fără astâmpăr, nefiind dispus nici să plec la război alături de fratele meu, nici să învăţ de la tata cum să administrez moşia. În fiecare după-amiază, speram acelaşi lucru: că vreo câteva ore de singurătate m-ar putea ajuta să-mi dau seama cine sunt şi cine aş vrea să devin. Primăvara trecută terminasem de frecventat şcoala pentru băieţi, iar tata mă convinsese să-mi amân înscrierea la Universitatea statului Virginia, până după încheierea războiului. De atunci, fusesem, în chip ciudat, prins undeva la mijloc. Nu mai eram un băieţel, dar nici chiar bărbat, fiind total nesigur de ceea ce era de făcut cu mine însumi.

Partea cea mai rea era că nu aveam cu cine să discut. Damon, fratele meu, era tocmai în Atlanta, cu armata generalului Groom, cei mai mulţi dintre prietenii din copilărie erau ori în pragul logodnei, ori şi ei pe îndepărtate câmpuri de bătălie, iar tata îşi petrecea tot timpul în biroul lui.

— O să fie căldură mare! a urlat intendentul nostru, Robert, din marginea hambarului, unde urmărea cum doi grăjdari încercau să-i pună frâul unuia dintre caii pe care-i cumpărase tata săptămâna trecută, la o licitaţie.

— Mhî, am mormăit.

Asta era o altă problemă: cu toate că tânjeam să am pe cineva cu care să vorbesc, când îmi apărea câte un partener de conversaţie, niciodată nu eram mulţumit. Ceea ce-mi doream cu disperare era să întâlnesc pe cineva capabil să mă înţeleagă, capabil să discute despre lucruri adevărate, cum ar fi cărţile şi viaţa, nu doar despre vreme. Robert era destul de simpatic şi unul dintre sfătuitorii cei mai de încredere ai tatei, însă vorbea atât de tare şi de repede, încât până şi o conversaţie de zece minute cu el m-ar fi epuizat.

— Ai auzit ultima chestie? m-a întrebat Robert, lăsând calul şi îndreptându-se spre mine.

Am scos un geamăt în sinea mea, apoi am scuturat din cap.

— N-am citit ziarele. Ce-a mai făcut generalul Groom? am întrebat, chiar dacă discuţiile despre război îmi lăsau mereu un sentiment de stânjeneală.

Robert şi-a pus mâna streaşină la ochi, apărându-se de soare, şi a scuturat din cap.

— Nu, nu cu războiul. Cu atacurile animalelor. Ăia de la Griffin au pierdut cinci găini. Toate cu răni adânci la gât.

M-am oprit cu un picior în aer, simţind cum mi se zbârleşte părul la ceafă. Toată vara, dinspre plantaţiile învecinate se raportaseră atacuri stranii asupra animalelor. De obicei, victimele erau mărunte, în special găini sau gâşte, dar în ultimele câteva săptămâni, cineva — probabil Robert, după vreo patru-cinci pahare de whiskey — lansase zvonul cum că atacurile ar fi fost opera demonilor. Eu nu credeam aşa ceva, însă nu era decât un lucru în plus care să-mi amintească faptul că lumea nu era una şi aceeaşi cu cea în care crescusem. Totul era în schimbare, cu sau fără voia mea.

— Poate le-o fi omorât vreun câine vagabond, i-am zis lui Robert, fluturându-mi mâna a nerăbdare şi repetând papagaliceşte cuvintele auzite de la tata, când i le adresase săptămâna trecută lui Robert.

Tocmai atunci, vântul s-a înteţit brusc, făcându-i pe cai să tropăie agitaţi.

— Ei bine, atunci sper să nu dai peste vreun câine de-ăsta vagabond când mai ieşi să călăreşti singur, ca în fiecare zi.

Şi, cu asta, Robert m-a părăsit, pornind cu paşi mari spre păşune.

Am intrat în grajdul răcoros şi întunecos. Ritmul regulat al respiraţiei şi al sforăitului cailor m-a destins instantaneu. Am luat din raftul de pe perete peria lui Mezzanotte şi am început să-i perii coama neagră ca tăciunele. Mi-a răspuns cu un uşor nechezat de recunoştinţă.

Tocmai atunci, uşa grajdului s-a deschis scârţâind, şi tata şi-a făcut apariţia. Bărbat înalt de felul lui, tata avea o alură atât de energică şi de impunătoare, încât îi intimida lesne pe cei care se nimereau în cale. Ridurile care-i brăzdau chipul nu făceau decât să-i sporească autoritatea înfăţişării; acum, purta un costum protocolar pentru dimineaţă, în ciuda caniculei.

— Stefan? a strigat el, rotindu-şi privirea printre despărţiturile grajdului.

Chiar dacă locuia de ani de zile la Veritas, probabil că nu intrase în grajd decât de vreo câteva ori, preferând să-i fie pregătiţi caii şi aduşi până la uşă.

Am scos capul din boxa lui Mezzanotte.

Tata şi-a croit drum spre fundul grajdului. Privirea i s-a oprit asupra mea şi, deodată, m-am simţit jenat pentru faptul că mă vedea plin de transpiraţie şi de praf.

— Nu degeaba avem grăjdari, fiule.

— Ştiu, i-am răspuns, având senzaţia că-i provoc o dezamăgire.

— Există timp şi loc pentru distracţiile cu caii. Dar mai există şi un punct în care vine vremea ca un băiat să înceteze cu joaca şi să devină bărbat, m-a dădăcit tata, izbind-o tare în coaste pe Mezzanotte.

Fornăind, iapa a făcut un pas înapoi.

Am strâns din dinţi, aşteptând ca el să-mi povestească pentru a nu ştiu câta oară cum, la vârsta mea, sosise din Italia în Virginia doar cu hainele de pe el. Cum se luptase şi se târguise să cumpere o bucată micuţă de pământ, doar de un pogon, pe care o extinsese până la cele două sute de pogoane de acum ale moşiei Veritas. Cum uni îi alesese numele acesta, veritas fiind latinescul pentru adevăr, deoarece aflase că, atât timp cât caută adevărul şi luptă împotriva amăgirilor, un bărbat nu mai are nevoie de altceva în viaţă.

În loc de asta, s-a rezemat de uşa boxei.

— Rosalyn Cartwright tocmai şi-a sărbătorit a şaisprezecea aniversare. Îşi caută un soţ.

— Rosalyn Cartwright? am repetat eu.

Pe când aveam amândoi doisprezece ani, Rosalyn plecase la un pension de lângă Richmond, şi n-o mai văzusem de o grămadă de timp. Era o fată sfioasă, şatenă cu ochi căprui; în toate amintirile mele cu ea, era îmbrăcată într-o rochie maro. Niciodată nu fusese veselă şi zâmbitoare, cum era Clementine Haverford, sau cochetă şi înfiptă, ca Amelia Hawke, sau isteaţă-brici şi răutăcioasă, ca Sarah Brennan. Era, pur şi simplu, o umbră din fundal, mulţumită să se târască în coada tuturor aventurilor noastre copilăreşti, niciodată în fruntea lor.

— Da, Rosalyn Cartwright, a confirmat tata, dăruindu-mi unul dintre rarele lui zâmbete, cu colţurile buzelor arcuite atât de puţin în sus, încât ai fi putut crede că rânjeşte dispreţuitor, dacă nu l-ai fi cunoscut bine. Am vorbit cu tatăl ei, mi-a explicat, şi pare să fie partida ideală. Ei i-a plăcut totdeauna destul de mult de tine, Stefan.

— Nu ştiu dacă ne-am potrivi, eu cu Rosalyn Cartwright, am bombănit, simţindu-mă de parcă pereţii reci ai grajdului s-ar fi strâns în jurul meu.

Normal că tata vorbise cu domnul Cartwright. Domnul Cartwright era proprietarul băncii din oraş; dacă tata s-ar fi încuscrit cu el, i-ar fi fost uşor să-şi întindă şi mai mult moşia Veritas. Şi, dacă tot stătuseră de vorbă, însemna că era ca şi stabilit ca eu şi Rosalyn să devenim soţ şi soţie.

— Fireşte că nu ştii, băiete! a hohotit tata, plesnindu-mă cu palma pe spinare.

Era într-o dispoziţie remarcabil de bună. În schimb, starea mea de spirit se întuneca tot mai mult cu fiecare cuvânt al lui. Mi-am strâns pleoapele, sperând să nu fie decât un vis urât.

— Niciun băiat de vârsta ta nu ştie ce e bine pentru el, a continuat. De-asta trebuie să ai încredere în mine. Am aranjat un dineu pentru săptămâna viitoare, în care să vă sărbătorim pe voi doi. Între timp, fă-i o vizită. Cunoaşte-o mai bine. Fă-i complimente. Las-o să se îndrăgostească de tine, şi-a încheiat tata predica, luându-mi mâna şi îndesându-mi o cutiuţă în palmă.

Dar eu? Dar dacă eu nu vreau ca ea să se îndrăgostească de mine? aş fi vrut să-l întreb. Dar n-

am făcut-o. În schimb, mi-am vârât cutiuţa în buzunarul de la spate, fără să-i învrednicesc conţinutul cu vreo privire, după care m-am întors s-o îngrijesc pe Mezzanotte, periind-o atât de energic, încât a început să fornăie şi s-a tras înapoi, indignată.

— Mă bucur că am avut discuţia asta, fiule, mi-a zis tata.

Eu tot aşteptam ca el să-şi dea seama că nu prea apucasem să spun o vorbă, să înţeleagă cât era de absurd să-mi ceară să mă însor cu o fată cu care nu mai vorbisem de ani buni.

— Tată? am zis, plin de speranţă, îmboldindu-l să spună ceva, să mă elibereze de soarta pe care mi-o rezervase.

— Cred că octombrie ar fi o lună încântătoare pentru nuntă, a rostit în schimb tatăl meu, lăsând uşa să se trântească în urma lui.

Lacrimi de furie au început să-mi usture ochii. Mi-am amintit de copilăria noastră, când eu şi Rosalyn ne pomeneam obligaţi să stăm alături la petrecerile câmpeneşti de duminica, sau la întrunirile de la biserică. Însă alipirea forţată pur şi simplu nu reuşise, şi îndată ce-am ajuns destul de mari încât să ne alegem singurii partenerii de joacă, eu şi Rosalyn ne-am ales fiecare propriul drum. Relaţia dintre noi avea să fie exact ca atunci când aveam cu zece ani mai puţin: să ne ignorăm reciproc şi, între timp, să ne facem fericiţi părinţii, ca doi copii ascultători. Doar că, de data asta, după cum mi-am dat seama, mohorât, aveam să fim legaţi unul de celălalt pentru totdeauna.

2

A doua zi, după-amiaza, iată-mă stând pe un scaun ţeapăn, cu spătar scund şi tapiţat cu catifea în salonul de zi al casei Cartwright. Ori de câte ori mă foiam, încercând să-mi găsesc un petic cât de cât confortabil pe scaunul acela tare, simţeam cum mă sfredelesc cu privirea doamna Cartwright, Rosalyn şi slujnica ei. Era ca şi cum aş fi fost subiectul unui portret dintr-un muzeu, sau un personaj dintr-o piesă de teatru jucată într-un atelier pentru pictură. Întregul salon îmi amintea de decorurile de teatru: nu prea putea fi considerat genul de loc în care să te destinzi. Sau să stai de vorbă, apropo. În sfertul de oră trecut de la sosirea mea, discutaserăm, cu numeroase poticneli, despre vreme, despre noul magazin din oraş şi război.

Pe urmă, suverane au fost îndelungile tăceri, singurul sunet fiind clănţănitul dogit al andrelelor slujnicei. Am mai aruncat o privire spre Rosalyn, încercând să descopăr la ea ceva demn de un compliment. Avea o faţă simpatică, o gropiţă în bărbie şi lobii urechilor micuţi şi simetrici. Din jumătatea de centimetru de gleznă pe care puteam s-o zăresc dincolo de tivul rochiei, părea să aibă o construcţie delicată.

Tocmai atunci, o durere ascuţită m-a săgetat prin gambă. Am scăpat un strigăt, după care mi-am coborât privirea spre podea, unde un căţel minuscul, arămiu, cât un şobolan, îşi înfipsese dinţii ascuţiţi în glezna mea.

— A, ea e Penny. Penny vrea doar să te salute, nu-i aşa? a gungurit Rosalyn, culegând în braţe micuţul animal.

Căţeluşa m-a privit fix, continuând să-şi arate colţii. M-am tras cu un centimetru mai înapoi pe scaun.

— E, hm, foarte drăguţă, am zis, chiar dacă nu înţelegeam rostul unui câine atât de mic.

Câinii erau meniţi să-ţi fie buni însoţitori la vânătoare, nu ornamente asortate cu mobilierul.

— Nu-i aşa? mi-a replicat Rosalyn, ridicându-şi privirea extaziată. E cea mai bună prietenă a mea, şi trebuie s-o spun, mă îngrozeşte gândul s-o las afară, cu toate veştile despre animale asasinate!

— Îţi spun sincer, Stefan, suntem atât de înfricoşate! s-a grăbit să intervină doamna Cartwright, trecându-şi mâinile peste corsajul rochiei bleumarin. Nu pot să înţeleg lumea asta. Pur şi simplu, noi, femeile, nici măcar să ieşim din casă nu putem.

— Eu sper că, indiferent ce-o fi, pe noi n-o să ne atace. Uneori, mi-e frică să fac un pas afară, chiar dacă e lumină, a mărturisit Rosalyn, agitată, strângând-o cu putere la piept pe Penny; scheunând, căţeluşa i-a sărit jos din poală. Aş muri dacă s-ar întâmpla ceva cu Penny, a exclamat Rosalyn.

— Sunt convins că n-o să păţească nimic. În definitiv, toate atacurile s-au petrecut la ferme, nu în oraş, am zis, încercând, cu jumătate de gură, s-o liniştesc.

— Stefan? a rostit doamna Cartwright, cu vocea ei stridentă, aceeaşi pe care o folosea când ne certa, pe mine şi pe Damon, că şuşoteam în timpul slujbei la biserică. Îşi încreţise toată faţa şi arăta de parcă tocmai ar fi înghiţit o lămâie. Nu ţi se pare că Rosalyn e mai frumoasă azi ca de obicei?

— O, da, m-am grăbit să mint.

Rosalyn avea pe ea o rochie maro-gălbuie, asortată cu părul şaten-blonziu. Zulufi răzleţi îi cădeau pe umerii osoşi. Costumaţia ei contrasta pe deplin cu salonul, decorat cu mobilier din lemn de stejar, scaune cu tapiţerii din brocart şi covoare persane în culori închise, suprapuse parţial pe duşumeaua sclipitoare. Din colţul cel mai îndepărtat, deasupra poliţei din marmură a şemineului, mă privea de sus un portret al domnului Cartwright, cu o expresie neînduplecată pe faţa lui colţuroasă. I-am aruncat şi eu o privire curioasă. Spre deosebire de soţia lui, corpolentă şi roşie la faţă, domnul Cartwright avea o paloare şi o slăbiciune fantomatică... şi o înfăţişare uşor ameninţătoare, ca a vulturilor pe care-i văzuserăm dând roată câmpului de bătălie, vara trecută. Dacă mă gândeam la cine-i erau părinţii, eram nevoit să recunosc că Rosalyn ieşise, în definitiv, remarcabil de bine.

Rosalyn s-a înroşit la remarca mea. Eu m-am foit pe marginea scaunului, pipăindu-mi buzunarul de la spate după cutiuţa cu bijuteria. Aruncasem azi-noapte o privire asupra inelului, când constatasem că nu-mi vine somnul. Îl recunoscusem din prima clipă. Avea un smarald înconjurat cu diamante, făurit de cei mai pricepuţi meşteşugari din Veneţia şi purtat de mama până în ziua morţii sale.

— Ei, Stefan? Cum ţi se pare rozul? m-a întrebat Rosalyn, smulgându-mă din reverie.

— Scuză-mă, ce-ai spus? am replicat, neatent.

Doamna Cartwright m-a săgetat cu o privire enervată.

— Rozul? Pentru dineul de săptămâna viitoare? Foarte drăguţ din partea tatălui tău că s-a gândit să-l organizeze, mi-a zis Rosalyn, colorându-şi obrajii în roşu aprins şi fixând podeaua cu

privirea.

— Cred că rozul ţi-ar sta încântător. Vei fi frumoasă indiferent ce-ai purta, am turuit pe un ton searbăd, ca un actor aflat la prima lectură a replicilor dintr-un text.

Doamna Cartwright mi-a zâmbit aprobator.

Căţeluşa s-a repezit şi a ţopăit pe o pernă de lângă ea, şi femeia a început s-o mângâie pe blană.

Deodată, atmosfera din încăpere mi s-apărut încinsă şi umedă. Mirosurile înăbuşitoare ale parfumurilor doamnei Cartwright şi al lui Rosalyn, parcă luându-se la întrecere, îmi făceau capul să se învârtească. Am privit pe furiş spre anticul ceas cu pendulă din colţ. Eram acolo doar de cincizeci şi cinci de minute, dar puteau la fel de bine să fi fost cincizeci şi cinci de ani.

M-am ridicat, simţindu-mi genunchii moi.

— Mi-a făcut mare plăcere să vă vizitez, doamnă şi domnişoară Cartwright, dar nu vreau să vă irosesc restul după-amiezii.

— Mulţumim, mi-a răspuns doamna Cartwright înclinându-şi scurt capul, fără să se ridice de pe divanul ei. Te conduce Maisy, a adăugat, smucindu-şi bărbia spre slujnica lor, care acum moţăia deasupra tricotatului ei.

Am răsuflat uşurat după ce am ieşit din casă. Simţeam răceala aerului pe pielea transpirată, dar şi bucuria pentru faptul că nu-i cerusem vizitiului nostru să mă aştepte: aşa, puteam să-mi limpezesc capul parcurgând pe jos cele două mile până acasă. Soarele începea să se cufunde spre orizont, iar miresmele caprifoiului şi iasomiei pluteau din plin prin aer.

Mi-am ridicat privirea spre Veritas în timp ce urcam cu paşi mari dealul. Crinii înfloriţi înconjurau urnele mari care mărgineau poteca ducând spre intrarea principală. Coloanele albe ale verandei căpătaseră strălucirile portocalii ale soarelui pregătit să apună, suprafaţa ca oglinda a iazului sclipea mai încolo, şi auzeam îndepărtatele zgomote scoase de copiii care se jucau pe lângă casa slujitorilor. Aici îmi era căminul, şi-l iubeam.

Dar nu mă puteam închipui împărţindu-l cu Rosalyn. Înfundându-mi pumnii în buzunare, am izbit furios cu piciorul o piatră de la cotitura drumului.

Când am ajuns la intrarea pe aleea din faţa casei, m-am oprit. O trăsură necunoscută aştepta la intrarea conacului. Am privit-o curios — rareori se întâmpla să avem oaspeţi — tocmai în timp ce vizitiul cărunt sărea de pe capra lui şi deschidea uşa trăsurii. Din ea, a coborât o femeie frumoasă şi palidă, cu o revărsare de bucle întunecate. Purta o rochie albă, înfoiată, prinsă în talia strâmtă cu o panglică piersicie. Pe creştetul capului avea cocoţată o pălărie în aceeaşi nuanţă umbrindu-i ochii

S-a întors, de parc-ar fi ştiut că mă holbez la ea .Era mai mult decât frumoasă: era sublimă. Chiar de la o distanţă de douăzeci de paşi, i-am zărit scânteierile ochilor negri şi buzele arcuindu-se într-un mic zâmbet. Degetele-i subţiri au atins micul medalion pe care-l purta atârnat de gât, şi m-am pomenit imitându-i gestul, imaginându-mi cum i-aş fi simţit mâna micuţă pe propria-mi piele.

Apoi s-a întors la loc, şi o femeie, care trebuie să-i fi fost slujitoarea, a coborât din trăsură, începând să-şi facă de lucru cu fustele ei.

— Bună! mi-a strigat.

— Bună..., am răspuns, răguşit.

Trăgând aer în piept, am simţit o îmbătătoare combinaţie de ghimbir cu lămâie.

— Eu sunt Katherine Pierce. Iar dumneata? m-a întrebat, pe un ton jucăuş.

Parc-ar fi ştiut că frumuseţea ei îmi legase limba. Nu eram sigur dac-ar fi trebuit să mă arăt ofensat sau recunoscător pentru faptul că luase iniţiativa.

— Katherine, am repetat încet, amintindu-mi.

Tata îmi istorisise povestea prietenului unui prieten, din Atlanta. Vecinii lui pieriseră când le arsese casa pe durata asediului generalului Sherman, şi unica supravieţuitoare fusese o fată de paisprezece ani, fără vreo altă rudă. Imediat, tata se oferise s-o găzduiască pe fată în căsuţa noastră pentru trăsuri, acum destinată oaspeţilor. Totul

mi se păruse că sună extrem de misterios şi de romantic, iar în timp ce-mi povestea tata, vedeam în ochii lui cât de mult savura ideea de a poza în salvatorul acestei tinere orfane.

— Da, mi-a răspuns, jucându-şi ochii. Iar dumneata eşti...

— Stefan! am răspuns repede. Stefan Salvatore. Fiul lui Giuseppe. Îmi pare nespus de rău pentru tragedia familiei dumitale.

— Îţi mulţumesc, mi-a zis, şi într-o clipă, ochii i s-au întunecat, devenind sumbri. Şi vă mulţumesc, dumitale şi tatălui dumitale, pentru adăpostul oferit, mie şi slujitoarei mele, Emily. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără dumneavoastră.

— Da, sigur, am zis, cuprins deodată de un sentiment protector. Veţi locui în casa trăsurilor. Vreţi să vă conduc?

— O găsim şi singure. Îţi mulţumesc, Stefan Salvatore, mi-a răspuns Katherine, mergând în urma vizitiului, care pornise, cărând un cufăr mare, spre micuţa casă pentru oaspeţi, plasată un pic mai în spatele conacului. După câţiva paşi, s-a întors şi m-a privit fix. Sau ar trebui să-ţi spun Stefan Salvatorul? m-a întrebat, făcându-mi cu ochiul, după care s-a răsucit pe călcâie şi şi-a continuat drumul.

Am privit-o cum merge în lumina soarelui la apus, cu slujnica târându-se pe urma ei, şi în clipa aceea am ştiut că viaţa mea n-avea să mai fie niciodată aceeaşi.21 august 1864

Nu pot să-mi mai iau gândul de la ea. Nici măcar n-o să-i scriu aici numele, nu îndrăznesc. E frumoasă, captivantă, unică. Ori de câte ori sunt cu Rosalyn, sunt fiul lui Giuseppe, băiatul lui Salvatore, oricând substituibil cu Damon. Ştiu că familiei Cartwright nu i-ar păsa nici atâtica dacă mi-ar lua locul Damon. S-a nimerit să fiu eu numai deoarece tata ştia Damon nu i-ar fi făcut jocul, ştia că eu aş fi spus da, exact ca de fiecare dată.

Şi totuşi, când am văzut-o, când i-am zărit silueta mlădioasă, buzele roşii, ochii luminoşi şi trişti şi tulburători totodată... a fost de parcă m-aş fi regăsit, în fine, pe mine însumi, pe Stefan Salvatore şi atât.

Trebuie să fiu puternic. Trebuie s-o tratez ca pe o soră. Trebuie să mă îndrăgostesc de femeia care mi-e sortită drept soaţă.

Dar mă tem că deja e prea târziu...

Rosalyn Salvatore, mi-am zis în sinea mea, încercând gustul cuvintelor în timp ce ieşeam pe uşă, pregătit să-mi îndeplinesc datoria printr-o a doua vizită la viitoarea mea logodnică. Mi-am imaginat cum ar fi să trăiesc cu Rosalyn în casa trăsurilor — sau poate în vreun conac mai

mititel, pe care ni l-ar clădi tata ca dar de nuntă — şi eu să muncesc cât e ziua de lungă, trudindu-mi ochii împreună cu tata asupra registrelor din ticsitul lui birou, în timp ce ea se îngrijea de copiii noştri. M-am străduit să simt un pic de entuziasm. Dar singura senzaţie care m-a străbătut a fost o groază rece, scurgându-mi-se prin vene.

Am ocolit pe principala potecă a moşiei Veritas, ridicându-mi privirea melancolică spre casa trăsurilor. N-o mai văzusem pe Katherine de când sosise, ieri după-amiază. Tata îl trimisese pe Alfred s-o invite la dineu, însă ea declinase oferta. Îmi petrecusem seara privind pe fereastră în direcţia căsuţei, însă nu zărisem licărul lumânărilor. Dacă n-aş fi ştiut că ea şi Emily se mutaseră acolo, aş fi presupus că şi acum căsuţa era neocupată. Într-un târziu, m-am dus la culcare întrebându-mă ce-o face Katherine şi dac-o avea nevoie de vreo alinare.

Smulgându-mi privirea de pe storurile trase ale ferestrelor de deasupra, mi-am continuat drumul anevoie pe alee. Pământul de sub tălpile mele era tare şi crăpat: chiar avea nevoie de o ploaie torenţială zdravănă. Nu adia nici pic de vânt şi aerul părea mort. Nu se mai vedea ţipenie de om cât puteai să cuprinzi cu ochii; şi totuşi, în timp ce mergeam, părul de la ceafă îmi stătea zburlit şi aveam stânjenitoarea senzaţie că nu sunt singur. Musafiri nedoriţi — avertismentele lui Robert privitoare la plimbările mele solitare îmi tot pluteau prin minte.

— E cineva? am strigat tăios, întorcându-mă.

Şi am tresărit. La doar câţiva paşi de mine, rezemată de una dintre statuile îngerilor care flancau aleea, stătea Katherine. Purta o boneţică albă care-i apăra tenul ivoriu şi o rochie albă presărată cu trandafiraşi minusculi. Cu toată zăpuşeala, pielea ei deschisă la culoare părea la fel de rece ca şi apele iazului într-o dimineaţă de decembrie.

Mi-a zâmbit, etalându-şi dantura impecabil de dreaptă şi de albă.

— Speram să-mi arăţi domeniile, dar am impresia că eşti prins cu alte obligaţii.

Inima a început să-mi bată cu putere la auzul cuvântului „obligaţii”, simţindu-mi cutiuţa cu inelul din buzunarul de la spate grea ca un fier pentru însemnat vite.

— Nu sunt... nu. Adică, am bolborosit, aş putea să rămân.

— Aiurea, a replicat ea, scuturând din cap. Deja primesc găzduirea dumitale şi a tatălui dumitale. N-o să-ţi răpesc şi timpul, pe deasupra, a adăugat, ridicându-şi spre mine o sprânceană întunecată.

Niciodată, în viaţa mea, nu mai vorbisem cu o fată care să pară atât de în largul ei şi de sigură pe sine. Brusc, am simţit copleşitorul imbold de a-mi smulge inelul din buzunar şi de a i-l oferi, în genunchi. Imediat, însă, m-am gândit la tata şi mi-am silit mâna să rămână la locul ei.

— Aş putea măcar să te însoţesc o bucată de drum? m-a întrebat Katherine, legănându-şi umbreluţa de soare înainte şi-napoi.

Ca doi tovarăşi de drum, am mers mai departe. Eu tot furişam priviri în stânga şi-n dreapta, mirându-mă de ce ea nu părea speriată să meargă, neînsoţită, alături de un bărbat. Poate din cauză că era orfană şi cu desăvârşire singură pe lume. Indiferent care ar fi fost motivul, îl primeam cu recunoştinţă.

Un vânticel slab adia în jurul nostru, şi i-am inspirat parfumul de ghimbir şi lămâie, simţind că aş putea să mor de fericire, chiar acolo, lângă Katherine. Simpla ei apropiere era o reamintire a faptului că frumuseţea şi dragostea există, într-adevăr, pe lume, chiar dacă eu nu le pot avea.

— Cred c-ar trebui să-ţi spun Stefan Tăcutul, a remarcat Katherine, în timp ce treceam prin pâlcul de stejari care trasa graniţa dintre orăşelul Mystic Falls şi plantaţiile şi moşiile de la periferia lui.

— Îmi cer scuze..., am început, temându-mă să nu-i par la fel de anost pe cât mi se părea mie Rosalyn. Doar că nu avem parte de prea mulţi străini în Mystic Falls. E greu să discut cu cineva care nu-mi cunoaşte întreaga istorie, Presupun că n-aş vrea să te plictisesc. După Atlanta, sunt convins că Mystic Falls o să ţi se pară un pic cam tăcut.

Am simţit că împietresc de jenă de îndată ce cuvintele mi-au ieşit de pe buze. Părinţii ei muriseră în Atlanta, şi iată-mă, vorbind de parcă ea şi-ar fi părăsit cine ştie ce existenţă palpitantă în favoarea traiului de-aici. Mi-am dres repede glasul.

— Adică, am adăugat, nu vreau să spun că Atlanta ţi s-ar fi părut palpitantă, sau că nu ţi-ar place să te îndepărtezi de toate.

Mulţumesc, Stefan, mi-a răspuns Katherine, zâmbindu-mi. Eşti drăguţ.

Tonul ei spunea limpede că nu-şi dorea să aprofundeze mai mult subiectul.

Ne-am continuat drumul într-o tăcere care mi s-a părut interminabilă. Intenţionat, mergeam cu paşi mărunţi, astfel încât Katherine să se poată ţine după mine. Deodată, fie printr-o

întâmplare, fie printr-o mişcare gândită, degetele ei mi-au atins în treacăt braţul. Erau reci ca gheaţa, chiar şi în aerul acela umed.

— Doar ca să ştii, mi-a zis, îţi spun că nimic nu mi se pare plictisitor la tine.

Întregul trup mi s-a aprins, arzând ca într-o explozie. Mi-am îndreptat privirea spre drumul din faţă, vrând parcă să stabilesc care drum ar fi mai bun de urmat, deşi în realitate îmi ascundeam îmbujorarea de ochii lui Katherine. Am, resimţit din nou greutatea inelului din buzunar, mai apăsătoare ca oricând.

Mi-am întors din nou faţa spre Katherine, să-i spun... habar n-am ce. Însă ea nu mai era lângă mine.

— Katherine? am strigat-o, adăpostindu-mi ochii de soare şi aşteptând ca râsul ei săltăreţ să se înalţe din tufişurile de la marginea drumului.

Dar n-am auzit decât ecoul propriei melc voci. Katherine dispăruse.

4

N-m mai mers în vizită în ziua aceea la familia Cartwright. În loc de asta, după ce am tot cercetat poteca, am alergat cele trei mile până la moşie, îngrozit de gândul ca nu cumva Katherine să fi fost târâtă în pădure de cine ştie ce mână nevăzută... poate chiar de însăşi creatura aceea care teroriza plantaţiile din apropiere.

Totuşi, când am ajuns acasă, am găsit-o în balansoarul de pe verandă, discutând cu slujnica

ei, cu un pahar aburit cu limonadă alături. Pielea îi era palidă, iar privirea, galeşă, de parcă n-ar fi alergat vreodată, în viaţa ei. Cum de ajunsese înapoi la casa trăsurilor atât de iute? Aş fi vrut să mă reped într-acolo şi s-o întreb, dar m-am răzgândit. Aş fi lăsat impresia că sunt nebun, dând

glas vârtejului de gânduri din mintea mea.

În momentul acela, Katherine şi-a ridicat privirea, umbrindu-şi ochii cu palma.

— Te-ai întors atât de repede? a strigat, ca şi cum ar fi surprins-o vederea mea.

Am încuviinţat printr-o înclinare a capului, fără să scot o vorbă, în timp ce ea se lăsa să lunece jos din balansoar, intrând apoi, parcă plutind, în casa trăsurilor.

Imaginea chipului ei zâmbitor mi-a tot fluturat prin faţa ochilor în ziua următoare, când m-am forţat să-i fac vizita aceea lui Rosalyn. A fost încă şi mai rău decât prima dată. Doamna Cartwright a stat chiar lângă mine, pe canapea şi ori de câte ori mă mişcăm, îi sclipeau ochii, aşteptându-se parcă să scot inelul dintr-o clipă în alta. Am pus vreo câteva întrebări gâtuite despre Penny, despre căţeluşii pe care-i fătase în iunie anul trecut, şi despre ce progrese mai făcuse Honoria Fells, croitoreasa oraşului, cu rochia roz a lui Rosalyn. Dar, oricât m-aş fi străduit, nu-mi doream altceva decât un pretext pentru plecare, astfel încât s-o pot vizita pe Katherine.

În cele din urmă, am mormăit ceva despre faptul că nu voiam să mă prindă întunericul pe drum. Din câte spusese Robert, se mai semnalaseră câteva cazuri de animale omorâte, inclusiv calul lui George Brower, chiar în faţa spiţeriei, Aproape că m-am simţit vinovat când doamna Cartwright m-a zorit să ies din casă şi să mă sui în trăsură, de parc-aş fi plecat la război, nu într-o călătorie de trei mile până acasă.

Când am ajuns la moşie, mi s-a făcut inima cât un purice, nevăzând nici urmă de Katherine. Eram gata să mă întorc la grajd, s-o perii pe Mezzanotte, când am auzit voci furioase ieşind prin ferestrele deschise ale bucătăriei din casa mare.

— Niciun fiu de-al meu nu-mi va fi vreodată tu nesupus! Trebuie să te întorci şi să-ţi ocupi locul cuvenit pe lume.

Era vocea tatei, nuanţată de accentul acela gros, italienesc, care se simţea doar atunci când era extrem de nervos.

— Locul meu e aici. Armata nu e pentru mine.

Ce rău fac dacă ascult de propria minte? a urlat o altă voce, încrezătoare, mândră şi mânioasă totodată.

Damon.

Bătăile inimii mi s-au iuţit când am intrat în bucătărie şi mi-am văzut fratele. Damon era prietenul meu cel mai apropiat, fiinţa la care ţineam cel mai mult pe lume... mai mult chiar şi decât la tata, cu toate că n-o recunoscusem niciodată cu glas tare. Nu-l mai văzusem de anul trecut, de când se înrolase în armata generalului Groom. Părea mai înalt, părul parcă i se mai închisese la culoare, iar pielea gâtului îi era înnegrită de soare şi presărată cu pistrui.

Mi-am azvârlit braţele pe după el, bucuros că ajunsesem chiar acum acasă. El şi cu tata nu se înţeleseseră niciodată, iar certurile lor ajungeau uneori până la schimburi de lovituri.

— Frate! a strigat el, plesnindu-mă cu palma pe spinare, în timp ce se smulgea din îmbrăţişarea mea.

— N-am terminat discuţia, Damon, l-a prevenit tata, în drum spre biroul lui.

Damon s-a întors spre mine.

— Văd că tata e acelaşi ca totdeauna.

— Nu e chiar atât de rău, i-am luat eu apărarea. Mereu mă simţeam stânjenit să-l vorbesc de rău pe tata, cu toate că mă enervase forţându-mă să mă logodesc cu Rosalyn. Acum te-ai întors? l-am întrebat, schimbând subiectul.

Damon mi-a zâmbit. Avea mici riduri în jurul ochilor, pe care nu le-ar fi observat decât cine-l cunoştea bine.

— Acum o oră. Doar nu puteam să ratez anunţul logodnei frăţiorului meu mai mic, nu? m-a întrebat, cu o uşoară tentă sarcastică în voce. Tata mi-a povestit tot. Se pare că se bazează pe tine să duci mai departe numele de Salvatore. Şi, gândeşte-te numai, până la Balul Ctitorilor o să fii deja bărbat însurat!

Am încremenit. Uitasem de bal. Era evenimentul anului, şi tata, împreună cu şeriful Forbes şi primarul Lockwood, îl punea la cale de luni de zile. Parţial, era în beneficiul războiului,

tot parţial, o ocazie pentru oraş să se bucure de ultima suflare a verii, dar în principal reprezenta ocazia ca notabilităţile oraşului să se bată pe burtă, oricum, Balul Ctitorilor, sau Balul de Ziua Oraşului, fusese mereu una dintre tradiţiile mele preferate din Mystic Falls. De data asta, însă, mă îngrozea.

Probabil că Damon mi-a simţit stânjeneala, fiindcă a început să scotocească prin raniţa lui din pânză. Era murdară, iar într-un colţ avea ceea ce părea să fie o pată de sânge. În cele din urmă a scos din ea o minge din piele, mare şi mult mai mare şi mai alungită ca una de baseball.

— Ne jucăm? m-a întrebat, aruncându-şi mingea dintr-o palmă în cealaltă.

— Ce-i asta? m-am interesat.

— O minge de fotbal. Mă mai joc cu băieţii, când avem timp liber de pe câmpul de bătaie. O să-ţi facă bine. Să-ţi mai aducă puţină culoare în obraji. Doar nu vrem să ajungi un molâu, a zis, semănând atât de perfect vocea tatei, încât m-a făcut să râd.

Damon a ieşit pe uşă, iar eu l-am urmat, azvârlindu-mi de pe mine scurta din pânză de in.

Deodată, soarele mi s-a părut mai cald, iarba mai moale, şi totul mai plăcut decât cu doar câteva minute mai devreme.

— Prinde-o! a urlat Damon, surprinzându-mă nepregătit.

Mi-am ridicat braţele şi am prins-o la piept.

— Pot să joc şi eu? s-a auzit o voce de femeie, întrerupându-ne momentul.

Katherine. Era îmbrăcată cu o rochie lila simplă, subţire, de vară, şi-şi prinsese părul într-un coc la ceafa. Am remarcat că ochii ei negri se asortau de minune cu albastrul strălucitor al medalionului care i se odihnea în scobitura gâtului. M-am imaginat strecurându-mi degetele în mâinile ei delicate şi, apoi, sărutându-i gâtul alb.

M-am silit să-mi iau privirea de pe ea.

— Katherine, ţi-l prezint pe fratele meu, Damon. Damon, ea e Katherine Pierce. Locuieşte la noi, am turuit, ţeapăn, plimbându-mi întruna privirea de la unul la celălalt, ca să sesizez reacţia lui Damon.

Lui Katherine îi jucau ochii, de parcă mi-ar fi considerat formalismul incredibil de amuzant. La fel şi Damon.

— Damon, pot să-mi dau seama că eşti exact la fel de dulce ca şi fratele tău, a rostit ea, cu un exagerat accent sudist.

Chiar dacă era o frază pe care ar fi întrebuinţat-o oricare fată din regiune când i adresa unui bărbat, ieşind de pe buzele ei părea să aibă o tentă vag zeflemitoare.

— Asta rămâne de văzut, a răspuns Damon, zâmbind. Ia zi, frate, o lăsăm pe Katherine să se joace cu noi?

— Nu ştiu. Ce spun regulile? am întrebat, dintr-odată şovăielnic.

— Cui îi pasă de reguli? a replicat Katherine, fulgerându-ne cu un zâmbet care i-a dezvăluit dantura ireproşabil de dreaptă şi de albă.

Mi-am răsucit mingea în mână.

— Fratele meu joacă dur, am prevenit-o.

— Uneori, am impresia că eu joc şi mai dur.

Şi, dintr-un salt, Katherine mi-a smuls mingea din mână. La fel ca ieri, mâinile ei erau reci ca gheaţa, cu toată arşiţa după-amiezii. Atingerea ei mi-a trimis un val de energie prin tot corpul, ajungându-mi până la creier.

— Cine pierde îmi ţesală caii! a strigat, în timp ce vântul îi biciuia părul pe spate.

Damon a privit-o cum aleargă, după care şi-a arcuit o sprânceană spre mine.

— Asta-i o fată care vrea să fie vânată, a remarcat.

Şi acestea fiind zise, şi-a înfipt călcâiele în pământ şi a rupt-o la fugă, picioarele lui izbind puternic panta dealului, în timp ce cobora spre lac.

5

A doua zi dimineaţă, m-am trezit la auzul veştilor transmise pe nerăsuflate de slujitorii lui Rosalyn, cum că mult-preţuita ei căţeluşă, Penny, fusese victima unui atac. Doamna Cartwright mă convoca de urgenţă în camera fiicei sale, susţinând că nimic n-o mai putea opri pe Rosalyn din plâns. Am încercat şi eu s-o consolez, însă hohotele ei enervante n-au vrut să înceteze o clipă.

Tot timpul, doamna Cartwright mi-a aruncat priviri dezaprobatoare, de parc-aş fi putut să mă descurc mai bine în privinţa liniştirii lui Rosalyn.

— Mă ai pe mine, am încercat, morocănos, la un moment dat, s-o împac măcar.

Auzindu-mă, Rosalyn şi-a azvârlit braţele în jurul gâtului meu şi a început să-mi plângă atât de amarnic pe umăr, încât mi-a lăsat o pată inutilă pe vestă. Mă străduiam eu să mă arăt compătimitor, însă simţeam un junghi de iritare din cauza purtării ei. La urma urmei, eu nu mă dădusem atât în spectacol niciodată, nici măcar când murise mama. Nu mă lăsase tata.

Trebuie să fii tare, ca un luptător, îmi spusese, la înmormântare. Şi aşa am fost. N-am plâns nici când după doar o săptămână după moartea mamei, doica noastră, Cordelia, a început să fredoneze, distrată, cântecul franţuzesc de leagăn pe care-l cânta mereu mama. Nici când tata a luat de pe perete portretul mamei, care stătuse până atunci în camera de zi. Nici măcar când Artemis, iapa preferată a mamei, a trebuit să fie doborâtă.

— Ai văzut căţeluşa? m-a întrebat Damon în seara aceea, în timp ce ieşeam împreună în oraş, ca să bem ceva la tavernă.

Acum, când de dineul în cadrul căruia urma să-i adresez public lui Rosalyn cererea în căsătorie ne mai despărţeau doar câteva zile, ne hotărâserăm să bem un whiskey, ca să sărbătorim iminenta mea căsătorie. Cel puţin, aşa se exprima Damon, lungindu-şi accentul până la unul plat şi tărăgănat, de Charleston, bâţâindu-şi sprinceanele în acelaşi timp. Am încercat să zâmbesc, ca şi cum aş fi considerat-o o glumă grozavă, dar dac-aş fi început să vorbesc, ştiam că nu mi-aş fi putut ascunde necazul cu privire la căsătoria cu Rosalyn. Şi nu era nimic în neregulă cu ea. Numai că... numai că ea, pur şi simplu, nu era Katherine.

M-am întors cu gândul la Penny.

— Da. Avea o gaură adâncă în gât, numai că, oricare o fi fost animalul atacator, nu l-au interesat măruntaiele ei. Ciudat, nu? am zis, grăbindu-mă să ţin pasul cu el.

Armata îl făcuse mai puternic şi mai iute.

— Vremurile sunt ciudate, frăţioare, mi-a zis Damon. Să nu fie cumva yankeii, a glumit el, cu un zâmbet batjocoritor.

În timp ce mergeam pe strada pietruită, am observat afişele lipite pe majoritatea uşilor: se oferea o recompensă de o sută de dolari oricui ar fi găsit animalul sălbatic vinovat de atacuri. Am fixat cu privirea unul dintre afişele acestea. Poate reuşeam să-l găsesc eu, după care să iau banii şi să-mi cumpăr un bilet de tren până în Boston, sau în New York, sau în oricare alt oraş în care să nu mă găsească nimeni, unde să nu fi auzit nimeni de Rosalyn Cartwright. Am zâmbit în sinea mea; era un lucru pe care Damon poate chiar l-ar fi făcut: lui niciodată nu-i păsa de consecinţe, sau de sentimentele celorlalţi. Tocmai mă pregăteam să-i arăt afişul şi să-l întreb ce-ar face el cu o sută de dolari, când am observat că ne făcea cineva semne disperate din faţa spiţeriei.

— Nu cumva sunt fraţii Salvatore? am auzit o voce strigând din susul străzii.

Mijindu-mi ochii prin lumina amurgului, am zărit-o pe Pearl, proprietara spiţeriei, stând în faţa prăvăliei împreună cu fiica ei, Anna. Pearl şi Anna nu erau decât două alte victime ale războiului. Soţul lui Pearl murise în asediul din Vicksburg nu mai departe de primăvara trecută.

După moartea lui, Pearl îşi găsise o casă în Mystic Falls şi-şi deschisese o spiţerie, aglomerată în permanenţă. Jonathan Gilbert, mai ales, era aproape mereu prezent ori de câte ori treceam pe acolo, plângându-se de cine ştie ce afecţiune, sau cumpărând un leac sau altul. Prin oraş se bârfea că ea îi căzuse cu tronc.

— Pearl, ţi-aduci aminte de fratele meu, Damon? i-am strigat, în timp ce traversam piaţa ca să le salutăm.

Pearl mi-a răspuns cu un zâmbet şi cu un semn de încuviinţare. N-avea niciun rid pe faţă, şi unul dintre jocurile populare printre fete era să-i ghicească vârsta. Avea o fată cu doar câţiva ani mai mică decât mine, aşa că prea tânără nu putea să fie.

— Voi doi chiar sunteţi nişte băieţi arătoşi, ne-a întâmpinat ea, cu afecţiune.

Anna semăna leit cu mama ei, şi când stăteau una lângă cealaltă, arătau de parc-ar fi fost surori.

— Anna, eşti tot mai frumoasă de la un an la altul. Acum eşti destul de mare ca să mergi la baluri? a întrebat-o Damon, cu un licăr în ochi.

Am zâmbit, fără voia mea. Normal că Damon era capabil să farmece şi mama, şi fiica, în acelaşi timp.

— Aproape, i-a răspuns Anna, cu scânteieri de nerăbdare în ochi.

Cincisprezece ani era vârsta la care fetele erau considerate suficient de mature încât să rămână după dineu şi să asculte orchestra atacând un vals.

Pearl şi-a încuiat spiţeria cu o cheie din fier forjat, după care s-a întors cu faţa spre noi.

— Damon, poţi să-mi faci un serviciu? Poţi să ai grijă de Katherine, să ajungă cu bine mâine-seară? E o fată foarte drăguţă şi, în fine, ştii cum îi bârfeşte lumea pe străini. Am cunoscut-o în Atlanta.

— Promit, a rostit solemn Damon.

Am încremenit. Damon avea s-o însoţească mâine-seară pe Katherine? Nu mă gândisem că avea să vină la petrecere, şi nu mă puteam închipui rostindu-mi cererea în căsătorie de faţă cu ea. Dar aveam de ales? Să-i spun tatei să n-o invite pe Katherine? Să n-o mai cer în căsătorie pe Rosalyn?

— Distracţie plăcută, băieţi, ne-a zis Pearl întrerupându-mi visarea.— Staţi! am strigat deodată, uitând pentru moment de dineu, şi Pearl s-a întors spre mine, cu o expresie întrebătoare pe chip.

— E întuneric, i-am explicat eu, şi s-au mai petrecut şi alte atacuri. N-aţi vrea să vă conducem noi acasă? le-am propus.

Pearl a scuturat din cap a refuz.

— Suntem femei puternice, Anna şi cu mine. Ne descurcăm. Pe urmă... Înroşindu-se, şi-a rotit privirea în jur, parcă temându-se să nu fie auzită.

Cred că Jonathan Gilbert ar vrea să ne conducă. Dar îţi mulţumim pentru preocupare.

Fluturându-şi sprâncenele, Damon a scăpat un fluierat uşor.

— Ştii ce simt eu faţă de femeile puternice, a comentat, în şoaptă.

— Damon. Fii cuviincios, l-am mustrat, înghiontindu-l în umăr.

În definitiv, nu mai era pe câmpul de bătălie. Era în Mystic Falls, un oraş în care oamenilor le plăcea să tragă cu urechea şi să bârfească. Ce, uitase chiar atât de repede?

— OK, mătuşică Stefan! a replicat glumeţ Damon, înălţându-şi vocea până la un gângăvit subţire.

Am izbucnit în râs fără voia mea şi i-am mai ars una în braţ, să fie la număr. A fost un pumn uşor, dar mi-a făcut bine: o cale de a-mi mai degaja ceva din iritarea produsă de faptul că el putea s-o însoţească la dineu pe Katherine.

Binedispus, Damon mi-a tras şi el un pumn, şi ne-am fi avântat într-o deplină încăierare frăţească, dacă el n-ar fi împins mai repede uşa din lemn a tavernei din Mystic Falls. Am fost întâmpinaţi îndată de un zâmbet entuziast din partea voluptuoasei barmaniţe roşcate aflate în spatele tejghelei. Era evident că Damon se simţise aici ca la el acasă, în destule ocazii.

Ne-am croit drum cu coatele până în fundul tavernei. Încăperea mirosea a rumeguş şi a transpiraţie, iar pretutindeni erau bărbaţii în uniforme. Unii aveau ţestele bandajate, alţii, mâinile legate de gât, iar vreo câţiva şontâcăiau în cârje spre tejghea. L-am recunoscut pe Henry, oacheşul soldat care practic locuia în tavernă, bând de unul singur whiskey într-un colţ. Robert îmi tot povestise despre el. Nu stătea niciodată la discuţii cu cineva, şi nimeni nu-l văzuse vreodată la lumina zilei. Umblau zvonuri cum că poate ar fi avut vreo legătură cu atacurile, dar

cum ar fi fost cu putinţă, din moment ce el era tot timpul numai în tavernă?

Am căscat ochii să examinez şi restul decorului. Câţiva bărbaţi mai vârstnici se strânseseră într-un ungher, jucând cărţi şi bând whiskey; în colţul opus, câteva femei. Puteam să-mi dau seama după rumeneala obrajilor şi după unghiile vopsite că nu erau genul care să-şi petreacă timpul cu tovarăşele noastre de joacă din copilărie, Clementine Haverford sau Amelia Hawke. În timp ce treceam pe lângă ele, una mi-a atins uşor braţul cu unghiile ei vopsite.

— Îţi place aici? m-a întrebat Damon, cu un zâmbet amuzat pe faţă, în timp ce trăgea o masă din lemn de lângă perete.

— Aşa cred, i-am răspuns, trântindu-mă pe băncuţa din lemn tare şi scrutând încă o dată cu privirea împrejurimile.

Intrând în tavernă, mă simţeam de parcă m-aş fi nimerit într-o societate secretă a bărbaţilor, nimic altceva decât încă un lucru despre care ştiam că am prea puţine şanse să-l descopăr înainte de a deveni un bărbat însurat, căruia i se pretinde să fie acasă în fiecare seară.

— Mă duc să iau eu de băut, a zis Damon, pornind în direcţia barului.

L-am privit cum se sprijină cu coatele de tejghea şi discută într-un stil uşuratic cu barmaniţa, care şi-a lăsat capul pe spate, izbucnind în râs de parcă el ar fi spus ceva amuzant. Ceea ce, probabil, şi făcuse. De-asta se îndrăgosteau toate femeile de el.

— Şi, cum e să fii bărbat însurat?

Întorcându-mă, l-am văzut lângă mine pe doctorul Janes. Trecut bine de şaptezeci de ani, doctorul Janes era uşor senil şi declara deseori în gura mare pentru urechile oricui l-ar fi ascultat că-şi datora longevitatea exclusiv prodigioasei lui aplecări către whiskey.

— Încă nu m-am însurat, domnule doctor, i-am răspuns, zâmbindu-i crispat şi sperând să se întoarcă Damon mai repede cu băuturile noastre.

— A, băiete, dar o să fii. Domnul Cartwright discută de săptămâni întregi la bancă despre asta. Tânăra nurlie Rosalyn. Ce mai partidă! a continuat zgomotos doctorul Janes.

Mi-am rotit privirea în jur, sperând să nu-l fi auzit nimeni.

În momentul acela, şi-a făcut apariţia şi Damon, aşezând uşurel paharele cu whiskey pe masă.

— Mulţumesc, i-am zis, golindu-l pe al meu dintr-o înghiţitură, în timp ce doctorul Janes pleca, bălăbănindu-se.

— Sete mare, hm? m-a întrebat Damon, înţelegător, în timp ce sorbea puţin din propriul pahar.

Am ridicat din umeri. În trecut, nu ţinusem nimic secret faţă de fratele meu. Însă mi se părea primejdios să discut despre Rosalyn.

Cumva, orice-aş fi spus sau orice-aş fi simţit eu, tot trebuia să mă însor cu ea. Dacă se-ntâmpla să ajungă la urechile cuiva fie şi o cât de mică undă de regret din partea mea, bârfele n-aveau să mai înceteze în veci.

Deodată, un nou pahar cu whiskey mi-a apărut în faţă. Mi-am ridicat privirea şi am văzut-o lângă masa noastră pe drăguţa barmaniţă cu care vorbise Damon.

— Am impresia că ai nevoie de aşa ceva. Pari să fi avut o zi grea, mi-a zis barmaniţa, clipindu-mi ştrengăreşte cu unul dintre ochii ei verzi şi aşezând paharul aburind pe masa din lemn grosolan rindeluit, în faţa mea.

— Mulţumesc, i-am zis, luând o mică sorbitură, recunoscător.

— Cu plăcere, mi-a răspuns barmaniţa, în timp ce crinolina îi foşnea în jurul coapselor.

Am urmărit-o cu privirea îndepărtându-se.

Oricare femeie din tavernă, până şi cele cu reputaţii de uşuratice, păreau mai interesante decât Rosalyn. Numai că, indiferent spre al cui chip aş fi privit, singura imagine care-mi umplea mintea era cea a lui Katherine.

— Lui Alice îi place de tine, a remarcat Damon.

Am clătinat din cap, întristat.

— Ştii că n-am voie nici s-o privesc. Până la sfârşitul verii, o să fiu om însurat. Tu, între timp, eşti liber să faci orice vrei.

Intenţia mea fusese să fac o simplă remarcă, însă cuvintele-mi ieşiseră ca o dojană.

— E adevărat, a răspuns Damon, căzând pe gânduri. Dar ştii că nu trebuie să faci un lucru doar pentru că aşa spune tata, nu?

— Nu e chiar atât de simplu, am ripostat, strângând din dinţi.

Damon n-avea cum să mă înţeleagă, fiindcă avea o fire sălbatică şi neîmblânzită; în asemenea măsură, încât tata îmi încredinţase mie, fratele mai mic, viitorul moşiei Veritas, rol care acum mi se părea sufocant.

Gândul trădării m-a săgetat ca un junghi în clipa aceea: Damon era de vină că pe umerii mei apăsau atâtea răspunderi. Am scuturat din cap, vrând parcă să-mi alung ideea, şi am mai luat o gură de whiskey.

— Ba e foarte simplu, mi-a zis Damon, neobservându-mi iritarea de moment. Nu trebuie decât să-i spui că n-o iubeşti pe Rosalyn. Că simţi nevoia să-ţi găseşti propriul loc în lume şi că nu poţi să trăieşti doar urmând orbeşte ordinele altcuiva. Asta am învăţat în armată: că trebuie să crezi în ceea ce faci. Altfel, care-ar mai fi rostul?

Am scuturat încă o dată din cap.

— Eu nu sunt ca tine. Eu am încredere în tata. Şi ştiu că el îmi vrea numai binele. Doar mi-aş fi dorit... Mi-aş fi dorit să am mai mult timp, am încheiat, până la urmă.

Era purul adevăr. Poate că aveam să ajung s-o iubesc pe Rosalyn, însă gândul că aş putea să fiu bărbat însurat şi tată de copil doar peste un an, un interval atât de scurt, mă umplea de groază.

— Dar o să mă descurc, am rostit cu hotărâre.

Aşa trebuia să fie.

— Ce părere ai despre noua noastră musafiră? l-am întrebat apoi, schimbând subiectul.

Damon a zâmbit.

— Katherine, a rostit, despărţind prenumele în trei silabe pline, parcă gustându-le cu limba. Ei uite o fată cam greu de descifrat, nu ţi se pare?

— Aşa cred, am zis, bucurându-mă că Damon nu ştia cum o visez eu noaptea pe Katherine , şi cum mă tot opresc ziua în dreptul uşii casei trăsurilor, încercând să-i aud râsetele în timp ce vorbeşte cu slujnica ei.

O dată, am trecut chiar pe la grajd, ca să miros spinarea vânjoasă a iepei sale, Clover, doar ca să-mi dau seama dacă mai persista pe ea parfumul de lămâie şi de ghimbir al lui Katherine. Nu-l simţisem, şi în momentul acela, în grajd, înconjurat de cai, înţelesesem în ce hal începusem să-mi pierd echilibrul.

— Nu se nasc fete ca ea în Mystic Falls. Crezi c-o avea vreun soldăţel pe undeva? m-a întrebat Damon.

— Nu! am replicat, iritat încă o dată. E în doliu după părinţii ei. N-aş prea crede să-şi caute vreun drăguţ.

— Sigur, sigur, m-a oprit Damon, împreunându-şi contrariat sprâncenele. Şi nu insinuam nimic. Numai că, dac-o avea nevoie de un umăr pe care să plângă, i l-aş împrumuta bucuros.

Am ridicat din umeri, ţeapăn. Chiar dacă eu fusesem cel care deschisese subiectul, nu prea mai eram sigur că vreau să aud părerile lui Damon despre ea. De fapt, oricât de frumoasă ar fi fost Katherine, aproape că-mi doream să apară ca din senin cine ştie ce rude îndepărtate din Charleston, sau din Richmond, sau din Atlanta, care s-o invite să locuiască la ele. Dacă n-o mai vedeam, poate reuşeam cumva să mă silesc s-o iubesc pe Rosalyn.

Damon s-a holbat la mine, şi mi-am dat seama în clipa aceea cât de nefericit trebuie că arătam.

— Sus inima, frăţioare, mi-a zis. Noaptea e-abia pe începute, iar whisky-ul îl plătesc cu.

Numai că nu exista în toată Virginia whiskey destul cât să mă facă s-o iubesc pe Rosalyn... sau s-o uit pe Katherine.

6

Vremea nu s-a stricat până la petrecerea mea de logodnă de după câteva zile, aşa că până şi la ora cinci a după-amiezii aerul era fierbinte şi umed. Îi auzisem pe slujitori bârfind în bucătărie că vremea aceasta ciudată, neschimbată, se datora demonilor omorâtori de animale. Cu toate astea, discuţiile despre demoni nu-i împiedicau pe oamenii din toată regiunea să vină la Orange Hall, pentru sărbătoarea Confederaţiei. Trăsurile se trăseseră dincolo de drumul pietruit şi nu dădeau semne că şi-ar încetini năvala spre impunătoarea construcţie din piatră.

— Stefan Salvatore! am auzit pe cineva strigând în timp ce coboram din trăsură în urma tatălui meu.

În clipa în care atingeam ţărâna cu tălpile, le-am zărit pe Ellen Emerson şi pe fiica ei, Daisy, mergând braţ la braţ, urmate îndeaproape de două slujnice. Sute de felinare luminau treptele din piatră care duceau spre uşile albe din lemn, iar caleştile se aliniau de-a lungul peronului arcuit. Auzeam acorduri de vals revărsându-se afară din sală.

— Doamnă Emerson, Daisy, le-am salutat, înclinându-mă adânc.

Daisy mă ura încă de când eram copii, când mă îmboldise Damon s-o arunc în Willow Creek.

— Ei, zău dacă nu sunt chiar superbele domniţe Emerson, a rostit tata, făcând o plecăciune galantă. Vă mulţumesc amândurora pentru că aţi venit la acest mic dineu. E foarte plăcut să văd prezentă toată lumea din oraş. Avem nevoie să ţinem aproape, acum, mai mult ca oricând, a continuat tata, căutându-i privirea lui Ellen Emerson.

— Ştefan, m-a salutat Daisy, înclinându-şi scurt capul în timp ce-mi lua măna.

— Daisy. Eşti tot mai frumoasă cu fiecare zi. Ai putea, te rog, să-i ierţi unui gentleman

rătăcirile tinereţii?

Mi-a aruncat o privire mânioasă. Am oftat în sinea mea. Nu existau nici mistere, nici intrigi în Mystic Falls. Toată lumea se cunoştea cu toată lumea. Dacă aveam să mă căsătoresc cu Rosalyn, copiii noştri urmau să danseze cu copii lui Daisy. Ar fi purtat aceleaşi conversaţii, ar fi împărtăşit aceleaşi glume, ar fi participat la aceleaşi încăierări. Şi ciclul acesta s-ar repeta la infinit.

— Ellen, îmi faci onoarea de a-mi permite să te conduc înăuntru? a întrebat tata, evident nerăbdător să se asigure că sala fusese împodobită în conformitate cu precisele lui instrucţiuni.

Mama lui Daisy a încuviinţat, aşa că eu şi Daisy am rămas acolo, sub privirile vigilente ale slujnicei familiei Emerson.

— Am auzit că s-a întors Damon. Ce mai face? a întrebat Daisy, catadicsind în sfârşit să mă bage în seamă.

— Domnişoară Emerson, ar fi mai bine să intrăm şi s-o căutăm pe mama dumitale, s-a amestecat slujnica lui Daisy, trăgând-o de braţ spre uşile late, duble, de la intrarea în Grange Hall.

— Abia aştept să-l văd pe Damon. Transmite-i mesajul mi-a mai strigat Daisy, peste umăr.

Am oftat şi am intrat, la rândul meu, în sală. Amplasată între oraş şi moşie, Grange reprezentase odinioară un loc de întâlnire pentru aristocraţia funciară a regiunii, însă între timp se transformase într-un muzeu improvizat al armelor. Pereţii erau acoperiţi cu iederă şi gli- , iar mai sus, cu steaguri confederate. O orchestră amplasată pe estrada dintr-un colţ cânta varianta voioasă după „The Bonnie Blue Flag” şi cel puţin cincizeci de perechi se roteau pe podea cu pahare de punci în mâini. În mod evident, tata nu se zgârcise la cheltuieli, şi era clar că nu aveam de-a face cu o simplu dineu de bun venit pentru soldaţi.

Am oftat iar şi m-am dus să-mi iau şi eu un punci.

N-am ajuns să fac mai mult de cinci paşi, când am simţit o palmă plesnindu-mă pe spinare. M-am întors, pregătit să ofer un zâmbet crispat şi să accept felicitările stângace care deja începuseră să curgă. Ce rost mai avea să organizezi un dineu ca să anunţi o logodnă despre care părea să ştie toată lumea? m-am gândit, cu amărăciune.

Întorcându-mă, m-am pomenit faţă-n faţă cu domnul Cartwright.

Instantaneu, mi-am alcătuit o expresie care speram să semene a entuziasm.

— Stefan, băiete! Zău dacă nu eşti omul momentului! a exclamat domnul Cartwright, oferindu-mi un pahar cu whiskey.

— Domnule. Vă mulţumesc că mi-aţi permis să mă bucur de plăcerea companiei fiicei dumneavoastră, am rostit maşinal, luând cea mai măruntă sorbitură cu putinţă.

Mă trezisem cu o mahmureală cumplită a doua zi dimineaţă după ce-mi petrecusem timpul cu Damon în tavernă. Rămăsesem în pat, cu o compresă rece pe frunte, în timp ce Damon nu prea părea afectat. Îl şi auzisem alergând-o pe Katherine prin labirintul curţii din spate. Fiecare hohot de râs auzit mi se înfipsese ca un mic pumnal în creier.

— Plăcerea îţi aparţine sută la sută. Ştiu că este o fuziune profitabilă. Practică şi de risc scăzut, cu perspective considerabile de urcare.

— Vă mulţumesc, domnule, am zis. Şi să ştiţi că-mi pare foarte rău pentru căţeluşa lui Rosalyn.

Domnul Cartwright a scuturat din cap.

— Nu cumva să-i spui nevesti-mii sau lui Rosalyn, dar să ştii că niciodată n-am putut să sufăr potaia aia afurisită. Nu zic c-ar fi trebuit să fie omorâtă, dar sunt de părere că toată lumea se dă de ceasul morţii degeaba. Toate discuţiile astea despre demoni, pe care le auzi prin tot amărâtul ăsta de oraş. Lumea, care şuşoteşte că oraşul ar fi blestemat. E genul de discuţii care-i face pe oameni să se teamă de riscuri. Să-şi facă griji când e să-şi depună banii în bancă, a continuat domnul Cartwright, cu o voce tunătoare, determinându-i pe câţiva să se holbeze la el.

Eu zâmbeam, neliniştit.

Cu coada ochiului, l-am zărit pe tata jucându-şi rolul de gazdă şi îndrumând lumea spre masa cea lungă din centrul încăperii. Am observat că în dreptul fiecărui loc de la masă erau aranjate delicatele porţelanuri cu flori de crin ale mamei.

— Stefan, mi-a zis tata, bătându-mă pe umăr, eşti gata? Ai tot ce-ţi trebuie?

— Da, am confirmat, pipăind inelul din buzunarul de la piept şi urmându-l spre capul mesei.

Rosalyn stătea lângă mama ei, zâmbindu-le încordată părinţilor ei. Ochii lui Rosalyn, încă roşii de la atâta plâns după biata Penny, contrastau în mod oribil cu rochia ei roz supradimensionată şi plină de volane.

După ce vecinii noştri şi-au ocupat locurile din jur, mi-am dat seama că mai rămăseseră două scaune libere în stânga mea.

— Unde e fratele tău? m-a întrebat tata, coborându-şi tonul.

Am aruncat o privire spre uşă. Orchestra cânta încă, iar aşteptarea plutea prin atmosferă. În cele din urmă, uşile s-au deschis cu zgomot lăsându-i să intre pe Damon şi pe Katherine împreună.

Nu e corect, mi-am zis în sinea mea, înnebunit. Damon putea să se comporte ca un băieţaş, putea să bea şi să flirteze mai departe, ca şi cum nimic n-ar fi avut urmări. Eu mereu făcusem ceea ce se cuvenea, mereu mă arătasem responsabil, dar acum mă simţeam de parcă aş fi fost pedepsit pentru toate astea, fiind forţat să devin bărbat.

Până şi pe mine m-a surprins valul de furie pe care l-am resimţit. Vinovăţia apărând instantaneu, am încercat să-mi înăbuş sentimentul, dând pe gât tot vinul din paharul aşezat în stânga mea. În definitiv, ce, Katherine ar fi trebuit să vină singură la dineu? Iar Damon nu dădea doar dovadă de galanterie, ca un bun frate mai mare?

În plus, ei doi nu aveau niciun viitor. Căsătoriile, cel puţin în societatea noastră, erau aprobate numai dacă prin ele se uneau două familii. Şi, ca orfană, ce-ar mai fi avut de oferit Katherine, în afara frumuseţii? Tata nu m-ar lăsa niciodată să mă căsătoresc cu ea, dar asta însemna şi că nici pe Damon nu l-ar fi lăsat. Şi nici măcar Damon n-ar merge într-atât de departe încât să se însoare cu cineva cu care tata n-ar fi acord. Nu?

Şi totuşi, nu puteam să-mi iau ochii de la braţul lui Damon, petrecut în jurul minusculei talii a lui Katherine. Ea se îmbrăcase cu o rochie din muselină verde, al cărei material se revărsa peste cercurile crinolinei, şi am auzit murmure înăbuşite în timp ce-şi făcea loc, condusă de Damon, spre cele două scaune goale din centrul mesei. Colierul ei albastru îi sclipea la gât. Mi-a făcut cu ochiul înainte să se aşeze pe scaunul gol de lângă mine. Şoldul i s-a frecat de al meu, făcându-mă să mă foiesc, jenat.

— Damon, l-a salutat scurt tata, în timp ce Damon se aşeza în stânga lui.

— Aşadar, credeţi că armata ar putea să ajungă tocmai până în Georgia, spre iarnă? l-am întrebat cu voce tare pe Jonah Palmer, pur şi simplu fiindcă nu mă simţeam în stare să vorbesc cu Katherine.

Dacă-i auzeam vocea melodioasă, era posibil să-mi pierd curajul de a-i adresa lui Rosalyn cererea în căsătorie.

— Nu-mi fac eu probleme pentru Georgia. Problema mea este să ne punem la punct miliţia, ca să ne rezolvăm problemele de-aici, din Mystic Falls. Atacurile astea nu mai pot fi tolerate, mi-a răspuns cu o voce răsunătoare Jonah, veterinarul oraşului, care în acelaşi timp se ocupa cu pregătirea miliţiei din Mystic Falls, bătând atât de tare cu pumnul în masă, încât a făcut să zornăie porţelanurile.

Tocmai atunci, o întreagă armată de slujitori a pătruns în sală, purtând pe braţe platouri cu fazani. Mi-am luat furculiţa şi am început să împing de colo-colo prin farfurie vânatul; n-aveam poftă de mâncare. În jurul meu, auzeam discuţiile obişnuite: despre război, despre ce puteam să facem pentru băieţii noştri în gri, despre viitoarele dineuri şi petreceri câmpeneşti şi întruniri bisericeşti. Katherine tot clătina afirmativ din cap spre Honoria Fells, care stătea vizavi. Dintr-odată, m-am simţit gelos pe Honoria, cea cu părul cărunt şi ars. Ea putea să poarte acea conversaţie de la om la om cu Katherine pe care eu mi-o doream cu atâta disperare.

— Gata, fiule? m-a întrebat tata, trăgându-mi un cot în coaste şi făcându-mă să observ că lumea terminase deja de mâncat.

Slujitorii mai turnau vin, iar orchestra, care-şi luase pauză pe timpul felului principal, cânta în colţul ei. Acesta era momentul aşteptat de toată lumea. Ştiau cu toţii că urma să se facă un anunţ, şi mai ştiau că după anunţ urmau petrecerea şi dansul. Aşa se întâmpla mereu la dineurile din Mytic Falls. Numai că eu nu mai fusesem niciodată eroul principal al unui astfel de anunţ. Ca la un semn, Honoria s-a aplecat spre mine, iar Damon mi-a adresat un zâmbet încurajator.

Simţind că-mi vine rău de la stomac, am tras aer adânc în piept şi mi-am ciocnit cuţitul de paharul de cristal. Imediat, prin toată sala a circulat un şuşotit cerând linişte, şi până şi slujitorii s-au oprit din mers, să se holbeze la mine.

M-am ridicat, am sorbit prelung din vinul roşu ca să-mi fac curaj, apoi mi-am dres glasul.

— Eu... hm, am început, cu o voce scăzută, încordată, pe care nu mi-o recunoşteam. Eu am de făcut un anunţ.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe tata strângând în mână paharul cu şampanie, pregătit să intervină cu un toast. Am privit-o pe furiş pe Katherine. Ea mă sfredelea cu ochii ei negrit. Mi-am întors faţa de la ea, strângându-mi paharul cu atâta putere, încât am fost convins c-o să se spargă.

— Rosalyn, aş vrea să-ţi cer mâna şi să te iau în căsătorie. Vrei să-mi faci această onoare? am rostit în mare grabă, bâjbâind prin buzunar după inel.

Scoţând cutiuţa, am îngenuncheat în faţa lui Rosalyn, privind fix în ochii ei de un albastru apos.

— Pentru tine, am spus, cam brutal, desfăcând capacul şi ţinând cutiuţa cu faţa spre ea.

Rosalyn a scos un ţipăt ascuţit, iar sala a izbucnit într-o brumă de aplauze. Am simţii o palmă

plesnindu-mă pe spate şi l-am văzul pe Damon zâmbindu-mi de sus, cu gura până la urechi. Katherine aplauda politicoasă, cu o expresie indescifrabilă pe faţă.

— Uite, am zis, apucând mâna micuţă a lui Rosalyn şi împingându-i inelul pe deget.

Era prea mare, aşa că smaraldul s-a răsucit strâmb, spre degetul ei mic. Părea o fetiţă jucându-se cu bijuteriile mamei. Însă lui Rosalyn nu părea să-i pese că inelul nu i se potrivea. Dimpotrivă, şi-a întins mâna în faţă, privind cum captează diamantele lumina lumânărilor de pe masă. Imediat, am fost înconjuraţi de un buluc de femei, gungurind pe seama inelului.

— Aşa ceva trebuie sărbătorit! a strigat tata, din celălalt capăt al mesei. Trabucuri, pentru toată lumea. Vino încoace, Stefan, fiule! M-ai făcut să fiu un tată mândru.

Am încuviinţat şi m-am îndreptat cu paşi tremuraţi spre el. Ironia sorţii: după ce mă străduisem toată viaţa să obţin aprecierea tatălui meu. ceea ce-l făcea fericit era tocmai un gest care pe mine mă omora pe dinăuntru.

— Katherine, vrei să dansezi cu mine? am auzit vocea lui Damon, pe deasupra larmei scaunelor care scârţâiau şi a clinchetului paharelor. M-am oprit pe loc, aşteptând răspunsul.

Katherine şi-a ridicat capul, privind pe furiş în direcţia mea. Privirile ni s-au înlănţuit îndelung. Tentaţia sălbatică de a smulge inelul de pe degetul lui Rosalyn şi de a-l pune pe palidul inelar a lui Katherine aproape că m-a copleşit. Însă tata m-a înghiontit din spate şi, până să pot eu reacţiona, Damon a luat-o de mână pe Katherine şi a condus-o spre ringul de dans.

7

Săptămâna următoare a trecut ca prin ceaţă. Am tot alergat, de la probele din croitoria doamnei Fells, la vizitele făcute lui Rosalyn, în ticsitul salon de primire al casei Cartwright, până la orele petrecute la tavernă împreună cu Damon. Am încercat să uit de Katherine, lăsându-mi obloanele ferestrei închise, astfel încât să nu fiu tentat să privesc dincolo de gazon, spre casa trăsurilor, şi forţându-mă să le zâmbesc şi să le fac semne cu mâna lui Damon şi lui Katherine în timp ce explorau grădinile.

La un moment dat, m-am dus în pod, să privesc portretul mamei. Mă întrebam ce sfat mi-ar fi putut da ea. Dragostea este răbdare, mi-am amintit-o spunând, cu săltăreţul ei accent franţuzesc, pe timpul orelor de studiere a Bibliei. Idea mi-a adus alinare. Poate că dragostea putea să apară şi între mine şi Rosalyn.

După aceea, m-am străduit s-o iubesc pe Rosalyn, sau măcar să-mi adun o cât de mică afecţiune faţă de ea. Ştiam că, în spatele tăcerii ei şi-a părului ei blond spălăcit, se afla, pur şi simplu, o fată cumsecade, care putea să devină o soţie şi o mamă devotată. Cele mai recente întrevederi ale noastre nu decurseseră chiar groaznic. În realitate, Rosalyn fusese remarcabil de bine-dispusă. Primise o căţeluşă nouă, o bestie neagră şi suplă numită Sadie, pe care se hotărâse s-o care peste tot după ea, numai să nu sufere şi noua ei prietenă aceeaşi soartă ca Penny. La un moment dat, când Rosalyn şi-a ridicat spre mine ochii albaştri plini de adoraţie, întrebându-mă

dacă prefer să avem la nuntă gardenii sau liliac, aproape că mi-a fost drag de ea. Poate că asta chiar ar fi de ajuns.

Tata nu stătuse pe gânduri şi pusese la cale o altă petrecere pentru sărbătorire. De data aceasta era vorba despre o petrecere câmpenească, pe moşie, la care tata invitase pe oricine locuia pe o rază de douăzeci de mile. N-am recunoscut decât o mână de oameni, câţiva bărbaţi tineri şi câteva fete drăguţe, plus soldaţii confederaţi care mişunau prin jurul labirintului, purtându-se de parcă ar fi fost proprietarii moşiei. Când eram mai mic, îmi plăceau petrecerile de la Veritas: însemnau mereu o şansă pentru mine să dau fuga cu prietenii la iazul îngheţat, să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea prin mlaştină, să călărim până la Wickery Bridge, după care să ne provocăm între noi, să vedem cine are curaj să plonjeze în Willow Creek, cu apele lui adânci, reci ca gheaţa. Acum, nu-mi doream decât să se termine, ca sa pot rămâne singur, în camera mea.

— Stefan, ai chef să bei un whiskey cu mine? m-a strigat Robert, dinspre barul improvizat sub portic.

Judecând după zâmbetul lui strâmb, era beat deja.

Mi-a întins un pahar pântecos, fără picior ciocnindu-l cu al lui.

— Cât de curând, pe-aici o să fie plin de mici Salvatore. Poţi să-ţi închipui una ca asta? a zis, întinzându-şi larg braţele spre terenurile moşiei ca şi cum ar fi vrut să-mi arate cam cât loc vor avea ca să crească imaginarele mele progenituri.

Mi-am rotit nefericit băutura în pahar nefiind în stare să-mi imaginez ce voia el.

— Ei bine, ai făcut un om norocos din tăticul tău. Iar din Rosalyn, o fată norocoasă, a tras concluzia Robert.

Ridicându-şi pentru o ultimă oară paharul spre mine, a plecat să discute cu intendentul familiei Lockwood.

Am oftat şi m-am aşezat pe balansoarul de pe verandă, privind veselia de peste tot din jurul meu. Ştiam că ar fi trebuit să mă bucur. Ştiam că tata nu voia pentru mine decât ceea ce era mai bun. Ştiam că nu era nimic în neregulă cu Rosalyn.

Şi-atunci, de ce simţeam logodna asta ca pe o condamnare la moarte?

Pe peluză, lumea mânca, râdea şi dansa, şi o formaţie încropită din trei prieteni ai mei din copilărie, Ethan Giffin, Brian Walsh şi Matthew Hartnett, interpreta o versiune proprie după " Bonnie Blue Flag”. Cerul era lipsit de nori, iar vremea, plăcută, doar o foarte uşoară pişcătură a răcelii din aer amintindu-ne că era, într-adevăr, toamnă. În depărtare, se auzeau copiii de şcoală dându-se în leagăne şi ţipând pe la poartă. Faptul că aveam atâta veselie în jur — şi toată, destinată mie — şi că nu mă bucuram de ea îmi făcea inima să-mi bubuie greoaie în piept.

Ridicându-mă, m-am dus în biroul tatei. Am închis uşa după mine, răsuflând uşurat. Doar o foarte slabă şuviţă de lumină se strecura printre draperiile grele din damasc. Încăperea era răcoroasă şi mirosea a piele bine unsă şi a cărţi mucegăite. Am scos din bibliotecă un volum subţire cu sonetele lui Shakespeare şi l-am deschis la poemul meu preferat. Shakespeare avea darul să mă calmeze, cuvintele lui liniştindu-mi creierul şi amintindu-mi că pe lume mai existau dragoste şi frumuseţe. Poate că trăirea lor prin intermediul artei mi-ar ajunge, ca sprijin.

M-am instalat pe fotoliul din piele cu rezemători laterale al tatei, dintr-un colţ, şi am început să răsfoiesc distrat filele din foiţă subţire. Nu ştiu precis cât timp am zăbovit acolo, lăsând

cuvintele să mă inunde, dar ştiu că, pe cât citeam mai mult, pe atât mai calm mă simţeam.

— Ce citeşti?

Vocea m-a făcut să tresar, şi cartea mi-a căzut din poală, cu zgomot.

Katherine stătea în pragul biroului, îmbrăcată într-o rochie albă, simplă, din mătase, care-i îmbrățișa fiecare formă a trupului. Toate celelalte femei prezente la petrecere purtau straturi peste straturi de muselină pe crinoline, păzindu-şi pielea sub grosimea materialului. În schimb, Katherine nu părea câtuşi de puţin jenată să-şi expună umerii albi. Din decenţă, mi-am întors privirea în altă parte.

— De ce nu eşti la petrecere? am întrebat-o, aplecându-mă să-mi ridic cartea.

Katherine a făcut câţiva paşi în direcţia mea.

— Tu de ce nu eşti la petrecere? Nu eşti tu invitatul de onoare? a replicat, cocoţându-se pe braţul fotoliului meu.

— L-ai citit pe Shakespeare? am întrebat, arătându-i spre cartea deschisă din poala mea.

Era o încercare stângace de schimbare a subiectului: încă nu cunoscusem vreo fată cunoscătoare a operelor lui. Nu mai departe decât ieri Rosalyn recunoscuse că n-a citit nici măcar o carte în ultimii trei ani, de când a absolvit pensionul. Şi chiar şi-atunci, ultimul volum pe care-l frunzărise nu fusese altceva decât o broşură despre cum să devii o soţie confederată ascultătoare.

— Shakespeare, a repetat, accentul ei despărţind numele în trei silabe.

Era un accent neobişnuit, nicidecum vreunul pe care să-l mai fi auzit la altcineva provenit din Atlanta. Îşi tot legăna, distrată, picioarele înainte şi înapoi, permiţându-mi să constat că nu purta ciorapi. Mi-am întors din nou privirea altundeva.

— „Să le asemăn cu o zi de vară?” a citat ea.

Mi-am ridicat privirea, uimit.

— ,, Tu eşti mai dulce şi surâzi mai blând”, am zis, continuând citatul.

Inima îmi pornise în galop, iar creierul mi-l simţeam moale ca o piftie, dându-mi neobişnuita senzaţie că aş visa.

Katherine mi-a smuls cartea din poală, închizând-o cu un pocnet sonor.

— Nu, a rostit ea, cu fermitate.

— Dar aşa sună următorul vers, am protestat, iritat de faptul că schimba regulile unui joc la care credeam că mă pricep.

— Aşa sună următorul vers pentru domnul Shakespeare. Numai că eu doar îţi puneam o simplă întrebare. Să te asemăn cu o zi de vară?

Eşti demn de comparaţia aceasta, domnule Salvatore? Sau ai nevoie de o carte, ca să te hotărăşti? m-a întrebat Katherine, zâmbind larg în timp ce ţinea volumul astfel încât să nu poată ajunge la el.

Mi-am dres glasul, în timp ce gândurile îmi alergau prin minte. Damon i-ar fi dat o replică spirituală, fără ca măcar să stea pe gânduri. Eu schimb, eu, când eram cu Katherine, parc-aş fi fost un şcolar încercând s-o impresioneze pe o fată cu o broască prinsă din iaz.

— Ei bine, pe fratele meu ai putea să-l asemeni cu o zi de vară. Ţi-ai petrecut o mulţime de timp cu el, am zis, înroşindu-mă şi, instantaneu, dorindu-mi să-mi pot lua cuvintele îndărăt.

Vorbisem ca un mofturos plin de gelozie.

— Poate, cu o zi de vară, dar cu câţiva nori de furtună în depărtare, a replicat Katherine, arcuindu-şi sprâncenele. Dar tu, Învăţatule Stefan, tu eşti altfel faţă de Întunecatul Damon. Sau..., Katherine şi-a abătut privirea, în timp ce un zâmbet îi traversa fulgerător chipul. Sau Repezitul Damon.

— Pot şi eu să fiu repezit, am zis, bosumflat, înainte ca măcar să-mi dau seama ce spun.

Am clătinat din cap, iritat. Era ca şi cum Katherine m-ar fi constrâns cumva, prin puterea minţii, să vorbesc fără să gândesc. Era atât de însufleţită şi de vioaie... vorbind cu ea, mă simţeam ca într-un vis, în care nimic din ce-aş fi

spus nu ar fi avut urmări, însă tot ce spuneam era important.

— Ei bine, atunci trebuie s-o văd şi eu, Stefan, mi-a zis Katherine, punându-şi mâna ca gheaţa pe antebraţul meu. Am ajuns să-l cunosc pe Damon, dar despre tine nu prea ştiu mare lucru. Şi e mare păcat, nu crezi?

Afară, departe, formaţia ataca „I'm a Good Old Rebel". Ştiam că ar fi trebuit să ies la loc, să fumez o ţigară de foi cu domnul Cartwright, s-o învârtesc pe Rosalyn într-un prim vals, să închin în cinstea locului meu printre bărbaţii din Mystic Falls. În loc de asta, am rămas pe fotoliul din piele dorindu-mi să fi putut rămâne în bibliotecă, inspirând parfumul lui Katherine, pe vecie.

— Am voie să fac o remarcă? m-a întrebat Katherine, aplecându-se spre mine.

O şuviţă rebelă întunecată i-a căzut peste fruntea albă. Am fost nevoit să apelez la toate puterile mele ca să mă împotrivesc tentaţiei de a i-o înlătura de pe faţă.

— Nu prea cred că-ţi face plăcere ce se-ntâmplă acum, a continuat ea. Petrecerea, logodna...

Inima a început din nou să-mi bată cu putere. În ultima săptămână, mă străduisem cu disperare să-mi ascund sentimentele. Dar nu cumva ea m-o fi văzut oprindu-mă în faţa casei trăsurilor? Nu cumva mă văzuse alergând călare pe Mezzanotte în pădure, în timp ce ea şi Damon explorau grădina, disperat să mă îndepărtez de râsetele lor? Nu cumva izbutise, într-un fel sau altul, să-mi citească gândurile?

Katherine mi-a zâmbit, cu un pic de milă.

— Sărmanul, scumpul şi credinciosul de Stefan... încă n-ai învăţat că regulile sunt făcute ca să fie încălcate? Nu poţi să-i faci pe toţi fericiţi - pe tatăl tău, pe Rosalyn, familia Cartwright dacă tu însuţi nu eşti fericit.

Mi-am dres iarăşi glasul, dându-mi seama cu durere în suflet că femeia aceasta, pe care o cunoşteam doar de câteva săptămâni, mă înţelegea mai bine decât ar fi putut propriul meu tată... şi viitoarea mea soţie... să mă înţeleagă vreodată.

Katherine s-a lăsat să alunece jos de pe fotoliu şi şi-a plimbat privirea pe volumele din biblioteca tatei. A scos dintre ele o carte groasă, legată in piele: Misterele din Mystic Falls. Era un volum pe care nu-l mai văzusem în viaţa mea. Un zâmbet i-a luminat buzele trandafirii, şi mi-a făcut semn să mă aşez lângă ea pe canapeaua tatei. Ştiam că n-ar trebui să fac asta, dar, ca în transă, m-am ridicat şi am traversat încăperea. M-am cufundat lângă ea în perna învelită în piele răcoroasă crăpată, a canapelei, lăsându-mă, pur şi simplu purtat de val.

La urma urmei, cine ştie? Poate că vreo câteva momente petrecute în prezenţa ei aveau să fie balsamul de care aveam nevoie ca să-mi înfrâng melancolia.

8

Nu ştiu precis cât timp am mai rămas împreună în cameră. Ceasul cu pendulă dintr-un colţ ticăia minut după minut, însă pentru mine nu exista altceva decât sunetul ritmic al respiratiei lui Katherine, felul în care cădea lumina pe maxilarul ei colţuros, rapida întoarcere a paginilor în timp ce ne uitam pe carte. Aveam vaga conştiinţă a faptului că trebuia să plec, şi cât mai curând, însă ori de câte ori mă gândeam la muzică, şi la dans, şi la farfuriile cu pui fript, şi la Rosalyn, mă pomeneam, literalmente, incapabil să fac o mişcare.

— Tu nu citeşti! m-a certat în glumă, la un moment dat, Katherine, ridicându-şi privirea de pe Misterele din Mystic Falls.

— Nu, aşa e.

— De ce? Eşti distras? m-a întrebat Katherine, ridicându-se şi întinzându-şi umerii supli în timp ce-şi înălţa braţele ca să pună cartea la loc pe raft.

Numai că a pus-o greşit, lângă cărţile despre geografia lumii ale tatălui meu.

— Aici, am murmurat, întinzându-mă din spatele ei să iau cartea şi s-o aşez pe raftul mai înalt, unde-i era locul.

Mirosul de lămâie şi de ghimbir m-a învăluit, înmuindu-mi genunchii, ameţindu-mă. Ea s-a întors spre mine. Buzele noastre erau despărţite de numai câţiva centimetri şi, dintr-odată, parfumul ei a devenit irezistibil. Chiar dacă mintea mea ştia că nu e bine, inima urla, spunându-mi că n-aş mai fi niciodată împlinit dacă n-aş săruta-o pe Katherine. Am închis ochii şi m-am aplecat înainte până când buzele mele le-au atins pe-ale ei.

Pentru o clipă, m-am simţit de parcă întreaga mea viaţă mi s-ar fi aşezat la locul cuvenit. Am văzut-o pe Katherine alergând desculţă pe câmp în spatele casei trăsurilor, în timp ce eu fugeam după ea, cu fiul nostru cocoţat pe umăr.

Dar atunci, total nepoftită, mi-a apărui minte imaginea lui Penny, cu gâtul sfâşiat. M-am tras înapoi instantaneu, ca lovit de trăsnet.

— Scuză-mă! am exclamat, dându-mă în spate şi împiedicându-mă de o măsuţă încărcată până sus cu cărţile tatei.

S-au prăbuşit toate pe podea, cu un zgomot atenuat de covoarele persane. Simţeam în gură un gust ca de fier. Ce făcusem? Dacă intra tata, nerăbdător să deschidă cutia cu trabucuri, împreună cu domnul Cartwright? Mintea a început să mi se învârtească, oripilată.

— Trebuie să... trebuie să plec, am bolborosit. Trebuie să mă duc să-mi caut logodnica.

Şi fără să mai arunc măcar o privire spre Katherine şi să-i văd expresia uluită care sigur îi apăruse pe faţă, am fugit din birou, traversând în goană sera goală şi ieşind în grădină.

Înserarea tocmai prindea să se lase. Trăsurile deja începeau să plece, cu mame şi copii mici, ca şi cum invitaţii precauţi care se temeau de atacurile animalelor. Acum era momentul în care începeau să curgă băuturile alcoolice, formaţia să cânte mai tare, iar fetele să se întreacă în valsuri, ahtiate să le atragă privirile soldaţilor confederaţi care îşi aveau tabăra în apropiere. Am simţit cum respiraţia îmi revine la normal. Nimeni nu ştia unde fusesem, cu atât mai puţin ce făcusem.

M-am îndreptat intenţionat spre centrul petrecerii ca şi cum aş fi fost pur şi simplu la bar, să-mi umplu paharul. L-am văzut pe Damon stând cu alţi soldaţi, jucând poker într-un colţ al verandei. Cinci fete se înghesuiseră pe balansoar chicotind şi trăncănind zgomotos. Tata se îndrepta spre labirint împreună cu domnul Cartwright, ambii ţinând în mână câte un pahar cu whiskey şi gesticulând animat, fără îndoială într-o discuţie despre beneficiile fuziunii dintre familiile Cartwright şi Salvatore.

— Stefan! m-am auzit strigat, simţind în acelaşi timp şi o palmă peste spinare. Chiar ne întrebam unde or fi invitaţii de onoare. Nici pic de respect faţă de cei mai bătrâni ca ei, a peroat, jovial, Robert.

— Rosalyn tot nu e pe-aici? l-am întrebat.

— Ştii doar cum sunt fetele. Ele trebuie să arate exact cum trebuie, cu atât mai mult când îşi sărbătoresc iminenta căsătorie, mi-a răspuns Robert.

Vorbele lui sunau convingător; cu toate acestea, un inexplicabil frison de teamă mi-a năvălit în jos pe şira spinării.

Mi se părea mie, sau soarele apusese neaşteptat de repede? Petrecăreţii de pe peluză se prefăcuseră în siluete întunecate în cele doar cinci minute de când ieşisem, şi nu-l mai puteam distinge pe Damon în grupul din colţ.

Lăsându-l pe Robert în urmă, mi-am făcut loc cu coatele printre oaspeţi. Era ceva neobişnuit pentru o fată să nu apară la propria petrecere. Dar dacă, nu ştiu cum, intrase în casă şi văzuse...

Nu, aşa ceva era cu neputinţă. Uşa fusese în chisă, iar storurile, trase. M-am îndreptat iute spre casa slujitorilor, din apropierea iazului, unde ei îşi ţineau propria petrecere, să văd dacă ajunsese cumva acolo vizitiul lui Rosalyn.

Razele lunii se reflectau din apă, aruncând o lumină verzuie, fantomatică, asupra pietrelor şi sălciilor din jurul iazului. Iarba era umedă de rouă şi încă strivită de când jucasem fotbal cu Damon acolo. O negură joasă care-mi ajungea până la genunchi m-a făcut să-mi doresc să fi mă încălţat cu cizmele, în locul pantofilor mei de gală.

Am mijit ochii. La poalele unei sălcii, în care mă căţărasem împreună cu Damon de-atâtea ori în copilărie, se vedea un soi de butuc întunecat, cu o rădăcină mare, strâmbă. Numai că nu-mi aminteam de vreo rădăcină în locul acela. Pentru o clipă m-am întrebat dacă n-ar putea să fie doar o pereche de îndrăgostiţi îmbrăţişaţi, încercând să scape de privirile iscoditoare. Am zâmbit fără să vreau. Bine că măcar cineva şi-a găsit dragostea la petrecerea asta.

Dar atunci, norii s-au mişcat, şi o fâşie de lună a luminat copacul... şi silueta de sub el. Mi-am dat seama, cu o tresărire îngreţoşată, că nu era vorba despre doi îndrăgostiţi în toiul unei îmbrăţişări. Era Rosalyn, logodnica mea, cu beregata sfâşiată, cu ochii pe jumătate deschişi, fixând crengile copacilor de parcă ele ar fi deţinut secretul unui univers din care ea nu mai făcea parte.

9

Îmi vine greu să mai descriu momentele care-au urmat.

Îmi amintesc zgomotele paşilor şi ţipetele, şi de slujitorii care se rugau în faţa caselor lor. Îmi amintesc că mă prăbuşisem în genunchi, urlând din rărunchi, de groază, de milă şi de frică. Îmi amintesc că domnul Cartwright m-a tras înapoi, în timp ce doamna Cartwright se lăsa să cadă în genunchi, bocind asurzitor, ca un animal rănit. Îmi amintesc că am văzut trăsura poliţiei. Îmi amintesc pe tata şi pe Damon, frângându-şi mâinile şi şuşotind pe seama mea, ca doi aliaţi încercând să pună la cale cele mai bune măsuri pentru îngrijirea mea. Am încercat să vorbesc, să le spun că n-am nimic: în definitiv, eram viu. Numai că nu puteam să articulez cuvintele.

La un moment dat, doctorul Janes şi-a strecurat braţele pe sub ale mele şi m-a ridicat în picioare. Încetul cu încetul, mai mulţi bărbaţi necunoscuţi mie m-au înconjurat şi m-au târât până pe veranda casei servitorilor. Acolo, s-au îndrugat tot felul de cuvinte şi a fost chemată

Cordelia.

— N am... n-am nimic, am bâiguit, în cele din urmă, stânjenit că mi se acorda atâta atenţie, când Rosalyn fusese cea omorâtă.

— Şţt, gata, Stefan, m-a oprit Cordelia, cu faţa ei tăbăcită încreţită acum de îngrijorare. M-a apăsat cu palmele pe piept şi a bolborosit ca pentru ea o rugăciune, după care a scos la iveală un flacon mititel din pliurile voluminoase ale fustei. Scoţându-i dopul, mi l-a lipit de buze. Bea, m-a îndemnat, în timp ce un lichid cu gust de lemn dulce mi se scurgea pe gât.

— Katherine! am scâncit.

Mi-am astupat apoi gura cu palma, dar nu înainte ca o expresie de mirare să i se aştearnă Cordeliei pe faţă. În grabă, mi-a mai administrat o doză din lichidul cu aromă de lemn-dulce.

M-am lăsat să cad la loc pe treptele tari ale verandei, prea istovit ca să mai pot gândi.

— Fratele lui e pe-aici, pe undeva, am auzit-o zicând pe Cordelia, cu o voce de parc-ar fi vorbit de sub apă. Aduceţi-l.

Am auzit zgomotul paşilor şi am deschis ochii în clipa imediat următoare, la timp cât să-l văd pe Damon în picioare, lângă mine. Era alb la faţă de şoc.

— O să-şi revină? a întrebat el, întorcându-şi ochii spre Cordelia.

— Eu cred..., a început doctorul Janes.

— Are nevoie de odihnă. De linişte. De o cameră întunecoasă, l-a întrerupt Cordelia, pe un ton autoritar.

Damon i-a făcut un semn de încuviinţare.

— Eu... Rosalyn... ar fi trebuit..., am bălmăjit, chiar dacă nu ştiam cum să-mi sfârşesc fraza.

Ar fi trebuit să ce? Ar fi trebuit să plec în căutarea ei mai devreme, în loc să-mi petrec timpul sărutând-o pe Katherine? Ar fi trebuit să insist cu oferta de a o conduce la petrecere?

— Şşt, m-a oprit Damon, săltându-mă în picioare.

Am reuşit să mă ţin pe ele, deşi îmi tremurau. Ca din senin, a apărut tata şi m-a apucat de celălalt braţ, şi aşa am izbutit, cu poticneli, să cobor de pe verandă şi să ajung înapoi în casă. Petrecăreţii erau aşezaţi pe iarbă, ţinându-se de mâini sau în braţe, iar şeriful Forbes convocase

miliţia, să scotocească prin pădure. Am simţit cum Damon mă conduce spre uşa din spatele casei şi mă ajută să urc scara, după care mă lasă să mă prăbuşesc pe patul meu. Am căzut pe aşternuturile din bumbac, după care nu-mi mai amintesc altceva, în afara întunericului.

În dimineaţa următoare, m-am trezit cu ochii pe mănunchiurile razelor de soare împrăştiate pe scândurile din lemn de cireş ale podelei din camera mea.

— Bună dimineaţa, frăţioare, mi-a zis Damon, aşezat într-un colţ, pe balansoarul care-i aparţinuse străbunicului nostru.

Mama ne legănase în el când eram sugari, cântându-ne până adormeam. Damon avea ochii roşii şi injectaţi de sânge, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva stătuse aşa, supraveghindu-mă, toată noaptea.

— Rosalyn a murit?

O pronunţasem ca pe o întrebare, chiar dacă răspunsul era evident.

— Da, mi-a confirmat Damon, întorcându-se spre carafa din cristal de pe servanta din lemn de nuc.

A umplut cu apă un pahar mare, pe care mi l-a întins. M-am zbătut să mă ridic în capul oaselor.

— Nu, stai acolo, mi-a ordonat el, cu autoritatea unui ofiţer de armată.

Nu-l mai auzisem niciodată vorbind astfel.

Am căzut la loc pe pernele cu puf de gâscă şi l-am lăsat pe Damon să-mi ducă paharul la buze, de parcă aş fi fost un ţânc. Lichidul rece şi limpede mi-a alunecat pe gât şi, încă o dată, gândul mi-a zburat la seara trecută.

— A suferit? l-am mai întrebat, în timp ce o chinuitoare serie de imagini mi se derula prin minte.

Cât timp recitasem eu din Shakespeare Rosalyn probabil că-şi pregătea grandioasa apariţie. Sigur fusese atât de emoţionată la gândul că avea să-şi etaleze rochia cea nouă, să le facă pe fetele mai tinere să se holbeze cu gura căscată la inelul ei, iar pe femeile mai în vârstă s-o ia deoparte, într-un colţişor, unde să discute amănuntele privitoare la noaptea nunţii ei. Mi-am închipuit-o alergând pe iarbă, apoi auzind zgomot de paşi în urma ei şi întorcându-se, doar ca să vadă fulgerarea dinţilor albi, scânteind în lumina lunii. M-am cutremurat.

Damon a venit spre pat şi mi-a pus o mână pe umăr. Dintr-odată, năvala îngrozitoarelor imagini a încetat.

— Moartea survine de obicei în mai puţin de o secundă. Aşa se-ntâmplă în război, şi sunt sigur că aşa a fost şi pentru Rosalyn. S-a aşezat din nou pe scaunul lui, frecându-şi tâmplele. Se crede c-ar fi fost un coiot. Războiul i-a purtat pe oameni spre est, la luptă, şi se crede că animalele s-au luat după mirosul sângelui.

— Coioţi, am repetat, împleticindu-mă la cea de-a doua silabă.

Nu mai auzisem cuvântul acesta până acum. Era doar un exemplu în plus de termeni care aveau să-mi fie adăugaţi în vocabular de-acum încolo, pe lângă omorâtă şi văduv.

— Sigur, mai sunt şi unii oameni, inclusiv tata, care sunt de părere că a fost opera demonilor, a adăugat Damon, rostogolindu-şi în orbite ochii lui negri. Exact ce-i lipsea oraşului nostru. O epidemie de isterie în masă. Şi ceea ce mă calcă pe nervi, în legătură cu acest mic zvon, e că

atunci când lumea are convingerea că oraşul le-ar fi luat cu asalt de cine ştie ce forţă demonică, nu mai stă cu gândul la faptul că războiul ne sfâşie ţara. E mentalitatea asta, a băgatului capului în nisip, pe care pur şi simplu nu pot s-o înţeleg.

Am încuviinţat, fără să fiu cu adevărat atent la ce spunea, neputând să văd moartea lui Rosalyn ca făcând parte din cine ştie ce controversă pe tema războiului. În timp ce Damon bătea câmpii în continuare, m-am lăsat pe spate şi-am închis ochii. Mi-am invocat amintirea chipului lui Rosalyn, din clipa în care o descoperisem. Acolo, în întuneric, arăta altfel. Ochii îi

erau mari şi luminoşi. De parcă ar fi zărit ceva îngrozitor. De parcă ar fi avut parte de suferinţe oribile.

10

4 septembrie 1864

Miezul nopţii. Prea târziu ca să mai adorm, prea devreme ca să fiu treaz. O lumânare îmi arde pe noptieră, împrăştiind pâlpâitoare umbre rău-prevestitoare.

Deja mă simt bântuit. Mă voi ierta vreodată pentru vina de a nu fi găsit-o pe Rosalyn decât atunci când a fost prea târziu? Şi de ce ea — cea pe care jurasem s-o uit — îmi este încă prezentă în minte?

Capul îmi zvâcneşte de durere. Cordelia e mereu la uşă, oferindu-mi băuturi, hapuri, prafuri din plante. Eu le iau, ca un copil în convalescenţă. Tata şi Damon mă tot privesc, când îşi închipuie că dorm. Ce ştiu ei despre coşmaruri?

Crezusem despre căsătoria mea că ar fi o soartă mai rea decât moartea. M-am înşelat. M-am înşelat în atât de multe privinţe, atât de multe, şi acum tot ce mai pot să fac este să mă rog pentru iertare şi să sper că undeva, cumva, voi putea să-mi adun puterile, din străfundurile fiinţei mele, şi să păşesc cu fermitate din nou pe calea binelui. Aşa voi face. Trebuie. Pentru Rosalyn.

Şi pentru ea.

Şi-acum, o să suflu în lumânare, sperând ca somnul - unul asemănător celui al morţii — să mă înghită cât mai repede...

— Stefan! E timpul să te trezeşti! m-a strigat tata trântind uşa camerei mele.

— Ce? am întrebat, zbătându-mă să mă ridic în capul oaselor, neştiind sigur ce oră era, sau ce zi, sau cât timp trecuse de la moartea lui Rosalyn.

Ziua se pierdea în noapte, şi eu nu puteam niciodată să dorm cu adevărat, ci doar să aţipesc, prăbuşindu-mă în cumplite coşmaruri. N-aş fi mâncat nimic dacă n-ar fi apărut Cordelia tot timpul prin camera mea, cu fierturile ei, vârându-mi-le cu lingura în gură, ca să fie sigură că le înghiţeam. Pregătise pui fript cu bame şi un terci gros din ceea ce ea numea tocana suferindului, despre care spunea c-o să mă facă să mă simt mai bine.

Îmi mai lăsase ceva, de data asta de băut, pe noptieră. Am înghiţit totul la repezeală.

— Fii gata. Alfred o să te ajute să te pregăteşti, mi-a zis tata.

— Gata pentru ce? m-am mirat, coborându-mi picioarele pe podea.

M-am îndreptat, şontâc-şontâc, spre oglindă. Îmi crescuse barba ca o miriştea, iar părul şaten-roşcat îmi era zbârlit. Aveam ochii roşii, iar cămaşa de noapte îmi atârna pe umeri. Arătam groaznic.

Tata a venit în spatele meu, evaluându-mi înfăţişarea reflectată de oglindă.

— O să-ţi revii tu. Azi e înmormântarea lui Rosalyn, şi e important, atât pentru mine, cât şi pentru familia Cartwright, să fim toţi prezenţi acolo. Vrem să le arătăm tuturor că trebuie să fim uniţi împotriva răului care ne năpăstuieşte oraşul.

În timp ce tata boscorodea mai departe despre demoni, eu mă gândeam că aveam să dau ochii pentru prima dată de la tragedie cu cei din familia Cartwright. Încă resimţeam o vinovăţie oribilă. Nu-mi puteam stăpâni gândul că atacul nu s-ar mai fi petrecut dac-aş fi aşteptat-o pe Rosalyn pe verandă, în loc să zăbovesc în birou cu Katherine. Dac-aş fi fost afară, aşteptând-o pe Rosalyn, aş fi văzut-o venind dinspre câmp, cu rochia ei roz. Poate c-aş fi văzut şi eu moartea cu ochii, şi ea n-ar mai fi trebuit să înfrunte de una singură coşmarescul animal. Chiar dacă n-o iubeam eu pe Rosalyn, tot nu-mi puteam ierta că nu fusesem acolo, ca s-o salvez.

— Ei, hai odată, m-a îmboldit tata, nerăbdător, în timp ce Alfred intra în cameră, ţinând în mâini o cămaşă albă din olandă şi un costum negru la două rânduri.

M-am albit la faţă. Era costumul pe care ar fi urmat să-l îmbrac la nuntă... iar biserica la care aveam s-o jelim pe Rosalyn ar fi trebuit să oficieze slujba unirii dintre noi. Totuşi, am reuşit să-mi pun costumul, după ce l-am lăsat pe Alfred să mă ajute cu bărbieritul, fiindcă mie îmi tremurau mâinile, şi am ieşit din casă după o oră, pregătit să fac ce era de făcut.

Mi-am ţinut ochii în pământ în timp ce-i urmam pe tata şi pe Damon spre trăsură. Tata s-a aşezat în faţă, lângă Alfred, în timp ce Damon a stat cu mine în spate.

— Cum te mai simţi, frăţioare? s-a interesat Damon, în timp ce familiarul tropot al copitelor lui Duke şi Jake ne purta de-a lungul drumului Willow Creek.

— Nu prea bine, i-am răspuns, de formă, simţind un nod ţeapăn în gât.

Damon mi-a pus o mână pe umăr. Coţofenele trăncăneau, albinele zumzăiau, iar soarele aşternea o lumină aurie asupra copacilor. Trăsura mirosea toată a ghimbir, şi mi-am simţit stomacul întorcându-se pe dos. Era mirosul păcatului de a fi poftit la o femeie care nu avea să-mi fie niciodată — nu putea să-mi fie niciodată — soţie.

— Prima moarte, prima pe care-o vezi cu ochii, te transformă, mi-a zis într-un târziu Damon, în timp ce trăsura trăgea în faţa bisericii cu draniţă albă.

Clopotele dăngăneau, şi toate prăvăliile din oraş aveau să rămână închise toată ziua.

— Dar poate c-o să te transforme în bine, a adăugat el.

— Poate, l-am aprobat, în timp ce coboram din trăsură, cu toate că nu vedeam cum.

Am ajuns la uşa bisericii chiar în timp ce doctorul Janes intra şontâcăind, cu bastonul într-o mână şi cu o sticluţă cu whiskey în cealaltă. Pearl şi Anna stăteau una lângă cealaltă, cu Jonathan Gilbert în spatele lor, ţinându-şi coatele cocoţate pe marginea stranei lui Pearl, la doar câţiva centimetri de umărul ei.

Şeriful Forbes era la locul lui obişnuit, din cel de-al doilea rând de strane, privind chiorâş spre pâlcul de femei rujate de la tavernă, venite să-şi prezinte omagiile. La marginea cercului acestora era Alice, barmaniţa, făcându-şi vânt cu un evantai din mătase.

Calvin Bailey, organistul, interpreta o adaptare după Recviemul lui Mozart, însă la fiecare câteva acorduri nimerea câte o notă falsă. În strana din faţă, domnul Cartwright stătea cu privirea aţintită drept înainte, în timp ce doamna Cartwright hohotea de plâns şi, din când în când, îşi sufla nasul într-o batistă dantelată. În partea din faţă a bisericii, se vedea un sicriu închis din lemn de stejar, acoperit cu flori. Fără să scot o vorbă, m-am dus într-acolo şi am îngenuncheat în faţa lui.

— Îmi pare atât de rău, am şoptit, atingând coşciugul rece şi tare.

Nedorite imagini ale logodnicei mele mi s-au perindat prin minte: Rosalyn chicotind cu căţeluşa ei, discutând cu voioşie despre combinaţiile florare pentru nunta noastră, riscând să-şi atragă mânia slujnicei când m-a sărutat făţiş pe obraz la sfârşitul uneia dintre vizite. Mi-am luat mâna de pe sicriu şi am împreunat-o cu cealaltă, ca pentru rugăciune.

— Sper că te-ai reîntâlnit cu Penny, în Rai, am zis. M-am aplecat, lăsându-mi buzele să atingă sicriul. Voiam ca ea să ştie, oriunde-ar fi fost, că aş fi învăţat s-o iubesc. Adio, am mai şoptit. M-am întors să mă duc la locul meu, dar m-am oprit brusc. Imediat în spatele meu era Katherine. Purta o rochie din bumbac, de un albastru închis care sărea în ochi din marea de creep negru care umplea stranele.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care ai suferit-o, mi-a zis Katherine, atingându-mi braţul.

Am tresărit, trăgându-mi-l înapoi. Cum îndrăznea să mă atingă, într-un chip atât de familiar, în public? Chiar nu-şi dădea seama că dacă n-am fi tot lungit-o atunci, la petrecere, poate că tragedia nu s-ar mai fi întâmplat?

În ochii ei negri a apărut o umbră de preocupare.

— Ştiu cât de greu trebuie să fie pentru tine, mi-a zis. Te rog, dă-mi de ştire dacă ai nevoie de ceva.

Îndată, m-a cuprins un val de vinovăţie, din cauza presupunerii că ea ar fi avut altceva de gând, decât să-şi arate compasiunea. La urma urmei, părinţii ei muriseră. Nu era decât o tânără care-şi oferea sprijinul. Mi s-a părut atât de întristată, încât, într-o clipă de nebunie, am fost ispitit să traversez culoarul şi s-o mângâi.

— Mulţumesc, am răspuns, în schimb, sorbindu-mi respiraţia râncedă şi întorcându-mă în strana mea.

M-am strecurat lângă Damon, care stătea cu mâinile încrucişate pios peste o Biblie. I-am observat ochii ridicându-se iute când Katherine a îngenuncheat scurt lângă sicriu. I-am urmărit privirea, constatând că de sub pălăria ei reuşiseră să scape câteva şuviţe, care se încolăceau în jurul închizătorii ornamentate a colierului ei albastru.

Câteva minute mai târziu, Recviemul s-a sfârşit iar pastorul Collins s-a îndreptat agale spre amvon.

— Suntem aici pentru comemorarea unei vieţi încheiate prea de timpuriu. Răul se află printre noi, şi vom jeli această moarte, dar ne vom extrage şi putere din această moarte..., a intonat el.

Am privit pe furiş dincolo de interval, spre Katherine. Slujitoarea ei, Emily, stătea de-o parte a ei, iar Pearl, de cealaltă. Mâinile lui Katherine erau împreunate ca pentru rugăciune. Şi-a răsucit uşor capul, ca şi cum ar fi vrut să se uite la mine. M-am silit să-mi întorc privirea înainte ca ochii

să ni se întâlnească. N-aveam s-o dezonorez pe Rosalyn, gândindu-mă la Katherine.

Mi-am ridicat ochii spre grinzile simple, înclinate, ale bisericii. Îmi pare rău, am rostit în sinea mea, trimiţându-mi mesajul în sus şi sperând ca Rosalyn, oriunde-ar fi fost, să-l audă.

Negura mi se ridica în jurul gleznelor în timp ce mergeam spre salcie. Soarele se grăbea să apună, dar tot puteam să disting siluetă întunecată, cuibărită printre pietre.

Am privit încă o dată. Era Rosalyn, cu rochia ei pentru petrecere pâlpâind în lumina slabă. Fierea mi s-a ridicat până-n gât. Cum era posibil ca ea să fie acolo? Doar era îngropată, la doi metri sub pământ, în cimitirul bisericii Fell.

În timp ce mă apropiam, oţelindu-mi curajul şi strângând cuţitul din buzunar, i-am observat ochii lipsiţi de viaţă, reflectând verdeaţa frunzelor de deasupra. Buclele ei întunecate i se lipiseră de fruntea transpirată. Iar gâtul nu-i era câtuşi de puţin sfâşiat. În schimb, pe el se vedeau doar

două mici găurele distincte, de dimensiunile florii unui cui pentru potcovit. Ca împins de o mână nevăzută, am căzut în genunchi lângă trupul său.

— Îmi pare rău, am şoptit, fixând cu privirea crăpăturile pământului de jos.

Pe urmă, mi-am ridicat ochii şi am încremenit de groază. Fiindcă nu era câtuşi de puţin trupul lui Rosalyn.

Era al lui Katherine.

Un mic zâmbet i-a arcuit buzele ca un boboc de trandafir, ca şi cum doar ar fi visat.

M-am luptat cu dorinţa de a ţipa. N-aveam s-o las pe Katherine să moară! Dar, în timp ce-mi întindeam mâna spre rănile ei, s-a ridicat, îndreptându-şi spinarea. Faţa i s-a transformat, buclele negre s-au decolorat până la un blond spălăcit, iar ochii au început să-i ardă, înroşiţi. Am tresărit, trăgându-mă înapoi.

— Tu eşti de vină!

Cuvintele au străpuns nemişcarea nopţii, cu tonul lor sec şi nepământesc. Vocea nu-i aparţinea lui Katherine, nici lui Rosalyn... ci unui demon.

Am scos un ţipăt, apucându-mi strâns briceagul şfichiuind cu el întunericul nopţii. Demonul s-a avântat spre mine şi mi-a apucat gâtul. Şi-a coborât caninii ascuţiţi spre pielea mea, după care totul s-a întunecat...

M-am trezit scăldat într-o sudoare rece, şi m-am ridicat în capul oaselor. De-afară, a răsunat

croncănitul unei ciori; mai departe, îi auzeam pe copii jucându-se. Razele soarelui îmi împestriţau cu lumini aşternuturile albe, şi o tavă cu mâncare mă aştepta pe masa pentru lucru. Era ziuă. Eram în patul meu.

A fost un vis. Mi-am amintit înmormântarea, drumul de întoarcere de la biserică, senzaţia de epuizare de când urcasem treptele, ducându-mă în camera mea. Nu fusese decât un vis, un produs al prea multelor emoţii şi agitaţiei din ziua aceea. Un vis, mi-am repetat, încercând să-mi domolesc bătăile năvalnice ale inimii. Am luat o înghiţitură prelungită de apă direct din carafa de pe noptieră. Creierul mi s-a liniştit, încetul cu încetul, dar inima tot şi-a continuat goana, iar palmele tot mi le simţeam transpirate şi lipicioase. Pentru că nu fusese un vis; sau, cel puţin, nu fusese ca oricare vis avut până acum. Era ca şi cum demonii mi-ar fi invadat mintea, şi nu mai ştiam precis ce e adevărat şi ce nu, şi în ce gânduri să mă încred.

M-am ridicat în picioare, străduindu-mă să-mi alung coşmarul, şi am pornit agale spre parter.

Am ales scara din spate, astfel încât să nu-mi încrucişez drumul cu al Cordeliei, prin bucătărie. Mă îngrijise foarte bine, exact ca atunci când eram copil şi-mi plângeam mama, însă ceva anume din vigilenţa privirii ei mă făcea să devin agitat. Ştiam că mă auzise strigând-o pe Katherine, şi speram cu ardoare să nu se apucat să le spună poveşti slujitorilor.

M-am dus în biroul tatei şi am aruncat o privire spre rafturile cu cărţi, pomenindu-mă încă o dată atras spre partea cu Shakespeare. Ziua de sâmbătă părea să fi fost într-o altă viaţă. Şi totuşi, lumânarea rămăsese în suportul din argint exact acolo unde o lăsaserăm eu şi Katherine, iar Misterele din Mystic Falls erau şi acum pe fotoliu. Dacă mi-aş fi închis ochii, aproape că aş fi simţit mirosul de lămâie.

Mi-am alungat repede gândul acesta şi m-am grăbit să iau un volum cu Macbeth, o piesă despre gelozie şi dragoste, despre trădare şi moarte, care se potrivea perfect cu dispoziţia mea.

M-am forţat să mă aşez pe fotoliul din piele şi să citesc cuvintele, m-am forţat să întorc filele. Poate de aşa ceva aveam nevoie dacă voiam să-mi duc viaţa mai departe. Dacă mă tot forţam să fac câte ceva, poate că reuşeam în sfârşit să trec peste vinovăţia şi tristeţea şi frica pe care le purtam în mine încă de la moartea lui Rosalyn.

Tocmai atunci, am auzit o bătaie în uşă.

— Tata nu-i aici, am strigat, sperând că, oricine ar fi, avea să plece.

— Domnule Stefan? s-a auzit vocea lui Alfred. Aveţi o vizită.

— Nu, mulţumesc, am răspuns.

Probabil că era iar şeriful Forbes. Deja trecuse de vreo patru sau cinci ori, să discute cu Damon şi cu tata. Până acum, reuşisem să fiu scutit de întrevederile cu el. Nu puteam îndura

gândul de a-i destăinui lui — de a-i destăinui oricui — unde mă aflasem în momentul atacului.

— Persoana este destul de insistentă, mi-a strigat Alfred.

— Şi tu la fel, am bombănit în barbă, în timp ce mă îndreptam spre uşă, s-o deschid.

— Ea vă aşteaptă în salonul de zi, m-a informat Alfred, răsucindu-se pe călcâie să plece.

— Stai! am exclamat.

Ea. Să fi fost... Katherine? Bătăile inimii mi s-au iuţit fără voie.

— Domnule? m-a întrebat Alfred, oprindu-se cu un picior în aer.

— Spune-i că vin.

Cuprins de frenezie, mi-am stropit faţa cu apă din lavoarul aflat într-un colţ, şi apoi mi-am netezit cu palmele părul, dându-l pe spate de pe frunte. Ochii tot somnoroşi îmi erau, şi mici vase de sânge mi se spărseseră, înroşindu-mi albul lor, dar nu mai aveam ce să fac altceva, ca să arăt, cu atât mai puţin să mă simt, mai ca mine însumi.

M-am îndreptat cu paşi hotărâţi spre salon. Pentru o clipă, inima mi s-a zbătut, dezamăgită. În locul lui Katherine, pe fotoliul tapiţat cu catifea roşie dintr-un colţ stătea slujnica ei, Emily. Avea în poală un coş cu flori şi ţinea în dreptul nasului o margaretă, ca şi cum n-ar fi avut nici cea mai mică grijă pe lume.

— Bună ziua, am rostit, protocolar, încercând deja să găsesc un pretext prin care să mă îndepărtez politicos.

— Domnule Salvatore, m-a salutat Emily, ridicându-se în picioare şi schiţând o jumătate de

reverenţă. Purta o rochie simplă cu broderie şi o bonetă, iar tenul ei închis i se vedea neted, lipsit de cute. Stăpâna şi cu mine vă suntem alături în necazul dumneavoastră. Mi-a cerut să vi-l aduc, a mai zis , oferindu-mi coşul cu flori.

Mulţumesc, am răspuns, luându-l, şi, cu un gest absent, am dus o crenguţă de liliac la nări, inspirându-i mireasma.

— Eu aşa ceva aş fi folosit pentru lecuirea dumneavoastră, mai degrabă decât fierturile Cordeliei, mi-a zis Emily.

— De unde ştii despre ele? m-am mirat eu.

— Slujitorii vorbesc între ei. Dar mă tem că fierturile cu care vă tot hrăneşte Cordelia ar putea să vă facă mai mult rău decât bine, a adăugat ea, după care a cules din coş câteva flori, împletindu-le într-un buchet. Margaretele, magnoliile şi cerceii-doamnei or să vă ajute să vă vindecaţi.

— Şi panseluţele, ca să mă gândesc? am întrebat, amintindu-mi de un citat din Hamlet-ul lui Shakespeare.

Dar, de îndată ce cuvintele mi-au ieşit de pe buze, mi-am dat seama că fusese o prostie din partea mea. De unde să ştie o fată, o servitoare lipsită de educaţie, la ce mă refeream?

Însă Emily mi-a zâmbit, pur şi simplu.

— Panseluţe nu, cu toate că stăpâna chiar mi-a pomenit despre cât îl iubiţi pe Shakespeare.

Apoi şi-a vârât mâna în coş şi a rupt o rămurică de liliac, pe care mi-a îndesat-o cu blândeţe la butonieră.

Am ridicat coşuleţul şi l-am adulmecat. Mirosea a flori, dar mai era şi altceva: acea aromă îmbătătoare pe care o resimţisem doar în apropierea lui Katherine. Am inhalat din nou, simţind cum confuzia şi bezna din ultimele zile încep să se risipească treptat.

— Ştiu că totul vi se pare ciudat în clipa de faţă, mi-a zis Emily, întrerupându-mi reveria. Dar stăpâna mea nu vă doreşte decât binele, a adăugat, făcându-mi semn cu capul spre canapea, parcă invitându-mă să mă aşez.

Ascultător, m-am conformat şi am fixat-o cu privirea. Era de o frumuseţe remarcabilă şi mişcările ei aveau un anume tip de graţie nemaivăzut de mine până acum. Mişcările şi purtările ei erau atât de gândite, încât privind-o aveam senzaţia că văd un tablou care a prins viaţă.

— Ea ar vrea să vă vadă, m-a informat Emily, după un moment de tăcere.

Încă din clipa în care cuvintele i-au părăsit buzele, mi-am dat seama că era ceva cu neputinţă. Stând acolo, la lumina zilei, în salon, cu altcineva în loc să mă pierd în propriile gânduri, totul mi s-a limpezit în minte. Eram văduv, iar datoria mea acum era să o plâng pe Rosalyn, nu să tânjesc după scolăreasca mea fantezie despre o poveste de iubire cu Katherine. În plus, Katherine era o frumoasă orfană, fără prieteni şi fără rude. N-avea să se lege niciodată... nu putea să se lege vreodată.

— Ne-am văzut. La Rosalyn... la înmormântare, am replicat, ţeapăn.

— Aşa ceva cu greu s-ar putea numi o întâlnire normală, mi-a atras atenţia Emily. Ea ar vrea să vă vadă. Undeva, în particular. Când veţi fi pregătit, s-a grăbit să adauge slujitoarea.

Ştiam ce trebuia să spun, ce s-ar fi cuvenit să spun, însă cuvintele erau greu de articulat.

— Voi vedea, însă în starea mea actuală, mă tem că probabil nu sunt în dispoziţia cea mai

favorabilă unei plimbări. Te rog, transmite-i stăpânei dumitale regretele mele, cu toate că nu şi le doreşte drept companie. Ştiu că fratele meu ar merge oriunde doreşte ea, am răspuns, simţindu-mi vorbele ca plumbul pe limbă.

— Da. Ea ţine destul de mult la Damon, a încuviințat Emily, adunându-şi fustele şi ridicându-se.

M-am ridicat şi eu, şi am simţit, cu toate că mă înălţam cu un cap deasupra ei, că Emily era, cumva, puternică decât mine. Era o senzaţie neobişnuită, dar nu întru totul şi neplăcută.

— Totuşi, a adăugat ea, când e vorba despre dragoste adevărată, nu poţi să i te împotriveşti.

Şi, cu asta, a ieşit repede pe uşă şi mai departe, peste terenurile moşiei, cu margareta din părul ei împrăştiindu-şi petalele în vânt.

12

Nu ştiu precis dacă aerul curat a fost de vină, sau florile aduse de Emily, dar ştiu că am dormit tun în noaptea aceea. Dimineaţa m-am trezit cu camera invadată de un soare strălucitor şi, pentru prima oară de la moartea lui Rosalyn, nu m-am mai sinchisit să beau fiertura pe care mi-o lăsase Cordelia pe noptieră. Mirosul de scorţişoară şi de ouă plutea până la mine dinspre bucătărie, şi auzeam sforăitul cailor, pe care Alfred îi mâna afară. Pentru o clipă am simţit fiorul unei şanse, însoţit de mugurele incipient al fericirii.

— Stefan! a bubuit de cealaltă parte a uşii vocea tatei, care a mai şi ciocănit de trei ori cu bastonul pentru plimbări, sau cu cravaşa pentru călărie.

Şi, uite-aşa, mi-am amintit de toate evenimentele săptămânii trecute, şi indispoziţia mi-a revenit.

Am rămas tăcut, sperând că el, pur şi simplu, o să plece. În loc de asta, însă, a deschis larg uşa. Era îmbrăcat cu pantalonii lui de călărie şi avea cu el cravaşa neagră, un zâmbet pe chip şi un fir de violetă la rever. Nu era nici frumoasă, nici parfumată; de fapt, semăna cu una dintre plantele medicinale cultivate de Cordelia pe lângă casa slujitorilor.

— Mergem să călărim, m-a anunţat tata, deschizând obloanele.

Mi-am pus mâna streaşină la ochi, apărându-mă de dogoarea soarelui. Oare lumea trebuia să fie mereu atât de viu luminată?

— Camera asta are nevoie de dereticat, mi-a replicat el, iar tu, băiete, ai nevoie de soare.

— Dar eu chiar ar trebui să mă ocup de învăţătură, am protestat, gesticulând moale spre volumul cu Macbeth deschis pe pupitrul meu.

Tata a luat cartea şi a închis-o cu un pocnet decisiv.

— Trebuie să vorbesc cu tine şi cu Damon, departe de urechile iscoditoare, mi-a spus, plimbându-şi privirea bănuitoare prin apartament.

I-am urmărit-o, dar n-am văzut nimic deosebit, cu excepţia unui morman de vase murdare de care Cordelia nu se ocupase încă.

Ca la un semnal, Damon şi-a făcut apariţia în cameră, purtând de asemenea o pereche de

pantaloni de călărie muştar şi vestonul lui cenuşiu de uniformă a soldaţilor Confederaţiei.

— Tată! a exclamat el, dându-şi ochii peste cap. Nu-mi spune că ai început iar cu aiurelile alea despre demoni.

— Nu sunt aiureli! a răcnit tata. Stefan, vă aştept, pe tine şi pe fratele tău, la grajduri, a mai zis, în timp ce se răsucea pe călcâie şi ieşea, cu paşi mari şi apăsaţi.

Damon, clătinând din cap, a pornit în urma lui, lăsându-mă să mă schimb.

Mi-am îmbrăcat costumul complet pentru călărie — o vestă cenuşie şi pantaloni maro - şi am oftat, nefiind convins că aş avea suficientă forţă ca să călăresc, sau să suport încă un maraton de ciondăneli între tatăl şi fratele meu. Când am deschis uşa, l-am zărit pe Damon, aşteptându-mă la poalele scării curbate.

— Te simţi mai bine, frăţioare? m-a întrebat el, în timp ce ieşeam pe uşă şi traversam împreună gazonul.

Am încuviinţat, chiar în clipa în care ochii mi se opreau pe acel loc de sub salcie în care o găsisem pe Rosalyn. Iarba era înaltă şi de un verde aprins, iar veveriţele ţopăiau sprintene în jurul trunchiului strâmb şi noduros al copacului. Rândunelele ciripeau, iar ramurile pleoştite ale salciei plângătoare arătau bogate şi pline de promisiuni. Niciun semn că ar fi fost ceva nelalocul lui.

Am răsuflat uşurat când am ajuns la grajduri şi-am inhalat familiarul şi dragul miros de piele bine unsă şi de rumeguş.

— Bună, fetiţo, am şoptit în urechea catifelată a lui Mezzanotte.

Ea a nechezat, mulţumită. Coama ei părea mătăsoasă, chiar mai mult decât era ultima oară când o periasem.

— Scuză-mă că nu te-am mai vizitat, i-am mai zis iepei, dar se pare că fratele meu s-a îngrijit foarte bine de tine.

— La drept vorbind, lui Katherine i-a cam căzut cu tronc, ceea ce e mare păcat pentru proprii ei cai, m-a informat Damon, zâmbind cu afecţiune, în timp ce-şi smucea bărbia spre cele două iepe negre ca tăciunele dintr-un colţ.

Într-adevăr, ele băteau din copite şi priveau deprimate pământul, parcă vrând să spună cât de ignorate şi de singure se simţeau.

— Ţi-ai cam petrecut ceva timp cu Katherine, am zis, în cele din urmă.

Fusese o afirmaţie, nu o întrebare.

Normal că aşa făcuse. Damon totdeauna era în largul lui cu femeile. Ştiam că se pricepea la femei, mai ales după ce-şi petrecuse un an în armata Confederaţiei. Îmi povestise despre unele dintre femeile pe care le cunoscuse prin oraşe ca Atlanta sau Lexington, făcându-mă să mă înroşesc. Oare la Katherine se pricepea?

— Da, mi-a răspuns el, săltându-şi piciorul peste spinarea calului său, Jack.

Nu mi-a mai dat şi alte amănunte.

— Gata, băieţi? a strigat tata, al cărui cal tropăia de nerăbdare.

Am făcut un semn de încuviinţare şi mi-am potrivit paşii calului cu al lui Damon şi al tatei pornind spre Wickery Bridge, tocmai în celălalt capăt al moşiei.

După ce am trecut podul, ne-am continuat drumul prin pădure. Am clipit, uşurat. Lumina soarelui fusese prea puternică. Preferam mult mai degrabă umbrele întunecate ale copacilor.

Pădurea era răcoroasă, frunze ude acoperind solul, chiar dacă nu mai avuseserăm parte de vreo ploaie torenţială în ultima vreme. Frunzişul era atât de dens, încât nu puteai să zăreşti prin el decât petice din cerul albastru, şi din când în când auzeam foşnind prin tufişuri câte un raton sau un bursuc. Am încercat să nu mă gândesc la zgomotele scoase de animale ca venind din partea fiarei care o atacase pe Rosalyn.

Am continuat să înaintăm călare în pădure până când am ajuns la luminiş. Tata s-a oprit brusc şi şi-a mânat calul spre un mesteacăn. Ascultător, am dus-o şi eu pe Mezzanotte spre un copac, şi am privit în jur. Luminişul era marcat de mai multe pietre dispuse într-un cerc trasat grosolan, într-un loc deasupra căruia copacii îşi despărţeau coroanele, creând o fereastră naturală spre cer. Nu mai fusesem acolo de multă vreme oricum, nu de când plecase Damon la război. Când eram băieţi, obişnuiam să jucam aici jocuri de cărţi interzise, cu alţi tipi de prin oraş. Toată lumea ştia că luminişul era locul preferat de băieţi pentru jocurile de noroc, de fete pentru bârfe, şi de toţi cei care simţeau nevoia să-şi reverse secretele. Dacă tata voia într-adevăr ca discuţia noastră să se desfăşoare în linişte, mai bine era dacă ne ducea la tavernă.

— Avem necazuri, a zis el, fără vreo altă introducere, ridicându-şi privirea spre cer.

I-am urmărit-o, aşteptându-mă să zăresc norii iuţi ai unei furtuni de vară. Dar dimpotrivă, cerul era de un albastru imaculat, amintindu-mi — ca orice mă înconjura — de ochii lipsiţi de viaţă ai lui Rosalyn.

— Ba n-avem, tată, a replicat apăsat Damon. Ştii cine are necazuri? Toţi soldaţii care luptă în războiul ăsta uitat de Dumnezeu, pentru cauza asta în care m-ai făcut să încerc să cred. Problema ţine de război, şi de nevoia ta neostoită de a descoperi conflicte oriunde-ţi întorci capul, a tunat Damon, bătând nervos din picior şi amintindu-mi atât de mult de Mezzanotte, încât a trebuit să-mi înfrânez imboldul unui hohot de râs.

— Nu permit să-mi întorci vorba! s-a răstit tata, fluturându-şi pumnul spre Damon.

Eu îmi tot plimbam privirea de la unul la celălalt, ca şi cum aş fi urmărit un meci de tenis. Damon s-a înălţat deasupra umerilor lăsaţi ai tatei şi pentru prima dată, mi-am dat seama că tata îmbătrânea.

Damon şi-a înfipt mâinile în şolduri.

— Atunci, vorbeşte. Să auzim ce ai de spus.

M-aş fi aşteptat ca tata să izbucnească în strigăte, dar în loc de asta s-a dus spre una dintre pietre, şi genunchii i-au trosnit în timp ce se aşeza.

— Vreţi să ştiţi de ce am părăsit Italia? Am părăsit-o pentru voi. Pentru viitorii mei copii. Ştiam că-mi doresc ca fiii mei să crească mari, şi să se însoare, şi să aibă copii pe pământul pe care să-l stăpânesc şi să-l iubesc. Şi chiar iubesc pământul ăsta, şi n-o să stau să privesc cum îl distrug demonii, a zis tata, agitându-şi nervos braţele.

Eu am făcut un pas înapoi, iar Mezzanotte a scos un nechezat lung, plângăcios.

— Demonii, a repetat el, vrând parcă să-şi dovedească spusele.

— Demoni? a pufnit Damon. Mai degrabă, câini mari. Chiar nu-ţi dai seama că discuţii ca asta te fac să pierzi totul? Susţii că-ţi doreşti o viaţă bună pentru noi, dar totdeauna hotărăşti tu cum să ne ducem viaţa asta. Pe mine m-ai împins să mă duc la război, iar pe Stefan, să se logodească, iar acum vrei să ne faci să credem în poveştile tale de adormit copiii, a urlat Damon,

iritat.

Am furişat o privire vinovată spre tata. Nu voiam ca el să ştie. N-o iubisem pe Rosalyn. Numai că tata n-a privit spre mine. Era prea ocupat să arunce fulgere mânioase din ochi spre Damon.

— Nu mi-am dorit decât ca băieţii mei să aibă parte de tot ce-i mai bun. Ştiu ce primejdie înfruntăm, şi nu am timp pentru argumentele tale copilăreşti. Acum nu spun poveşti, a zis tata, întorcându-şi privirea spre mine, şi m-am forţat să privesc la rândul meu în ochii lui negri. Vă rog înţelegeţi-mă. Există demoni care umblă printre noi. Existau şi în vechea ţară. Călcau pe acelaşi pământ, vorbeau la fel ca oamenii. Dar nu beau la fel ca oamenii.

— Ei bine, dacă nu beau vin, asta ar însemna o binecuvântare, nu-i aşa? l-a întrebat, sarcastic Damon.

Am încremenit. Mi-am amintit de toate acele ocazii când, după moartea mamei, tata bea prea mult vin, sau whiskey, se încuia pe dinăuntru în biroul lui şi apoi bolborosea până târziu în noapte despre fantome, sau despre demoni.

— Damon! a strigat tata, cu o voce mai tăioasă până şi decât cea a fratelui meu. Nu-ţi voi lua în seamă obrăznicia. Dar nu voi tolera să nu mă iei în seamă pe mine. Ascultă-mă, Stefan, a continuat tata, întorcându-se spre mine. Ceea ce ai văzut că s-a întâmplat cu tânăra ta Rosalyn n-a fost ceva firesc. N-a fost unul dintre coioţii lui Damon, a precizat tata, practic scuipând cuvântul. A fost un vampiro. Erau în vechea ţară, iar acum sunt aici, a precizat tata, a cărui faţă roşie , s-a asprit brusc. Şi fac rele. Se hrănesc cu noi. Iar noi trebuie să-i facem să înceteze.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat tulburat, dispărându-mi orice urmă de oboseală sau de ameţeală.

În schimb, nu mai simţeam decât frică. M-am întors cu gândul la Rosalyn, dar de data asta, în loc să-mi amintesc de ochii ei, mi-am amintit de sângele de pe gât, scurs din două orificii perfect circulare dintr-o parte a acestuia. Mi-am dus mâna la propriul meu gât, pipăindu-mi pulsul pe sub piele. Năvala sângelui s-a iuţit sub degetele mele, şi mi-am simţit inima sărind peste o bătaie. Era posibil ca tata... să fi avut dreptate?

— Tata vrea să spună că şi-a petrecut prea mult timp ascultând poveştile cucoanelor de la biserică. Tată, asta e o poveste pe care le-o spui copiilor, ca să-i sperii. Şi nici măcar una prea inteligentă. Tot ce spui e o aiureală, a replicat Damon, clătinând din cap şi ridicându-se furios de pe buturuga lui. Eu n-am de gând să pierd vremea ascultând poveşti cu fantome.

Şi, spunând acestea, s-a răsucit pe călcâiele cizmelor lui cu bumbi din aur şi şi-a săltat piciorul peste spinarea lui Jack, privindu-l de sus pe tata, sfidându-l parcă să mai spună ceva.

— Ţineţi minte ce vă spun, a zis tata, făcând un pas spre mine. Vampirii sunt printre noi. Arată la fel ca noi şi pot să trăiască printre noi, însă nu sunt ceea ce suntem noi. Ei beau sânge. Pentru ei, sângele e elixirul vieţii. Ei nu au suflet şi nu mor niciodată. Sunt nemuritori, pe vecie.

Cuvântul nemuritor m-a făcut să inhalez brusc aerul. Vântul s-a schimbat, şi frunzele au început să foşnească. M-am cutremurat.

Vampiri, am repetat încet.

Mai auzisem o dată cuvântul acesta, când eu şi Damon eram elevi de şcoală şi obişnuiam să ne adunăm pe Wickery Bridge, încercând să ne speriem prietenii. Unul dintre băieţi ne povestise

că zărise o siluetă îngenuncheată în pădure, ospătându-se din gâtul unei căprioare. Băiatul ne spusese că scăpase un ţipăt, iar silueta se întorsese spre el, cu ochii diavolesc de roşii şi sânge picurându-i din colţii lungi şi ascuţiţi. Un vampir, rostise el cu toată convingerea, rotindu-şi privirea spre feţele tuturor celor adunaţi în cerc, să vadă dacă impresionase pe cineva dintre noi. Dar din cauză că era palid şi sfrijit şi nu se pricepea deloc să tragă cu arma, râseserăm şi ne bătuserăm joc de el fără milă. Se mutase apoi, cu toată familia, în Richmond, anul următor.

— Ei bine, prefer vampirii decât un tată nebun, a mai zis Damon, izbindu-l pe Jake cu călcâiele în coaste şi pornind spre apus.

M-am întors spre tata, aşteptându-mă la o tiradă furioasă. Numai că tata n-a făcut decât să clatine din cap.

— Tu mă crezi, fiule? m-a întrebat.

I-am răspuns printr-un semn de încuviinţare, cu toate că nu eram sigur de ceea ce credeam.

Tot ce ştiam era că, într-un fel sau în altul, în săptămâna trecută, întreaga lume se schimbase, iar eu mai ştiam precis unde mi-era locul.

— Bun, a zis tata, clătinând aprobator din cap, în timp ce ieşeam călare din pădure, îndreptându-ne spre pod. Trebuie să fim precauţi. Se pare că războiul i-a redeşteptat pe vampiri. E de parcă ar simţi mirosul sângelui.

Cuvântul sânge mi-a răsunat întruna în minte , ca un ecou, în timp ce ne îndrumam caii treacă pe lângă cimitir, către scurtătura peste câmp care ne ducea spre iaz. În depărtare, vedeam soarele reflectându-se pe suprafaţa iazului. Nimeni nu şi-ar fi putut închipui vreodată că prin locurile acestea înverzite, vălurite, ar putea să umble demoni. Demonii, dacă existau măcar, îşi aveau locul în vechea ţară, printre bisericile şi castelele dărăpănate în mijlocul cărora crescuse tata. Toate cuvintele rostite de tata îmi sunau familiar, dar atât de ciudat într-un loc precum cel în care le pronunţase.

Tata a privit în jur, parcă vrând să se asigure că nu era nimeni ascuns în tufele din apropierea podului. Caii mergeau acum pe lângă curtea cimitirului, cu pietrele lui de mormânt strălucitoare şi impunătoare în lumina caldă a verii.

— Sângele e ceea ce-i hrăneşte. Le dă putere.

— Dar atunci..., am întrebat, în timp ce informaţia mi se învârtea în cap. Dacă sunt nemuritori, atunci cum o să-i...

— Ucidem? a zis tata, completându-mi întrebarea şi trăgând de frâiele calului. Există metode. Am învăţat câte ceva. Am auzit că e un preot la Richmond care poate încerca să-i exorcizeze. Dar, pe de altă parte, oamenii din oraş ştiu... unele lucruri, a încheiat el. Am discutat împreună cu Jonathan Gilbert şi cu şeriful Forbes unele măsuri preliminare.

— Dacă pot şi eu să fac ceva..., m-am oferit până la urmă, neştiind sigur ce să spun.

— Sigur că da, a replicat brusc tata. Aştept de la tine să faci parte din comitetul nostru. Pentru început, am stat de vorbă cu Cordelia. Ea se pricepe la plantele ei, şi zice că există una numită verbină.

Mâna tatei a fluturat spre floarea de la reverul lui.

— O să ne alcătuim un plan. Şi-o să triumfăm. Pentru că, deşi ei au nemurirea, noi îl avem de partea noastră pe Dumnezeu. Ucizi, sau eşti ucis. Mă înţelegi, băiete? Acesta e războiul pentru

care eşti recrutat.

Am încuviinţat, simţind întreaga povară a răspunderii pe umeri. Poate că asta eram eu menit să fac: nu să mă însor, nici să plec la război, ci să lupt împotriva unui rău nefiresc. I-am căutat privirea tatei.

— Fac tot ce vrei, l-am asigurat. Orice.

Ultimul lucru pe care l-am mai văzut înainte să mă îndrept în galop spre grajd a fost zâmbetul larg pe chipul tatei.

— Ştiam că aşa vei face, fiule. Tu eşti un adevărat Salvatore.

13

M-am dus înapoi în camera mea, neştiind sigur ce să cred. Vampiros. Vampiri. Cuvântul suna nepotrivit, indiferent în ce limbă îl pronunţai. Coioţi. Acesta era un cuvânt care avea sens. În definitiv, un coiot era exact ca un lup, un animal sălbatic atras către derutanta învălmăşeală a adâncilor păduri din Virginia. Dacă Rosalyn ar fi fost omorâtă de un coiot, ar fi fost întâmplare tragică, dar de înţeles. Dar ca Rosalyn să fi fost omorâtă de un demon?

Am râs, sunetul ieşind ca un lătrat scurt, când am intrat în dormitorul meu, aşezându-mă apoi cu capul între mâini. Migrena îmi revenise cu o reînnoită vigoare, şi mi-am amintit de recomandarea lui Emily, să nu înghit preparatele Cordeliei. Colac peste pupăză, se pare că servitoarele se întorceau una împotriva alteia.

Deodată, am auzit trei bătăi delicate în uşă. Sunetul fusese atât de slab, încât putea să fi fost vântul, care nu dăduse vreun semn că s-ar potoli de când ne întorseserăm din pădure.

— Da? am zis, şovăielnic.

Bătăile au reînceput, mai insistente de data asta. În cealaltă parte a camerei, perdelele din bumbac fâlfâiau violent în bătaia vântului.

— Alfred? am întrebat, simţind cum mi se zburleşte părul la ceafă; era clar că povestea tatei mă afectase. Nu-mi trebuie cina, am strigat ceva mai tare.

Înşfăcând un coupe-papier de pe birou şi ascunzându-l la spate, m-am îndreptat, prudent, spre uşă. Dar exact în clipa în care am pus mâna pe clanţă, uşa a început să se deschidă spre interior.

— Nu e deloc amuzant! am strigat, pe jumătate isteric, când dintr-odată, o siluetă în alb s-a strecurat în cameră.

Era Katherine.

— Foarte bine, fiindcă simţul umorului n-a fost niciodată printre punctele mele forte, mi-a zis ea, cu un zâmbet care i-a dezvăluit dinţii albi şi drepţi.

— Scuză-mă, am zis, înroşindu-mă şi lăsând grăbit să-mi cadă arma de ocazie pe birou. Doar că sunt...

— Eşti încă în refacere, m-a completat Katherine, prinzându-mi privirea. Îmi pare rău că te-am speriat.

S-a aşezat în mijlocul patului, trăgându-şi genunchii la piept.

— Fratele tău e îngrijorat pentru tine.
— A..., am bâiguit.
Nu-mi venea să cred: Katherine Pierce venise în dormitorul meu şi-mi stătea pe pat, ca şi cum ar fi fost ceva perfect normal. Nicio femeie, cu excepţia mamei şi a Cordeliei, nu-mi mai intrase vreodată în camera în care dormeam. Deodată, m-am simţit jenat de cizmele mele pline de noroi dintr-un colţ, de teancul de vase din porţelan dintr-altul, ca şi de volumul de Shakespeare, încă deschis pe biroul meu.
— Vrei să afli un secret? m-a întrebat Katherine.
Am rămas lângă uşă, cu degetele încleştate pe clanţa din alamă.
— Poate? am întrebat, şovăielnic.
— Vino mai aproape, şi-o să-ţi spun, mi-a zis făcându-mi semne îmbietoare cu degetul.
Cei din oraş se arătau scandalizaţi dacă vedeau o pereche plimbându-se spre Wicker Bridge fără ca ea să aibă o însoţitoare. Dar iat-o aici pe Katherine, fără vreo însoţitoare - şi fără ciorapi, fiindcă veni vorba — cocoţată pe patul meu şi cerându-mi să vin lângă ea.
La aşa ceva n-aveam cum să rezist.
M-am aşezat precaut pe marginea patului. Imediat, ea s-a răsturnat şi s-a târât pe coate şi pe genunchi spre mine. Azvârlindu-şi părul peste umăr mi-a pus palma căuş la ureche.
— Secretul meu e că şi eu îmi făceam griji pentru tine, mi-a şoptit.
I-am simţit răsuflarea nefiresc de rece pe obraz. Muşchii picioarelor mi-au zvâcnit. Ştiam că ar fi trebuit să-i cer să plece, imediat. Numai că în loc de asta, m-am apropiat puţin de ea.
— Chiar? am întrebat-o, tot în şoaptă.
— Da, a murmurat Katherine, cufundându-şi privirea în ochii mei. Tu ai nevoie s-o uiţi pe Rosalyn.
Străbătut de un fior, mi-am întors privirea de la ochii de un căprui închis ai lui Katherine spre fereastră, privind cum trece în mare viteză un nor de furtună de vară.
Katherine mi-a prins bărbia în mâinile ei reci ca gheaţa, făcându-mă să-mi întorc ochii spre ai ei.
— Rosalyn e moartă, a continuat ea, cu o expresie plină de mâhnire şi de bunătate. Tu, însă, nu. Rosalyn n-ar fi vrut ca tu să te închizi faţă de restul lumii, ca şi cum ai fi un criminal. Nimeni nu şi-ar dori aşa ceva pentru logodnicul său, nu eşti de părere?
Am înclinat încet capul, în semn de aprobare. Chiar dacă şi Damon îmi spusese acelaşi lucru, cuvintele căpătau infinit mai multă semnificaţie ieşind din gura lui Katherine.
Buzele i s-au arcuit într-un mic zâmbet.
— O să-ţi găseşti din nou fericirea, mi-a zis. Eu vreau să te ajut. Dar trebuie să-mi dai voie, dulcele meu Stefan.
Katherine şi-a aşezat mâna pe fruntea mea. Am simţit un val de căldură şi de gheaţă convergându-mi spre tâmplă. Am tresărit de forţa lui, iar apoi dezamăgirea mi-a umflat pieptul când Katherine şi-a lăsat mâna să-i cadă în poală.
— Astea sunt florile pe care ţi le-am eu? m-a întrebat deodată Katherine, privind de cealaltă parte a camerei. Le-ai îndesat într-un colţişor, fără pic de lumină?
— Scuză-mă, i-am zis.

Şi-a azvârlit picioarele jos din pat cu o mişcare energică şi s-a aplecat să scoată coşul de sub biroul meu. A tras storurile, apoi şi-a întors privirea spre mine, încrucişându-şi braţele pe piept. Am simţit cum mi se opreşte respiraţia în gât. Rochia ei bleu din crep îi scotea în evidenţă talia extrem de subţire, iar medalionul i se odihnea în scobitura gâtului. Era de o frumuseţe imposibil de tăgăduit.

Culegând o margaretă din buchet, a început să-i smulgă petalele, una câte una.

— Ieri am văzut un copil de-al slujitorilor jucând un joc stupid: mă iubeşte, nu mă iubeşte, mi-a zis, râzând, numai că, dintr-odată, veselia s-a transformat în seriozitate. Care crezi că ar fi răspunsul? m-a întrebat.

Şi, deodată, a ajuns deasupra mea, punându-mi mâinile pe umeri. I-am inspirat mirosul de ghimbir şi de lămâie, neştiind precis ce-aş putea să spun, ştiind doar că-mi doream să-i simt mâinile pe umerii mei până la capătul lumii.

— Răspunsul ar fi că mă iubeşte... sau că nu mă iubeşte? a repetat Katherine, aplecându-se spre mine.

Trupul meu a început să tremure de o dorinţă pe care nu ştiusem s-o am. Buzele îmi erau la doar câţiva centimetri de ale ei.

— Care e răspunsul? a insistat, muşcându-şi buza într-o întruchipare a fecioarei sfioase.

Am râs, fără voia mea. Mă simţeam de parcă-aş fi fost doar spectator la desfăşurarea scenei, neputincios să împiedic ce aveam să fac. Ştiam că nu era bine. Că era un păcat. Dar cum putea să fie păcat, când fiecare fibră a fiinţei mele şi-o dorea mai mult decât orice? Rosalyn era moartă. Katherine era vie, iar eu, la rândul meu, eram viu, şi aveam nevoie să încep să mă comport ca atare.

Dacă era adevărat ce spusese tata, şi-anume că eu trebuia să port bătălia vieţii mele între bine şi rău, atunci însemna că aveam nevoie să învăţ să am încredere şi în alegerile pe care le făceam în viaţă. Aveam nevoie să încetez cu statul pe gânduri şi să încep să cred în mine, în convingerile mele, în dorinţele mele.

— Chiar ai nevoie să-ţi mai răspund? am întrebat-o, prinzând-o de mijloc şi trăgând-o pe pat cu o forţă pe care nu mi-o cunoşteam.

Scoţând un ţipăt ascuţit de încântare, s-a răsturnat pe pat, lângă mine. Răsuflarea îi era dulce, şi braţele reci, şi era a mea, şi dintr-odată nimic altceva — nici Rosalyn, nici demonii tatălui meu, nici măcar Damon — n-a mai contat.14

M-am trezit în dimineaţa următoare întinzându-mi larg braţele, rămânând dezamăgit când n-am dat peste altceva, în afara pernelor umplute cu puf de gâscă. Doar o uşoară urmă lăsată pe saltea, lângă mine, mai dovedea că tot se întâmplase fusese real, şi nu unul dintre visele acelea delirante pe care le tot avusesem de când murise Rosalyn.

Sigur , nu puteam să mă aştept din partea lui Katherine să-şi petreacă toată noaptea cu mine. Oricum, nu când slujitoarea ei o aştepta în casa trăsurilor, şi nu la cum bârfeau slujitorii. Ea îmi spusese că trebuie să rămână secretul nostru, că ar putea risca să-şi distrugă reputaţia. Drept e că n-avea de ce să-şi facă griji în privinţa aceasta.

Şi eu îmi doream să avem propria noastră lume secretă, împreună.

M-am întrebat când s-o fi strecurat afară, amintindu-mi cum o simţisem în braţele mele,

amintindu-mi de acea senzaţie de căldură şi de uşurinţă pe care n-o mai cunoscusem vreodată. Mă simţeam împlinit, şi împăcat, iar gândul la Rosalyn nu mai însemna decât o amintire nedesluşită, un personaj dintr-o poveste dezagreabilă pe care pur şi simplu mi-o alungasem din minte.

Acum, mintea îmi era mistuită doar de gândurile legate de Katherine: cum trăsese ea draperiile, când furtuna de vară începuse să-şi împroaşte grindina în ferestre, cum le permisese mâinilor mele să-i exploreze trupul minunat. La un moment dat, o mângâiam pe gât, când degetele mi s-au oprit pe închizătoarea colierului ei albastru cu medalion, pe care-l purta tot timpul. Am dat să-l desfac, dar Katherine m-a îmbrâncit cu brutalitate.

— Nu! a rostit cu un glas tăios, iar mâinile i-au zburat spre închizătoare, asigurându-se că nimic nu fusese deranjat.

Pe urmă, însă, după ce şi-a potrivit amuleta la locul ei, în scobitura gâtului, a continuat să mă sărute.

M-am înroşit, amintindu-mi de toate celelalte locuri în care mi-a permis s-o ating.

Mi-am aruncat picioarele jos din pat, m-am dus spre lavoar şi mi-am stropit faţa cu apă. M-am privit în oglindă şi am zâmbit. Cearcănele întunecate îmi dispăruseră de sub ochi, şi nu mi se mai părea un efort să traversez camera dintr-o parte în cealaltă. Mi-am îmbrăcat jiletca şi pantalonii de călărie de un albastru închis şi am ieşit din cameră fredonând.

— Domnule? m-a strigat Alfred, de pe scară.

Ducea în mâini un platou cu capac din argint: micul meu dejun. Mi-am răsfrânt buza a dezgust. Cum de-am putut să zac în pat vreme de o săptămână încheiată, când aveam un întreg univers de descoperit împreună cu Katherine?

— Mă simt destul de bine, mulţumesc, Alfred, i-am zis, coborând treptele două câte două.

Furtuna din noaptea trecută dispăruse la fel de repede pe cât venise. În solar, lumina dimineţii timpurii scânteia prin geamurile cât tot peretele, iar masa era împodobită cu margarete proaspăt tăiate. Damon era deja acolo, bând dintr-o cană de cafea şi răsfoind ziarul de dimineaţă din Richmond.

— Salut, frăţioare! m-a întâmpinat el, ridicându-şi cana de parcă ar fi vrut să închine în sănătatea mea. Măi, măi, dar bine mai arăţi. Plimbarea călare de ieri după-amiază ţi-a prins bine, până la urmă?

Am înclinat capul în semn de încuviinţare şi m-am aşezat faţă-n faţă cu el, aruncând o privire asupra titlurilor din ziar. Unioniştii cuceriseră

Fort Morgan. Chiar mă întrebam unde anume o mai fi şi acela.

— Nici nu ştiu pentru ce mai primim ziarul. Că tatei nu-i pasă de nimic altceva în afara poveştilor ticluite de mintea lui, a comentat Damon, dezgustat.

— Dacă-ţi displace atât de mult aici, atunci de ce nu pleci, şi gata? l-am întrebat, sâcâit dintr-odată de permanentele bombăneli ale lui Damon.

Poate chiar ar fi fost mai bine dacă pleca, fiindcă tata nu s-ar mai fi arătat atât de dezamăgit. O voce odioasă din fundul minţii mele a adăugat, în tăcere: „Şi ca să nu mă mai gândesc cum stai doar tu cu Katherine să vă legănaţi împreună pe balansoarul de pe verandă."

Damon şi-a înălţat o sprânceană.

— Ei bine, aş da dovadă de ipocrizie dacă aş spune că n-a fost interesant aici, a zis, arcuindu-şi buzele într-un zâmbet complice care mi-a făcut poftă să-l înşfac de umeri şi să-l zgâlţâi bine.

Forţa sentimentelor mele m-a surprins, în atât de mare măsură, încât am fost nevoit să mă aşez şi să-mi umplu gura cu o brioşă luată din coşul plin ochi de pe masă. Niciodată până acum nu mai fusesem gelos pe fratele meu, dar dintr-odată muream de curiozitate să aflu: oare Katherine s-o fi strecurat vreodată în dormitorul lui? Nu, nu era posibil. Aseară, păruse foarte agitată la gândul că ar putea să fie prinsă, mă pusese să-i jur întruna că n-o să suflu o vorbă faţă de nimeni despre cea ce făcuserăm.

Betsy, bucătăreasa, şi-a făcut atunci apariţia, cu braţele încărcate de farfurii cu cereale, bacon şi ouă. Stomacul mi-a ghiorăit, făcându-mă să-mi dau seama că eram mort de foame. Am înfulecat la repezeală, desfătându-mă cu gustul sărat al ouălor în combinaţie că amăreala dulceagă a cafelei. Era ca şi cum n-aş mai fi cunoscut în viaţa mea gustul micului dejun, şi în sfârşit mi s-ar fi deşteptat simţurile. Am suspinat, satisfăcut, iar Damon şi-a ridicat privirea amuzată spre mine.

— Ştiam eu că tot ce-ţi trebuia era un pic de aer curat şi de mâncare bună, mi-a zis el.

Şi Katherine, am adăugat în sinea mea.

— Acum, hai să ieşim şi să facem boroboaţe, m-a invitat Damon, zâmbind pişicher. Tata e în biroul lui, ocupat să-şi studieze demonii. Ştiai că l-a atras până şi pe Robert în asta? m-a întrebat, clătinând din cap cu o expresie dezgustată.

I-am răspuns printr-un oftat. Cu toate că nu credeam neapărat în toate acele discuţii referitoare la demoni, asta nu însemna că nu-l respectam pe tata îndeajuns cât să nu-mi bat joc de părerile lui. Faptul că-l auzeam pe Damon respingându-i-le îmi dădea un vag sentiment de trădare.

— Scuză-mă, frăţioare, a zis Damon, clătinând din cap şi împingându-şi scaunul în spate, făcându-l să scrâşnească pe gresia podelei. Ştiu că nu-ţi face plăcere să mă vezi certându-mă cu tata.

S-a apropiat, trăgându-mi scaunul de sub mine, gata să mă facă să cad. M-am pus anevoie pe picioare şi, binedispus, l-am îmbrâncit la rândul meu.

— Aşa mai merge! a strigat Damon, vesel. Acum, haide!

Şi a rupt-o la fugă afară pe uşa din spate lăsând-o să se trântească în urma lui. De obicei Cordelia ţipa la noi când eram copii şi făceam astfel de boacăne, şi m-a umflat râsul auzindu-i geamătul familiar dinspre bucătărie. Am fugit şi eu spre mijlocul peluzei, unde se afla Damon, care scosese ca din pământ mingea aceea lunguiaţă pe care ne-o azvârliserăm de la unul la altul acum două săptămâni.

— Hai, frate! Prinde-o! a strigat el, cu răsuflarea tăiată, iar eu m-am întors şi am făcut un salt, tocmai la timp cât să prind în braţe mingea din piele de porc.

Am strâns-o cu putere la piept şi am început să fug spre grajd, cu vântul biciuindu-mi faţa.

— Hei, băieţi! s-a auzit o voce, făcându-mă să încremenesc locului. Katherine era pe veranda casei trăsurilor, într-o rochie simplă, croită din muselină, cu o înfăţişare atât de dulce şi de inocentă încât nu-mi venea să cred că tot ce se petrecuse noaptea trecută n-ar fi fost un vis. Ce faceţi, ne-a întrebat, vă consumaţi surplusul de energie?

M-am întors, spăsit, spre ea, făcând câţiva paşi în direcţia verandei.

— Ne jucăm de-a prinsul mingii! i-am explicat azvârlindu-i în grabă balonul lui Damon.

Katherine şi-a dus mâna la spate, împletindu-şi buclele la ceafa. Deodată, m-am temut să nu ne creadă plictisitori cu jocul nostru copilăresc, şi să nu fi ieşit doar ca să ne certe pentru faptul c-o treziserăm atât de devreme. Numai că ea doar ne-a zâmbit, în timp ce se aşeza pe balansoarul de pe verandă.

— Eşti gata să te joci? a strigat-o Damon din locul lui de pe gazon, ducându-şi mingea mult în spatele capului, ca şi cum s-ar fi pregătit s-o azvârle spre ea.

— Categoric nu, a răspuns Katherine, strâmbând din nas. O dată a fost de-ajuns. În plus, sunt de părere că persoanele care au nevoie de ajutor la jocurile şi la sporturile lor cam duc lipsă de imaginaţie.

— Stefan are imaginaţie, a replicat Damon, cu un zâmbet superior. Ar trebui să-l auzi cum recită poezii. Parc-ar fi un trubadur, a remarcat, lăsând să cadă mingea şi pornind în fugă spre verandă.

— Şi Damon are imaginaţie. Ar trebui să-l vezi cu câtă imaginaţie joacă el cărţi, am glumit, în timp ce ajungeam la treptele verandei.

Katherine mi-a răspuns printr-o înclinare a capului la plecăciune, dar n-a mai făcut vreun efort ca să mă salute. Am făcut un pas înapoi simţindu-mă pentru o clipă ofensat. De ce nu-mi întinsese măcar mâna, să i-o sărut? Ce, noaptea trecută nu însemnase nimic pentru ea?

— Am imaginaţie, mai ales când am o muză a zis Damon, făcându-i cu ochiul lui Katherine, apoi strecurându-se în faţa mea şi luându-i mâna.

Şi-a dus-o la buze, iar mie mi s-a învolburat stomacul.

— Mulţumesc, i-a răspuns Katherine, ridicându-se şi coborând treptele, cu fustele ei simple înfoindu-i-se în jurul picioarelor.

Acum, când părul nu-i mai acoperea ochii îmi amintea de un înger. Mi-a adresat un zâmbet tainic şi, în sfârşit, m-am destins.

— E frumos aici, a adăugat ea, întinzându-şi braţele ca şi cum ar fi vrut să binecuvânteze întreaga moşie. N-aţi vrea să-mi arătaţi locurile? a întrebat, întorcându-se şi privindu-l mai întâi pe Damon, apoi pe mine şi, în cele din urmă, din nou pe Damon. Stau aici de mai mult de două săptămâni, şi abia dac-am văzut ceva, în afara camerelor mele şi a grădinilor. Vreau să văd ceva nou. Ceva secret!

— Avem un labirint, am zis, prosteşte, şi Damon mi-a tras un cot între coaste.

Nu că ar fi avut el ceva mai bun de spus.

— Ştiu, mi-a zis Katherine. Mi l-a arătat Damon.

Am simţit un gol în stomac amintindu-mi cât de mult timp îşi petrecuseră ei împreună, în săptămâna în care zăcusem ţintuit la pat, bolnav. Şi dacă el îi arătase labirintul...

Totuşi, mi-am alungat gândul din minte pe cât puteam de bine. Damon îmi povestise mereu despre femeile pe care le sărutase, încă de când avea treisprezece ani şi el se pupase cu Amelia Hawke pe Wickery Bridge. Dac-ar fi sărutat-o pe Katherine, aş fi aflat.

Mi-ar plăcea la nebunie să-l mai văd, a zis Katherine, bătând din palme ca şi cum tocmai i-aş fi dat cea mai interesantă veste din lume. Vreţi să mă conduceţi amândoi? a întrebat, cu dorinţă în glas, privindu-ne.

— Sigur că da, am răspuns la unison.

— O, ce minunat! Trebuie s-o anunţ pe Emily, zise Katherine, repezindu-se înăuntru şi lăsându-ne, unul la un capăt, unul la celălalt al scării.

— E o femeie pe cinste, nu-i aşa? m-a întrebat Damon.

— E, am răspuns scurt.

Şi până să mai pot spune şi altceva, Katherine a ieşit din casă şi a coborât treptele în goană, în mână cu o umbreluţă contra soarelui.

— Sunt gata pentru aventura noastră! a strigat întinzându-mi mie umbreluţa, privindu-mă nerăbdătoare.

Mi-am agăţat-o de îndoitura cotului, în timp ce Katherine îl lua de braţ pe Damon. Am mers la câţiva paşi în urma lor, privind cu câtă uşurinţă li se ciocneau şoldurile, ca şi cum ea n-ar fi fost decât sora lui mai mică şi poznaşă. M-am relaxat. Asta era tot. Damon era veşnic protector şi se purta, pur şi simplu, ca un frate mai mare faţă de Katherine. Iar ea avea nevoie de aşa ceva.

Am început să fluier încetişor, în timp ce-i urmam. Aveam un mic labirint în grădina din faţa casei, însă cel din colţul mai îndepărtat al moşiei era vast, construit de tata pe locul unei mlaştini nămoloase, vrând cu tot dinadinsul s-o impresioneze pe mama. Ea adora grădinăritul şi se văicărea mereu din cauză că plantele care înfloreau în Franţa ei natală pur şi simplu nu suportau solul tare al Virginiei. Suprafaţa aceea mirosea permanent a trandafiri şi a clematite, şi reprezenta întotdeauna cel dintâi loc în care-şi doreau cuplurile să se retragă atunci când căutau singurătatea pe timpul petrecerilor de la Veritas. Slujitorii aveau anumite superstiţii legate de acest labirint: că un copil conceput acolo va avea o viaţă binecuvântată, că dacă te sărutai cu adevărata ta dragoste în centrul labirintului rămâneaţi legaţi pe viaţă, dar şi că, dacă spuneai vreo minciună între pereţii lui, aveai să fii blestemat pe vecie. Astăzi, mi se părea un loc aproape magic: copacii şi viţele ne adăposteau de soare cu umbra lor, dându-ne impresia că ne-am afla pe un tărâm fermecat, departe de moarte şi de război.

— E chiar mai frumos decât îmi aminteam, a remarcat Katherine. E ca într-o carte de poveşti-

Ca Grădinile Luxemburgului, sau Palatul Versailles! a adăugat, culegând o cală şi inspirându-i adânc mireasma.

M-am oprit, îndreptându-mi privirea spre ea.

— Ai fost prin Europa, aşadar? am întrebat-o, simţindu-mă la fel de provincial ca oricare dintre ţărănoii bădărani care locuiau în cocioabele aflate de cealaltă parte a orăşelului Mystic Falls, cei care pronunţau pârău în loc de pârâu şi aveau deja câte patru-cinci plozi când ajungeau vârsta noastră.

— Am fost peste tot, mi-a răspuns, cu simplitate Katherine, îndesându-şi floarea după ureche. Şi, ia spuneţi-mi, băieţi, cum vă distraţi voi când nu aveţi o străină misterioasă pe care s-o impresionaţi arătându-i domeniile voastre?

— Distrăm micuţele fiinţe cu o veritabilă ospitalitate sudistă, a rânjit Damon, apelând la acel sunet exagerat care-mi stârnea totdeauna râsul.

Katherine l-a răsplătit cu un chicot, iar eu am zâmbit. Acum, când vedeam că toată cochetăria prietenească dintre Damon şi Katherine era la fel de nevinovată ca relaţia dintre doi veri, puteam să mă bucur în voie de flecăreala lor.

— Damon are dreptate. Balul Ctitorilor e doar peste câteva săptămâni, am zis, simţind cum îmi creşte buna dispoziţie în timp ce-mi dădeam seama că eram liber acum să merg la bal cu oricine aş fi poftit.

Abia aşteptam s-o învârtesc pe Katherine în braţele mele.

— Iar tu vei fi cea mai frumoasă dintre toate. Până şi fetele din Richmond şi din Charlottesville vor muri de gelozie! a declarat Damon.

— Chiar? Ei, cred că ar trebui să-mi facă plăcere. E cumva o răutate din partea mea? a întrebat Katherine, plimbându-şi privirea de la unul la celălalt.

— Nu, i-am răspuns.

— Da, a replicat Damon, în acelaşi timp, şi eu, unul, cred că fetele ar trebui să-şi recunoască firile răutăcioase. În definitiv, ştim cu toţii că sexul frumos îşi are latura lui mai întunecată. Ţi-aduci aminte când a tuns-o Clementine pe Amelia? m-a întrebat Damon, întorcându-se spre mine.

— Da, i-am răspuns hlizindu-mă, bucuros să joc rolul povestitorului pentru distracţia lui Katherine. Clementine a avut impresia că Amelia era prea directă cu Matthew Hartnett, şi din moment ce îi plăcea de el, s-a hotărât să aibă ea grijă ca Amelia să arate mai puţin atrăgătoare.

Katherine şi-a dus mâna la gură, într-un gest de ostentativă îngrijorare.

— O, sper din toată inima că biata Amelia şi-a revenit.

— S-a logodit cu un soldat. Nu-ţi face probleme pentru ea, a zis Damon. De fapt, n-ar trebui să-ţi faci probleme pentru orice-ar fi. Eşti mult prea drăguţă.

— Ei bine, chiar îmi fac probleme într-o privinţă, a zis Katherine, făcând ochii mari. Cine mă va însoţi la bal?

Mi-a luat umbreluţa şi a început să şi-o legene de colo-colo pe braţ, în timp ce fixa cu privirea pământul, căutând parcă să ia o hotărâre însemnată. Inima mea şi-a iuţit bătăile în clipa în care şi-a ridicat ochii spre noi doi.

— Ştiu! a exclamat. Să facem o întrecere! Câştigătorul poate va ajunge să mă ia cu el!

Şi, azvârlindu-şi umbreluţa pe jos, a rupt-o la fugă spre centrul labirintului.

— Frate? m-a întrebat Damon, privindu-mă cu o sprânceană ridicată.

— Gata? l-am întrebat la rândul meu, zâmbind, ca şi cum n-ar fi fost vorba decât despre o oarecare întrecere copilărească la alergare.

Nu voiam ca Damon să ştie cât de iuţi îmi erau bătăile inimii, şi cât de mult îmi doream s-o prind pe Katherine.

— Start! a răcnit Damon.

Imediat, am pornit în fugă. Mâinile şi picioarele îmi biciuiau aerul, propulsându-mă în labirint. Când eram în şcoală, eram cel mai rapid băiat din clasă, iute ca fulgerul când suna clopoţelul.

Apoi, am auzit hohote de râs. Am aruncat o privire înapoi. Damon se îndoise de râs, plesnindu-se cu palma peste genunchi. Am înghiţit o gură zdravănă de aer, străduindu-mă să nu dau impresia că gâfâi.

— Ţi-e frică de întrecere? l-am întrebat,dând fuga înapoi şi trăgându-i un pumn în umăr.

Intenţia fusese să fie unul din joacă, însă şi-a nimerit ţinta cu un bubuit puternic.

— A, începem, aşadar, frate! a exclamat Damon, cu o voce sprinţară, râzătoare.
Imediat, m-a apucat de umeri şi m-a trântit cu uşurinţă la pământ. M-am repezit să mă ridic şi l-am placat, doborându-l pe spate şi ţintuindu-i încheieturile.
— Ai impresia că mai poţi şi-acum să-ţi amăgeşti frăţiorul mai mic? l-am tachinat, savurându-mi triumful de moment.
— N-a venit nimeni după mine! a rostit Katherine, bosumflată, ieşind din labirint, dar încruntarea ei s-a prefăcut repede în zâmbet când ne-a văzut trântiţi pe jos, răsuflând anevoie. Bine că sunt eu aici, să vă salvez pe amândoi, a exclamat.
Îngenunchind, şi-a lipit buzele mai întâi obrazul lui Damon, apoi de al meu. Atunci, i-am dat drumul fratelui meu şi m-am ridicat, scuturându-mi ţărâna de pe pantaloni.
— Vedeţi? a întrebat ea, oferindu-i un braţ lui Damon. Nu e nevoie decât de o sărutare, şi totul se îndreaptă... cu toate că voi, băieţi, n-ar trebui să vă purtaţi ca brutele între voi.
— Ne băteam pentru tine, a replicat alene Damon, fără să se sinchisească să se ridice.
Dar, tocmai atunci, zgomotul unor copite de cal ne-a întrerupt distracţia. Alfred şi-a făcut apariţia, descălecând şi înclinându-se spre noi trei. Ce mai privelişte trebuie să fi fost: Damon, zăcând la pământ, odihnindu-şi capul pe un braţ ca şi cum doar ar fi avut chef să stea tolănit; eu, scuturându-mi disperat urmele de iarbă de pe pantaloni; şi, în fine, Katherine, stând între noi doi cu o înfăţişare amuzată.
— Îmi cer scuze că deranjez, a început Alfred. Numai că stăpânul Giuseppe are nevoie să stea de vorbă cu stăpânul Damon. Este urgent.
— Evident. Totul este mereu urgent pentru tata. Pe ce punem pariu că i-a mai venit în cap o nouă teorie ridicolă şi vrea s-o discutăm? a comentat Damon.
Katherine şi-a cules umbreluţa de jos, apoi ne-a zis:
— Şi cu ar trebui să plec. Sunt în neorânduială din cap până-n picioare, şi stabilisem s-o vizitez pe Pearl, la spiţerie.
— Haideţi, a zis Alfred, făcându-i semn lui Damon să sară la spatele său, pe cal.
Şi, în timp ce ei doi se îndepărtau călare, eu şi Katherine am pornit încet spre casa trăsurilor.
Aş fi vrut să aduc din nou vorba despre Balul
Ctitorilor, dar m-am pomenit că mi se face teamă.
— Nu e nevoie să mergi în pas cu mine. Poate c-ar fi mai bine să-i ţii companie fratelui tău, mi-a sugerat Katherine. Se pare că tatăl vostru e o persoană de care ar fi cel mai bine să vă ocupaţi amândoi, a remarcat ea, atingându-mi uşor mâna şi apucându-mă de încheietură. Apoi, ridicându-se pe vârfurile picioarelor, mi-a atins obrazul cu buzele. Vino la mine diseară, dulcele meu Stefan. Uşa va fi deschisă.
Şi, zicând acestea, s-a lansat într-o goană însufleţită.
Era ca un mânz, galopând liber, şi-mi simţeam inima galopând împreună cu ea. Nici nu încăpea discuţie: şi ea simţea acelaşi lucru ca mine. Şi faptul că ştiam asta mă făcea să mă simt mai viu ca oricând.

15

De îndată ce s-a lăsat amurgul, m-am furişat jos pe scară, am deschis uşa din spate şi am mers în vârful picioarelor pe iarba deja umezită de rouă. Eram cu atât mai precaut, cu cât frunzele moşiei erau luminate de torţe, şi ştiam că tatei nu i-ar plăcea deloc dac-ar afla că mă aventurez afară după lăsarea întunericului. Totuşi, casa trăsurilor era la doar o azvârlitură de băţ de casa mare: cam la douăzeci de paşi, numărând de la verandă.

Am traversat pe furiş curtea, rămânând în umbră, simţind cum inima îmi bubuie în piept. u mă preocupau atacurile animalelor sau ale creaturilor nopţii. Mai mult mă îngrijora posibilitatea de a fi descoperit de Alfred, sau, mai rău, de tata. Dar ideea că n-aş putea s-o văd pe

Katherine în seara aceea mă făcea de-a dreptul să-mi ies din minţi.

Încă o dată, o negură groasă a învăluit ca o pătură pământul şi s-a ridicat spre cer, într-o neobişnuită răsturnare a ordinii fireşti, provocată, cel mai probabil, de schimbarea anotimpului. Străbătut de un fior, am avut grijă să privesc cât mai departe posibil de salcie, în timp ce mă furişam pe poteca nupţială şi apoi urcam treptele verandei, în casa trăsurilor.

M-am oprit în faţa uşii spălăcite. Draperiile erau trase, acoperind complet ochiurile de geam, şi nu vedeam să se fi strecurat lumina vreunei lumânări pe sub ele. Pentru o clipă, mi-a fost teamă că sosisem prea târziu. Dacă între timp Katherine şi Emily s-or fi retras la culcare? Oricum, mi-am îndoit degetele şi am ciocănit scurt în tocul din lemn al uşii.

Uşa s-a crăpat puţin şi o mână m-a apucat de încheietură.

— Intră! am auzit o şoaptă aspră, în timp ce eram tras înăuntru.

Apoi am auzit clinchetul încuietorii în spatele meu şi mi-am dat seama că stăteam faţă în faţă cu Emily.

— Domnule, m-a salutat ea, zâmbindu-mi şi făcându-mi o reverenţă.

Era îmbrăcată într-o rochie simplă, bleumarin, iar părul i se revărsa peste umeri în valuri întunecate.

— Bună seara, i-am răspuns, înclinându-mă galant.

Mi-am rotit privirea prin căsuţă, permiţând ochilor să se adapteze la lumina slabă. O lampă roşie licărea pe masa grosolană din living, aruncând umbre pe grinzile din lemn ale tavanului. Casa trăsurilor fusese cam dărăpănată ani în şir, încă de când murise mama şi rudele ei îşi încetaseră vizitele. Dar acum, că era locuită, se simţea prin încăperile ei o căldură care-i lipsea casei mari.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule? m-a întrebat Emily, fără ca ochii ei întunecaţi să clipească.

— Ăăă... am venit s-o văd pe Katherine, am bâiguit, dintr-odată jenat.

Oare ce-avea să creadă Emily despre stăpâna ei? Sigur, slujnicele se presupune că ar trebui să fie discrete, dar ştiam cum obişnuiau să bârfească slujitorii, şi cu siguranţă nu-mi doream să-i fie compromisă virtutea lui Katherine dacă Emily era genul de slujitoare dispusă să se angreneze în deşuietele lor vorbe de clacă.

— Katherine vă aşteaptă, m-a informat Emily, cu un licăr ştrengăresc în ochii ei întunecaţi.

Luând lampa de pe masă, m-a condus pe scara din lemn, oprindu-se în dreptul uşii albe de la capătul coridorului. Mi-am mijit ochii. Când eram mici, eu şi Damon avusesem mereu o teamă nedesluşită de etajul casei trăsurilor. Poatedin cauza afirmaţiilor slujitorilor, cum că ar fi bântuită, poate fiindcă toate scândurile duşumelei scârţâiau, nu ştiu, însă ceva anume din acel loc ne împiedica să zăbovim prea mult. Acum însă, din moment ce Katherine locuia acolo, nu-mi mai doream să fiu altundeva.

Emily s-a întors spre mine, apropiindu-şi de uşă degetele încovrigate. A bătut de trei ori, scurt după care a împins uşa.

Am pătruns prudent în cameră, însoţit de scârţâitul scândurilor, în timp ce Emily dispărea pe coridor. Camera în sine era mobilată simplu: un pat cu cadrul din fier forjat, acoperit o cuvertură simplă, verde, un şifonier într-un colţ, un lavoar în altul, şi o oglindă cu ramă aurită, de sine stătătoare, în cel de-al treilea.

Katherine stătea pe pat, cu faţa spre fereastră şi cu spatele spre mine. Îşi ţinea picioarele strânse pe sub cămaşa ei de noapte scurtă şi albă, iar părul lung şi ondulat îi atârna liber peste umeri.

Am rămas pe loc, privind-o, după care, într-un târziu, am tuşit uşor.

S-a întors spre mine, cu un licăr de amuzament în ochii ei întunecaţi, ca de pisică.

— Am venit, i-am zis, mutându-mi greutatea de pe o cizmă pe cealaltă.

— Asta văd şi eu, mi-a răspuns Katherine, zâmbind. Te-am privit în timp ce veneai încoace. Ţi-e frică să ieşi după ce se-ntunecă?

— Nu! am exclamat, pe un ton de apărare, stânjenit să aflu că ea mă văzuse repezindu-mă de la un copac la altul, ca o veveriţă exagerat de prudentă.

Arcuindu-şi o sprânceană, Katherine şi-a îndreptat braţele spre mine.

— Trebuie să încetezi cu grijile. Vino. O să te fac să ţi le scoţi din minte, mi-a zis, ridicându-şi şi mai mult sprânceana.

M-am apropiat de ea mergând ca într-un vis, am îngenuncheat pe pat şi am îmbrăţişat-o strâns. Imediat cum i-am simţit trupul în mâinile mele, m-am destins. Simplul fapt că o simţeam îmi dădea de înţeles că ea era adevărată, că seara aceasta era adevărată, că nimic altceva nu mai conta, nici tata, nici Rosalyn, nici spiritele despre care locuitorii oraşului aveau convingerea că ar bântui prin întuneric.

Tot ce conta era că aveam braţele în jurul fiinţei iubite. Mâna lui Katherine şi-a făcut loc spre umerii mei, şi mi-am închipuit cum am arăta apărând împreună la Balul Ctitorilor. În clipa în care mâna ei mi s-a oprit pe omoplat şi i-am simţit unghiile străpungându-mi bumbacul subţire al cămăşii, mi-a apărut pentru o fracţiune de secundă imaginea noastră, de peste zece ani, cu o mulţime de copii care să umple moşia cu râsetele lor. Îmi doream o astfel de viaţă pentru mine, acum şi pururi. Cu un geamăt de dorinţă, m-am aplecat în faţă, lăsându-mi buzele să le atingă pe-ale ei, la început uşurel, cam cum ar urma s-o facem de faţă cu toată lumea când ne anunţam dragostea la nunta noastră, apoi mai apăsat şi mai insistent, permiţându-le buzelor să se plimbe de la gura la gâtul ei, apropiindu-se puţin câte puţin, de pieptul alb ca neaua.

M-a apucat de bărbie şi mi-a tras faţa spre a ei, sărutându-mă apăsat. I-am răspuns întocmai. Eram ca un om aproape mort de foame care-şi găseşte, în sfârşit, supravieţuirea în buzele ei. l

Ne-am sărutat, iar eu ani închis ochii şi am uitat de viitor.

Deodată, am simţit o durere ascuţită la gât, ca şi cum aş fi fost înjunghiat. Am vrut să strig însă Katherine mă săruta încă. Ba nu, nu mă mai săruta, mă muşca, sorbindu-mi sângele prin piele. Am deschis brusc ochii şi i-am văzul pe ai ei sălbatici şi injectaţi de sânge, şi faţa fantomatic de albă în lumina lunii. Mi-am smucit capul pe spate, însă durerea nu înceta, şi eu nu puteam să ţip, nu puteam să mă împotrivesc, puteam doar să văd pe fereastră luna plină, şi puteam doar să-mi simt sângele cum îmi părăseşte trupul, şi dorinţa şi înfierbântarea şi mânia şi groaza crescând înăuntrul meu. Dacă aşa era moartea atunci mi-o doream. Mi-am dorit-o, şi aceea a fost clipa în care mi-am azvârlit braţele în jurul lui Katherine, dăruindu-mă ei. După care totul s-a întunecat.

16

Un ţipăt răzleţ de bufniţă — un sunet prelung, plângător — a fost cel care m-a făcut să-mi deschid brusc ochii. Pe măsură ce privirea mi se obişnuia cu lumina slabă, am simţit un trăsnet de durere pe o parte a gâtului, care părea să ţină ritmul cu ţipetele păsării. Şi, deodată, mi-am amintit totul: pe Katherine, buzele ei răsfrânte, dinţii ei sclipind. Inima, bubuindu-mi de parcă aş fi murit şi m-aş fi născut totodată.

Durerea cumplită, ochii roşii, bezna neagră a somnului morţii. Mi-am rotit disperat privirea în jur.

Katherine, având pe ea doar colierul şi o cămăşuţă simplă din muselină, stătea la doar câţiva paşi de mine, în faţa lavoarului, spălându-şi antebraţele cu un şervet pentru mâini.

— Bună, somnorosule Ştefan, mi-a zis, cu cochetărie.

Mi-am azvârlit picioarele jos din pat şi am încercat să merg, descoperind însă că mi se încurcaseră în aşternuturi.

— Chipul tău, am bălmăjit, ştiind că dau impresia unui nebun, a unui posedat, a beţivului oraşului împleticindu-se afară din tavernă.

Katherine şi-a frecat mai departe braţele cu bucata de bumbac. Chipul pe care-l zărisem noaptea trecută nu fusese omenesc. Fusese un chip încărcat de sete, de dorinţă, şi de alte sentimente al căror nume nici măcar nu-l puteam gândi. Totuşi, în lumina de acum, Katherine arăta mai încântătoare ca oricând, clipind somnoroasă ca o pisică după o siestă prelungită.

— Katherine? am zis, silindu-mă s-o privesc în ochi. Ce anume eşti tu?

Katherine şi-a ridicat încetişor peria pentru păr de pe noptieră, ca şi cum ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume. Întorcându-se spre mine, a început să şi-o treacă prin bogatele ei şuviţe.

— Nu ţi-e frică, nu? m-a întrebat.

Prin urmare, era vampir. Am simţit cum îmi îngheaţă sângele în vine.

Am înşfăcat cearşaful şi m-am înfăşurat cu el, după care mi-am înhăţat pantalonii dintr-o margine a patului şi mi i-am tras pe mine. Mi-am îndesat la repezeală picioarele în cizme şi mi-

am îmbrăcat cu mişcări smucite cămaşa, fără să-mi mai pese de maieul care zăcea încă pe podea. Şi ca fulgerul, Katherine a fost lângă mine, prinzându-mă de umăr.

Era surprinzător de puternică, şi a trebuit să mă smucesc cu violenţă ca să mă smulg din strânsoarea ei. De îndată ce m-am eliberat, Katherine s-a dat înapoi.

— Şşş, şşş, a murmurat, ca o mamă liniştindu-şi copilul.

— Nu! am urlat, ridicându-mi o mână în faţa ochilor. Nu voiam s-o las să mă farmece. Eşti un demon, i-am zis. Tu eşti cea care a omorât-o pe Rosalyn. Tu eşti cea care omoară tot oraşul. Tu eşti răul, şi trebuie să fii oprită.

Dar în acea clipă i-am văzut ochii, ochii ei mari, luminoşi, parcă fără fund, şi eu am fost cel rău.

— Nu ţi-e frică, a repetat Katherine.

Cuvintele mi-au reverberat în minte, ricoşând de colo-colo şi, până la urmă, înrădăcinându-se. Nu ştiu cum, sau de ce se întâmpla aşa, dar din adâncul inimii mele, deodată, frica dispăruse. Şi....

— Totuşi, eşti un vampir. Cum aş putea să accept aşa ceva?

— Stefan. Dulcele, înspăimântatul meu Stefan. Totul o să vină de la sine. O să vezi.

Mi-am dus mâinile la bărbia ei, după care s-a ridicat în vârful picioarelor, pentru o sărutare.

În lumina aproape-răsăritului, dinţii lui Katherine arătau albi ca perlele şi micuţi, câtuşi de puţin asemănători cu miniaturalele pumnale pe care le zărisem noaptea trecută.

— Eu sunt. Tot Katherine sunt, mi-a zis, zâmbind.

M-am silit să mă desprind din mâinile ei. Aş fi vrut eu să cred că totul era la fel, dar...

— Te gândeşti la Rosalyn, nu-i aşa? m-a întrebat. Observându-mi expresia uluită, a scuturat din cap. E firesc să crezi că aş fi putut s-o fac eu, fiind ceea ce sunt, dar îţi garantez că n-am omorât-o eu. Şi n-aş fi făcut-o niciodată.

— Dar... dar..., am bâiguit.

Katherine mi-a lipit un deget pe buze.

— Şşt. Eram cu tine în seara aceea. Ţi-aduci aminte? Ţin la tine, şi ţin la cei la care ţii tu. Şi nu ştiu cum o fi murit Rosalyn, dar oricine ar fi fost făptaşul — un fulger de mânie i-a scânteiat în ochii care, abia acum observam pentru prima oară, aveau mici pete aurii — ne-a adus un prost renume. Ei sunt cei care mă înfricoşează pe mine. Pe tine poate că te înfricoşează să mergi pe timpul nopţii, dar mie mi-e frică să ies ziua ca nu cumva să fiu confundată cu unul dintre monştrii aceştia. Chiar dacă sunt eu vampir, să ştii că am o inimă. Te rog, crede-mă, dulcele meu Ştefan.

Am făcut un pas înapoi şi mi-am prin capul între mâini. Mintea îmi era ca un vârtej. Soarele nu mai începea să răsară, şi era imposibil să-ţi dai seama dacă în spatele ceţii se ascundea o zi strălucitoare sau una noroasă. La fel era şi cu Katherine. Frumuseţea ei exterioară îi învăluia ca o mantie adevăratul spirit, făcând imposibil de determinat cu certitudine dacă ea era bună sau rea. M-am lăsat să cad, greoi, pe pat, nevrând să plec, nevrând să rămân.

— Trebuie să ai încredere în mine, mi-a zis Katherine, aşezându-se alături şi punându-şi palma pe pieptul meu, ca să-mi poată simţi bătăile inimii. Eu sunt Katherine Pierce. Nici mai mult, nici mai puţin. Sunt fata pe care ai tot urmărit-o ore în şir după ce a sosit aici, acum două

săptămâni. Ceea ce ţi-am mărturisit nu înseamnă nimic. Nu schimbă nimic din ceea ce sunt, din ceea ce simt, din ceea ce am putea să fim , a adăugat, ridicându-şi mâna de pe piept spre bărbia mea. Am dreptate? m-a întrebat, pe un ton plin de insistenţă.

Am privit în ochii mari ai lui Katherine şi mi-am dat seama că are dreptate. Trebuia să cred.

Inima mea o dorea încă atât de mult, şi-aş fi vrut să fac orice ca s-o apăr. Fiindcă ea nu era un vampir, ea era Katherine. Am prins-o de amândouă mâinile, ţinându-le într-ale mele. Păreau atât de mici, atât de vulnerabile... Mi-am dus la gură degetele ei reci, delicate, şi le-amsărutat, unul câte unul. Katherine părea atât de înfricoşată, atât de singură...

— N-ai omorât-o tu pe Rosalyn? am întrebat încet.

Dar, chiar în clipa în care ultima silabă a propoziţiei mi-a părăsit buzele, am ştiut că era adevărat, fiindcă inima mi s-ar fi frânt dacă n-ar fi fost.

Katherine a scuturat din cap, întorcându-şi privirea spre fereastră.

— Niciodată n-aş omorî pe cineva, in afară de cazul în care aş fi obligată. În afară de cazul în care aş avea nevoie să mă apăr pe mine, sau pe cineva drag. Şi oricine ar omorî într-o astfel de situaţie, nu crezi? m-a întrebat, cu indignare în glas, scoţându-şi bărbia în afară, cu o înfăţişare atât de mândră şi de vulnerabilă, încât tot ce-am putut să fac a fost să n-o iau în braţe chiar în clipa aceea. Îmi promiţi c-o să-mi păstrezi secretul Stefan? Îmi juri? m-a întrebat, în timp ce ochii ei întunecaţi îi căutau pe-ai mei.

— Sigur c-o să-l păstrez, am zis, jurându-mi în egală măsură şi mie, ca şi ei.

O iubeam pe Katherine. Şi, da, ea era vampir. Şi totuşi... felul în care sunase cuvântul din gura ei era atât de diferit de cel în care suna când îl rostea tata... Nu era în el nimic îngrozitor. Dacă nu altfel, pot să spun că suna romantic şi misterios. Poate că tata n-avea dreptate. Poate că, în definitiv, Katherine era doar înţeleasă greşit.

— Acum, ai secretul meu, Stefan. Şi ştii ce înseamnă asta? m-a întrebat Katherine, aruncându-şi braţele în jurul umerilor mei şi frecându-şi obrazul de al meu. Vous avez mon coeur. Ai inima mea.

— Şi tu o ai pe-a mea, i-am răspuns, murmurând, crezând în fiecare cuvinţel.

17

8 septembrie 1864

Ea nu e cine pare. Ar trebui să fiu surprins? Îngrozit? Ofensat?

E ca şi cum tot ce-am ştiut până acum, tot ce-am fost învăţat, toate lucrurile în care-am crezut in ultimii mei şaptesprezece ani, totul ar fi greşit.

Încă simt locurile în care m-a sărutat, unde micile ei degete mi-au apucat mâinile. Încă tânjesc după ea, şi totuşi, vocea raţiunii îmi urlă în urechi: nu, nu se poate să iubeşti un vampir!

Dac-aş fi avut vreo margaretă de-a ei, aş fi putut să-i smulg petalele şi să las floarea să aleagă în locul meu. O iubesc... N-o iubesc... O...

O   iubesc.

Aşa este. Oricare-ar fi consecinţele.

Asta să însemne că-ţi urmezi inima? Mi-aş fi dorit să existe vreo hartă sau vreo busolă care să mă facă să-mi găsesc calea. Însă ea îmi stăpâneşte inima , şi mai presus de toate e Steaua mea Polară... şi asza ar trebui să fie de ajuns.

După ce m-am strecurat afară din casa trăsurilor, şi m-am întors în camera mea, am izbutit să dorm câteva ore. Când m-am trezit, m-am întrebat dacă totul nu fusese cumva doar un vis.

Dar apoi mi-am sucit capul pe pernă şi am văzut o mică pată de sânge uscat, stacojiu, şi mi-am pipăit gâtul cu degetele. Mi-am simţit rana de acolo şi, cu toate că nu mă durea, ea mi-a aminti de realitatea întâmplărilor din seara trecută.

Eram epuizat, şi dezorientat, şi exaltat, toate la un loc. Mâinile şi picioarele îmi erau vlăguite, iar creierul parcă-mi zbârnâia de activitate. Era ca şi cum aş fi avut febră, însă pe dinăuntru simţeam un soi de linişte necunoscută mie până acum.

M-am îmbrăcat de zi, cu o grijă în plus să-mi spăl rana cu o cârpă umedă şi s-o pansez, după care mi-am încheiat cămaşa din olandă până la ultimul nasture de sus. Apoi, mi-am privit imaginea reflectată în oglindă, încercând să văd dacă am ceva altfel, dacă aveam cumva vreo sclipire în ochi care să-mi ateste nou-descoperita experienţă lumească. Totuşi, chipul meu arăta întocmai ca ieri.

M-am furişat jos pe scară, spre birou. Orarul tatei avea o precizie de ceasornic: toate dimineţile şi le petrecea supraveghind şi inspectând câmpurile, împreună cu Robert.

De îndată ce m-am văzut închis în încăperea răcoroasă şi întunecoasă, mi-am plimbat degetele pe cotoarele cărţilor legate în piele de pe fiecare raft, găsindu-mi alinarea în netezime lor. Speram doar că pe undeva, printre teancurile şi stivele de cărţi referitoare la atâtea subiecte, aveam să găsesc un volum care să-mi răspundă la câteva dintre întrebările din minte. Mi-am amintit că, data trecută, Katherine citea Misterele din Mystic Falls, şi am constatat că volumul nu mai era acolo, cel puţin nu la prima vedere.

M-am plimbat derutat de la un raft de bibliotecă la altul, pentru prima oară copleşit de mulţimea cărţilor din biroul tatei. Unde aş putea să găsesc informaţii despre vampiri? Tata avea volume peste volume de teatru, de proză, atlase, şi două rafturi pline de Biblii, unele în engleză şi altele în italiană, şi vreo câteva în latină. Mi-am trecut degetele peste cotoarele din piele cu literele lor aurite ale fiecărei cărţi, sperând să găsesc cumva, ceva.

În cele din urmă, vârfurile degetelor mi-au poposit pe un volum subţire, jerpelit, pe coperta căruia scria Demonios, cu litere argintii scunde. Demonio... demon... Era exact ceea ce căutam. Am deschis cartea, însă era scrisă într-un străvechi dialect italienesc căruia nu puteam să-i dau de capăt, cu toate lecţiile mele intensive de latină şi de italiană.

Chiar şi-aşa, mi-am luat cartea şi m-am aşezat cu ea în fotoliul cu rezemători. Încercarea de-a descifra cartea era o acţiune al cărei sens puteam să-l găsesc, mai degrabă decât cea de a-mi lua micul dejun, prefăcându-mă că totul ar fi normal. Am urmărit cuvintele cu degetul, citindu-le cu voce tare ca un şcolar, având grijă să nu-mi scape nicio menţionare a cuvântului vampiro. Până la urmă, l-am găsit, însă propoziţiile care-l înconjurau nu însemnau pentru mine nimic altceva decât o păsărească oarecare. Am oftat, iritat de neputinţă.

Tocmai atunci, uşa biroului s-a deschis, scârţâind.

— Cine-i acolo? am strigat tare.

— Stefan! a exclamat tata, cu o vizibilă mirare pe chipul lui bronzat. Te căutam, mi-a zis el.

— Da? am întrebat, ducându-mi repede mâna la gât, de parcă tata ar fi putut să vadă pansamentul prin pânza cămăşii.

Tot ce am simţit, însă, n-a fost decât materialul neted. Secretul meu era la loc sigur.

Tata m-a privit ciudat. S-a apropiat de mine şi mi-a luat cartea din poală.

— Noi doi gândim la fel, mi-a zis, cu un zâmbet straniu arcuindu-i-se pe faţă.

— Da?

Inima mi-a fluturat în piept ca aripile unui colibri, şi eram sigur că tata poate să-mi audă răsuflarea oprindu-se în gât, în icnete scurte, superficiale. Eram sigur că-mi poate citi gândurile, sigur că ştie despre mine şi Katherine. Şi dacă ştie despre Katherine, înseamnă că o s-o omoare şi...

Şi mai departe nu mai puteam suporta să mă gândesc.

Tata mi-a zâmbit din nou.

— Da. Ştiu că ai pus la suflet conversaţia noastră despre vampiri, şi apreciez faptul că ai luat în serios năpasta abătută peste noi. Desigur, ştiu că ai propriile motive, vrei să răzbuni moartea tinerei tale Rosalyn, a adăugat tata, făcându-şi semnul crucii pe piept.

Am fixat cu privirea un petic subţiat al covorului persan, unde materialul se decolorase într-atât încât puteam să văd petele de pe lemnul podelei de dedesubt. Nu puteam să-mi ridic privirea spre tata şi să las ca faţa să-mi trădeze secretul, să-i trădeze secretul lui Katherine.

— Fii sigur, fiule, că Rosalyn n-a murit în zadar. Ea a murit pentru Mystic Falls, şi va rămâne în memoria noastră după ce ne vom descotorosi de acest blestem. Iar tu, fireşte vei fi parte integrantă a planului, mi-a zis tata, gesticulând spre cartea pe care încă o ţineam în mâini. Spre deosebire de fratele tău, cel nevrednic. La ce bun toate noile lui cunoştinţe în domeniul militar, dacă nu poate să le pună în aplicare pentru apărarea familiei sale, a pământului său? a întrebat tata, retoric. Nu mai departe de azi, a plecat să se plimbe călare cu câţiva prieteni de-ai lui, soldaţi. Chiar după ce i-am spus că-l aştept aici în dimineaţa asta, ca să vină cu noi la întâlnirea din casa lui Jonathan.

Eu, însă, deja nu mai eram atent la ce spunea. Tot ce mă interesa era că el nu ştia nimic despre Katherine. Aşa, respiraţia mi s-a domolit.

— N-am reuşit să înţeleg prea multe informaţii din cartea asta. Nu cred să fie prea folositoare i-am zis, ca şi cum tot ceea ce făcusem în dimineaţa aceea fusese să-mi dau frâu liber curiozităţii ştiinţifice faţă de vampiri.

Nu-i nimic, a replicat tata, nepăsător, în timp ce punea cartea la loc pe raftul ei. Simt că împreună avem un bagaj considerabil de cunoştinţe.

— Împreună? l-am îngânat.

Tata a fluturat nerăbdător din mână.

— Tu, cu mine şi cu Ctitorii. Am înfiinţat un consiliu care să se ocupe de problema asta. Mergem chiar acum la o întrunire a lui. Mergi şi tu.

Merg? m-am mirat.

Tata mi-a aruncat o privire sâcâită. Ştiu că păream slab de minte, însă pur şi simplu prin cap îmi înotau prea multe informaţii încât să încep măcar să le înţeleg pe toate.

— Da. Şi o iau şi pe Cordelia. Ea are cunoştinţe solide despre ierburile de leac şi despre demoni. Întrunirea e acasă la Jonathan Gillbert, m-a informat tata, înclinându-şi scurt capul în semn că discuţia era încheiată.

Mi l-am înclinat şi eu, chiar dacă eram surprins. Jonathan Gilbert era profesor universitar şi, uneori, inventator, iar tata îl califica, fără să se ascundă prea tare, drept un excentric. Şi totuşi, acum îi pronunţase numele cu respect. Pentru a mia oară în ziua aceea, mi-am dat seama că, într-adevăr, lumea era cu totul alta.

— Alfred pregăteşte trăsura, însă o s-o mân eu. Să nu spui nimănui unde mergem. Pe Cordelia deja am pus-o să păstreze secretul, mi-a mai zis tata, în timp ce se grăbea să iasă din încăpere.

După o secundă de ezitare, l-am urmat, dar nu înainte de a-mi strecura cartea cu Demonios în buzunarul de la spate.

M-am aşezat alături de tata pe capra trăsurii în timp ce Cordelia a rămas în spate, ascunsă vederii, ca să nu trezească bănuieli. Era ceva ciudat să ieşi dimineaţa, cu atât mai mult fără vizitiu, şi am remarcat privirea curioasă cu care ne-a urmărit domnul Vickery, în timp ce treceam pe lângă moşia Blue Ridge, de alături. L-am salutat fluturându-mi mâna, dar numai până când am simţit degetele tatei prinzându-mă de braţ, prevenindu-mă cu discreţie că nu trebuie să atenţia asupra noastră.

Tata a început să vorbească de îndată ce am intrat pe porţiunea pustie a drumului de ţară care despărţea plantaţiile de oraş.

— Nu pot să-l înţeleg pe fratele tău. Tu poţi? Ce fel de om e acela care nu-şi respectă tatăl? Dacă nu l-aş fi cunoscut atât de bine, aş fi crezut că e în cârdăşie cu vreunul dintre ei, a adăugat, scuipând în ţărâna drumului.

— De ce-ai putea să crezi una ca asta? l-am întrebat, stânjenit, în timp ce o dâră de transpiraţie mi se scurgea pe spinare.

Mi-am strecurat degetul pe sub guler, tresărind în clipa în care am simţit tifonul pansamentului de pe gât. Era umed, dar să fi fost de transpiraţie sau de sânge, asta nu mai puteam să-mi dau seama.

În minte aveam un întreg vălmăşag de gânduri. Oare o trădam pe Katherine participând la întrunirea asta? Sau îl trădam pe tata păstrând secretul despre Katherine? Cine era rău şi cine era bun? Nimic nu mi se mai părea acum clar.

— Cred că din cauză că ei au o astfel de purtare, mi-a răspuns tata, şfichiuindu-l cu biciul pe Blaze, ca şi cum ar fi vrut să-şi întărească afirmaţia.

Scoţând un nechezat de protest, Blaze a trecut la un trap iute. Mi-am întors capul spre Cordelia, însă ea privea, netulburată, drept înainte.

— Ei sunt în stare să-ţi pună stăpânire pe minte înainte ca tu să-ţi dai seama că ar fi ceva în neregulă. Pot să te constrângă să te supui întru totul farmecelor şi toanelor lor. O singură privire te poate obliga să faci orice-şi doreşte vampirul. Şi, până să-ţi dai seama că te afli sub controlul lui, e deja prea târziu.

— Zău? l-am întrebat, mânat de scepticism.

Gândul mi-a zburat spre noaptea trecută.

Oare Katherine asta făcuse cu mine? Dar, nu.

Chiar şi când fusesem înfricoşat, fusesem tot eu însumi. Şi toate sentimentele fuseseră ale mele. Poate că vampirii erau capabili de aşa ceva, dar în mod sigur Katherine nu-mi făcuse una ca asta.

Tata a chicotit la auzul întrebării.

— Ei, nu chiar tot timpul. Se speră că bărbaţii ar fi îndeajuns de puternici ca să reziste unei astfel de influenţe. Iar eu sigur mi-am crescut fii astfel încât să fie puternici. Şi totuşi, mă întreb ce-o fi putut să-i intre în cap lui Damon.

— Eu sunt convins că n-are nimic, am zis, devenind deodată extrem de agitat la gândul că Damon ar fi putut să ghicească secretul lui Katherine. Cred că, pur şi simplu, adăugat, el încă nu ştie sigur ce vrea.

— Nu mă interesează ce vrea el, a replicat tata. Ceea ce trebuie să ţină minte este că tot fiul meu rămâne şi că eu nu accept nesupunerea. Trăim vremuri primejdioase, mult mai primejdioase decât îşi dă seama Damon. Şi el trebuie să înţeleagă că, dacă nu e de partea noastră,

lumea ar putea să presupună că simpatiile lui înclină spre altcineva.

— Eu zic că el doar nu crede în existenţa vampirilor , am insistat, în timp ce o senzaţie de greaţă începea să-mi apară în fundul stomacului.

— Şşt! m-a întrerupt tata, făcându-mi semn cu mâna să tac.

Caii începuseră să tropotească prin oraş, iar noi treceam chiar pe lângă cârciuma în faţa uşii căreia Jeremiah Black deja zăcea beat mort, cu o sticlă pe jumătate plină cu whiskey la picioare.

Nu ştiu de ce, dar nu prea credeam că Jeremiah Black ne-ar auzi, sau măcar ar vedea ce se petrece în jurul lui, însă i-am făcut un semn de încuviinţare, mulţumit de faptul că tăcerea îmi dădea prilejul de a-mi pune gândurile în ordine.

Am aruncat o privire spre dreapta mea, unde Pearl şi fiica ei stăteau pe banca din fier forjat din faţa spiţeriei, făcându-şi vânt cu evantaiele.

Le-am făcut semn cu mâna, dar observând privirea alarmată a tatei, m-am răzgândit şi nu le-am mai strigat ca să le salut.

Aşa că mi-am închis gura şi am aşteptat în tăcere până când am ajuns în celălalt capăt al oraşului, unde locuia Jonathan Gilbert, într-un conac prost întreţinut care odinioară îi aparţinuse tatălui său. Tata mereu se amuza pe seama casei gata să se prăbuşească, însă astăzi n-a mai zis nimic, în timp ce Alfred cobora şi deschidea uşa trăsurii.

— Cordelia, a chemat-o el, scurt, lăsând-o să pornească prima spre treptele şubrede de la intrarea conacului lui Gilbert, noi urmând-o îndeaproape.

Înainte să putem suna, Jonathan însuţi ne-a deschis uşa.

— Încântat să vă văd, Giuseppe, Stefan. Iar dumneata presupun că eşti Cordelia. Am auzit multe despre cunoştinţele dumitale în domeniul plantelor indigene, a zis el, întinzându-i mâna Cordeliei.

Apoi, Jonathan ne-a condus prin labirintul coridoarelor până la o uşă micuţă, de lângă scara cea mare. Deschizând-o, ne-a făcut semn să intrăm. Ne-am aplecat pe rând şi am pătruns într-un tunel lung de vreo zece paşi, cu o scară şubredă la celălalt capăt. Fără o vorbă, ne-am căţărat pe

scară şi am ajuns într-o încăpere mititică, lipsită de ferestre, care imediat mi-a stârnit senzaţia de claustrofobie. Două lumânări ardeau în suporturile lor ruginite, pe masa pătată de apă, iar după ce ochii mi s-au mai obişnuit cu lumina insuficientă, am reuşit s-o disting pe Honoria Fells, care stătea prudentă pe un balansoar, într-un colţ. Primarul Lockwood şi şeriful îşi împărţeau o bancă veche din lemn.

— Domnilor, ne-a zis Honoria, ridicându-se şi întâmpinându-ne de parcă am fi trecut doar să luăm ceaiul. Iar cu dumneata mă tem că n-am făcut cunoştinţă încă, doamnă..., a adăugat ea, aruncând o privire bănuitoare spre Cordelia.

— Cordelia, a murmurat ea, plimbându-şi privirea de la un chip la altul, cu o expresie care parcă spunea că era ultimul loc în care şi-ar fi dorit să se afle.

Tata tuşit, stingherit.

— Ea l-a tratat pe Stefan când s-a îmbolnăvit după ce...

— După ce logodnica lui s-a ales cu gâtul găurit, l-a completat, grosolan, primarul Lockwood.

— Domnule primar! a exclamat Honoria, astupându-şi gura cu palma.

În timp ce Jonathan se apleca să iasă din nou pe culoar, eu m-am aşezat pe un scaun cu spătar drept, cât mai departe posibil de restul grupului. Mă simţeam nelalocul meu, cu toate că, probabil, nu în asemenea măsură pe cât se simţea Cordelia, care stătea acum, stânjenită, pe un scaun din lemn lângă balansoarul ocupat de Honoria.

— Aşa! a exclamat Jonathan Gilbert, reintrând în încăpere, cu braţele încărcate de unelte şi hârtii şi tot felul de alte obiecte pe care nici în ruptul capului nu puteam să le recunosc. Aşezându-se pe un fotoliu cu catifeaua roasă de molii, şi-a rotit privirea în jur. Să începem, a mai zis.

— Focul, a rostit, simplu, tata.

Un fior de teamă mi-a străbătut şira spinării. Focul le adusese pieirea părinţilor lui Katherine.

Oare asta să însemne că şi ei fuseseră vampiri? Iar Katherine să fi reprezentat unica supravieţuitoare?

— Focul? a repetat primarul Lockwood.

Tata a încuviinţat.

— S-a consemnat, în numeroase rânduri, în Italia, că focul îi ucide, la fel ca şi decapitarea sau împlântarea unei ţepuşe drept în inimă. Şi desigur, există şi ierburi care ne pot apăra de ei, a adăugat, făcând semn cu capul spre Cordelia.

— Verbina, a confirmat ea.

— Verbina, a repetat, visătoare, Honoria. Ce drăguţ.

Cordelia a pufnit, dispreţuitoare.

— Aia nu-i decât o plantă. Dar, dac-o porţi la tine, atunci te apără de diavol. Unii zic c-ar avea un pic de efect în lecuirea ălora care-au stat în preajma lor, redându-le sănătatea. Da' pentru diavolii ăia pe care-i numiţi vampiri îi otravă.

— Vreau şi eu! s-a repezit, lacomă, Honoria, întinzând nerăbdătoare mâna.

— N-am nici pic la mine, a mărturisit Cordelia.

— N-ai? s-a mirat tata, aruncându-i o privire tăioasă.

— A dispărut toată din grădină. Am folosit şi pentru leacurile domnului Stefan, da’ când m-am

dus azi-dimineaţă să mai culeg, ioc! Probabil c-or fi luat-o copiii, a explicat ea, indignată, însă privind drept spre mine.

Am întors capul în altă parte, spunându-mi în sinea mea, ca să mă liniştesc, că dacă ea ar fi ştiut ceva despre adevărata natură a lui Katherine, i-ar fi spus deja tatei până acum.

— Păi , atunci, eu de unde fac rost? s-a interesat Honoria.

— Probabil c-o aveţi chiar sub nas, a răspuns Cordelia.

— Cum? a ripostat tăios Honoria, de parcă ar fi fost insultată.

— Creşte peste tot. Numa' în grădina noastră nu, a zis Cordelia, posomorâtă.

— Bine, bine, s-a grăbit tata să intervină, nerăbdător să aplaneze situaţia. După terminarea întrunirii, Cordelia poate s-o însoţească pe domnişoara Honoria până în grădina dumneaei şi că găsească verbina.

— Ei, ia staţi naibii o clipă, a exclamat primarul Lockwood, bubuind în masă cu pumnul lui vânjos. M-aţi ameţit cu discuţiile dintre muieri. Adică, vrei să-mi spui că, dacă port la mine o crenguţă de liliac, atunci demonii or să-mi dea pace? a întrebat el, pufnind cu dispreţ.

— Verbină, nu liliac, l-a corectat Cordelia. Asta ţine rău' la distanţă.

— Da, a încuviinţat tata, cu un aer înţelept. Şi toată lumea din oraş ar trebui s-o poarte. Îngrijiţi-vă de asta, domnule primar Lockwood. Aşa nu numai că toţi cetăţenii noştri vor fi protejaţi, dar şi oricine nu o poartă va ieşi în evidenţă

ca fiind vampir şi, în consecinţă, va putea fi ars, a explicat el, pe un ton atât de lin şi de nepăsător, încât am fost nevoit să apelez până şi la ultimul meu dram de stăpânire ca să nu mă ridic imediat, să mă năpustesc pe scara aia prăpădită s-o caut pe Katherine şi să fug cu ea.

Dar, dac-aş fi făcut una ca asta, iar Katherine ar fi fost atât de periculoasă pe cât credeau Curatorii... Mă simţeam ca un animal prins în capcană, neputând să descopăr vreo şansă de scăpare. Oare eram în clipa de faţă prins în capcana duşmanului, sau duşmanul mă aştepta acasă, la Veritas? Ştiam că, pe sub gulerul cămăşii, rana de la gât începea să-mi supureze umplând pansamentul cu pete de sânge, şi nu era decât o chestiune de timp până ca ele să îmbibe pânza şi să iasă la iveală, ca o vizibilă dovadă a trădării mele.

Primarul Lockwood s-a foit, stânjenit, făcându-şi scaunul să scârţâie, iar pe mine să sar ca ars.

— Ei, dacă iarba aia are efect, asta-i una a zis el. Numai că suntem în toiul unui război. O grămadă de oficialităţi ale guvernului confederat se află în trecere prin Mystic Falls, în drum spre Richmond, iar dacă începe să umble vorba că noi, în loc să sprijinim cauza, ne luptăm cu creaturi din poveşti cu ajutorul florilor... Clătinat din cap. N-avem cum să emitem un edict care să oblige pe toată lumea să poarte verbină.

— Nu, zău? a strigat tata. Atunci, de unde ştiu că dumneata nu eşti vampir?

— Tată! am exclamat eu, dându-mi seama că era vremea să intervină cineva, aducând în discuţie şi vocea raţiunii. Domnul primar Lockwood are dreptate, am zis. Trebuie să gândim cu calm. Raţional.

— Fiul dumitale are un cap sănătos pe umeri, a remarcat, cam în silă, primarul Lockwood.

— Mai sănătos ca al dumitale, a bombănit tata.

— Eu bine... putem să discutăm mai târziu pe tema verbinei, a intervenit Jonathan Gilbert. Honoria , dumneata te vei îngriji să avem la îndemână o rezervă îndestulătoare, şi putem toţi să-i

încurajăm cu tărie pe cei dragi să poarte verbină asupra lor. Numai că, deocamdată, vreau să discutăm despre alte metode prin care am putea să-i descoperim pe vampirii aflaţi printre noi, a adăugat el, pe un ton entuziast, începând să desfăşoare pe masă câteva coli mari de hârtie.

Primarul Lockwood şi-a potrivit pe nas ochelarii cu lentile bifocale şi s-a zgâit la hârtiile pe care se vedeau câteva complicate scheme mecanice.

— Asta de aici seamănă a busolă, a remarcat într-un târziu primarul Lockwood, arătând spre unul dintre desenele acelea complicate.

— Asta şi este! Doar că, în loc să arate nordul, îi arată pe vampiri, a explicat Jonathan,

abia stăpânindu-şi entuziasmul. Tocmii lucrez la prototip. Nu mai are nevoie decât de mici ajustări. E capabil să detecteze sângele. Sângele altora, a precizat, cu subînţeles.

— Pot să-l văd şi eu, domnule Jonathan? a întrebat Cordelia.

Jonathan şi-a ridicat privirea, mirat, însă i-a întins hârtia. Ea a scuturat din cap.

— Nu, a zis ea. Prototipu'.

— A, păi, mă rog, e foarte rudimentar, a replicat Jonathan, bâjbâind prin buzunarul de la spate, din care a scos apoi un obiect metalic strălucitor, care semăna mai degrabă cu o jucărioară pentru copii decât cu o unealtă pentru descoperirea victimelor.

Cordelia a răsucit încetişor obiectul in mâini.

— Merge?

— Păi... Jonathan a ridicat din umeri. Nu merge.

— Iată ce propun eu, a zis tata, rezemându-se de spătarul scaunului. Ne înarmăm eu verbină. Lucrăm zi şi noapte ca să aducem busola în stare de funcţionare. Şi ne alcătuim un plan. Declarăm stare de asediu, şi până la sfârşii lunii oraşul nostru va fi curăţat, a încheiat el, încrucişându-şi, satisfăcut, braţele pe piept.

Unul câte unul, toţi membrii grupului, inclusiv Cordelia, au încuviinţat din cap.

M-am foit pe scaunul meu din lemn, cu mâna la gât. În podul acela era un aer foarte cald, şi muştele bâzâiau printre grinzi, ca şi cum ar fi fost în toiul lui iulie, nu în mijlocul lui septembrie. Aveam nevoie disperată de un pahar cu apă, şi mă simţeam de parcă tavanul ar fi fost pe cale să se prăbuşească pete mine. Trebuia s-o văd pe Katherine, să-mi amintesc mie însumi ca nu e un monstru. Răsuflarea mi-a devenit greoaie şi mi-am dat seama că, dacă mai rămâneam mult acolo, aveam să spun ceva nepotrivit.

— Am impresia că sunt cam slăbit, m-am auzit rostind, chiar dacă vorbele sunau fals până şi pentru auzul meu.

Tata mi-a aruncat o privire tăioasă. Puteam să-mi dau seama că el nu mă crede, însă Honoria a început să ţâţâie din buze, compătimitoare.

Tata şi-a dres glasul.

Îmi conduc eu băiatul afară, le-a anunţat celor din încăpere, înainte de a mă urma pe scara şubedă. Stefan, mi-a zis el, prinzându-mă de umăr tocmai când mă pregăteam să deschid uşa spre o lume pe care puteam s-o înţeleg.

— Ce e? l-am întrebat, cu răsuflarea tăiată, în timp ce căutam drumul prin culoarele şerpuite ale casei.

Am deschis uşa spre ieşire, primind cu recunoştinţă răcoarea vântului pe faţă, fără să-mi mai

bat capul să mă mai întorc spre tata, când el a început să vorbească.
— Ţine minte. Nicio vorbă despre toate astea, faţă de nimeni. Nici măcar faţă de Damon.
Cel puţin, până nu-i vine mintea la cap. Deşi am impresia că mintea îi e dusă la Katherine a noastră, a mai bombănit el, mai mult sine, în timp ce-mi dădea drumul la braţ.
Am înţepenit auzind pomenit numele lui Katherine, dar când m-am întors, tata era deja cu spatele la mine, îndepărtându-se prin casă.
Am străbătut pe jos oraşul, dorindu-mi să fi venit călare pe Mezzanotte, nu cu trăsura. Acum, nu aveam de ales decât să mă întorc jos. Am cotit la stânga hotărât să scurtez prin pădure. Pur şi simplu nu mă simţeam în stare să mai dau ochii cu alţi oameni pe ziua aia.18
În seara aceea, Damon m-a invitat la o partidă de cărţi cu câţiva dintre prietenii lui soldaţi, care în acele zile îşi aveau tabăra lângă la douăzeci de mile distanţă.
— Poate că nu sunt eu de acord cu ei, dar, naiba să-i ia, ştiu să joace o carte şi se pricep să bea o halbă, mi-a zis el.
M-am trezit că-i primesc propunerea, din dorinţa de a-l evita pe tata şi oricare alte întrebări despre vampiri. Numai că, după ce amurgul s-a aşternut în jurul nostru, şi eu tot nu văzusem vreun semn de la Katherine sau de la Emily, mi-am dorit să nu fi fost de acord să-l însoţesc pe Damon. Gândurile încă mi-erau învălmăşite şi tot ce-mi doream era o noapte cu Katherine, ca să mă asigur că dorinţa mea mă conducea în direcţia potrivită. O iubeam, însă latura mea practică, raţională, avea remuşcări cu privire la nesocotirea ordinelor tatei.
— Gata? m-a întrebat Damon, îmbrăcat în uniforma lui de soldat al Confederaţiei, când a trecut pe la mine, la vremea înserării.
I-am răspuns printr-un semn de încuviinţare. Era prea târziu ca să mai spun nu.
— Bun, a exclamat el, zâmbind cu gura până la urechi şi pornind să coboare, tropăind, scara.
Mi-am îndreptat privirea întristată spre fereastra prin care vedeam casa trăsurii, după care am plecat pe urmele lui.
— Ne ducem până-n tabără, a strigat Damon, în timp ce treceam pe lângă biroul tatei.
— Staţi!
Şi tata a ieşit grăbit din birou, apărând în salon cu mai multe crengi lungi, pline cu flori micuţe, purpurii, semănând cu cele de liliac. Era verbină.
— Puneţi-vă astea, a poruncit el, îndesându-ne fiecăruia câte un fir în buzunarul de la piept.
— N-ar fi trebuit, tată, a replicat sec Damon, culegându-şi firul de verbină şi îndesându-l în buzunarul pantalonilor.
— Ţi-am oferit libertatea alegerii, fiule şi ţi-am asigurat un acoperiş. Acum, tot ce-ţi cer e să faci asta, a zis tata, izbindu-şi pumnul lui cărnos în palma celeilalte mâini, cu atâta putere, încât l-am văzut tresărind de durere.
Din fericire, Damon, de obicei atât de grăbit să profite de oricare semn de slăbiciune, n-a observat.
— Foarte bine, tată, a zis el, ridicând nepăsător din umeri şi desfacându-şi braţele într-un gest de capitulare. Voi fi onorat să port floarea pentru tine.
Ochii tatei au scânteiat de furie, însă n-a mai zis nimic. Doar a mai rupt o mlădiţă şi i-a îndesat-o lui Damon în buzunarul vestonului.

— Mulţumesc, am bălmăjit, primindu-mi propria crenguţă.

Numai că mulţumirile mele erau mai puţin pentru floare, cât pentru îngăduinţa manifestată de tata faţă de Damon.

— Aveţi grijă, băieţi, ne-a mai sfătuit tata, după care s-a retras la loc în biroul lui.

Damon şi-a dat ochii peste cap, în timp ce ieşeam amândoi.

— N-ar trebui să-l iei atât de tare, am bombănit, tremurând în răcoarea nopţii.

Ziua cu o vreme ca vara se transformase într-o seară friguroasă de toamnă, însă ceaţa care acoperise totul noaptea trecută se ridicase acum, lăsându-ne o imagine limpede, de cristal, a lunii.

— De ce nu? Şi el ne ia tare pe noi, a replicat Damon, pufnind, în timp ce pornea primul spre grajd. Mezzanotte şi Jake erau deja înşeuaţi şi tropăiau nerăbdători din copite.

— Am vorbit cu Alfred să pregătească totul, mi-a explicat fratele meu. Astă-seară, avem nevoie s-o ştergem cât mai repede.

Şi-a săltat piciorul peste spinarea lui Jake mânându-l in galop pe potecă şi întorcându-l apoi în direcţia contrară oraşului. Am călărit în tăcere timp de cel puţin o jumătate de oră. Auzind doar tropotul copitelor şi văzând doar luna care se iţea prin frunzişul dens, parcă am fi călărit prin vis.

În cele din urmă am auzit cântec de flaut şi râsete, şi, din când în când, câte un foc de armă. Damon m-a condus, urcând pe un deal, spre un luminiş. Corturile erau montate peste tot, şi cineva cânta la flaut într-un colţ. Mai mulţi bărbaţi patrulau prin preajmă, iar la intrarea în tabără fuseseră postaţi câini de pază. Era de parcă am fi sosit la o petrecere misterioasă, ascunsă.

— Domnule? s-a auzit o voce.

Doi soldaţi confederaţi s-au apropiat, cu ţeava puştilor îndreptate în direcţia noastră, Mezzanotte a făcut câţiva paşi înapoi, nechezând agitată.

— Soldat Damon Salvatore, domnilor. Prezent aici în permisie din tabăra generalului Groom, din Atlanta.

Imediat, cei doi soldaţi şi-au lăsat puştile în jos şi şi-au dus mâinile la bonete, salutându-ne.

— Scuze, soldat. Ne pregătim pentru bătălie, da ne pier oamenii ca muştele, pân’ s-ajungem măcar pe câmpu’ de luptă, ne-a explicat cel mai înalt dintre soldaţi, apropiindu-se să-l mângâie pe Jake.

— Da, şi nu tifosu-i de vină, a adăugat celălalt, mai scund şi mustăcios, evident încântat să împărtăşească informaţia.

— Omorâţi? a întrebat sec Damon.

— De unde ştii? l-a întrebat prima santinelă, mângâindu-şi patul puştii.

Eu mi-am lăsat privirea în pământ, neştiind ce să fac. Simţeam că Damon ne vârâse într-o situaţie primejdioasă, dar nu ştiam ce-aş putea face ca s-o dreg.

— Fratele meu şi cu mine venim din Mystic Falls, le-a zis Damon, smucindu-şi degetul mare înapoi, vrând parcă să le dovedească din ce direcţie sosiserăm. Al doilea oraş, dincolo de pădure. Am avut şi noi necazurile noastre. Lumea zice c-o fi vreun soi de animal.

— Da, numai dac-o fi vreun animal care să sară doar la gât şi să lase restul corpului neatins, a replicat soldatul mustăcios, cu un aer de cunoscător, plimbându-şi ochii mititei de la Damon la mine şi înapoi.

— Hmm, a mormăit Damon, părând că-şi pierde brusc interesul şi schimbând imediat

subiectul. Se joacă vreun poker ca lumea astă-seară? s-a interesat el.

— Chiar acolo, în luminişul ăla de lângă stejari, i-a arătat soldatul mărunţel un loc aflat puţin mai departe.

— Atunci, vă doresc să aveţi o seară bună, şi vă mulţumesc pentru ajutor, a rostit Damon, cu o politeţe exagerată.

Am pornit în direcţia pe care ne-o indicase soldatul, dar la un moment dat Damon s-a oprit brusc lângă un mic cerc de soldaţi, strânşi în jurul unui foc şi jucând cărţi.

— Salut! Sunt soldat Damon Salvatore, aflat în permisie din armata generalului Groom, a rostit Damon, încrezător, în timp ce se lăsa să lunece jos de pe cal şi examina chipurile luminate de focul de tabără. El e fratele meu, Stefan. Am putea să intrăm şi noi în joc?

Un soldat cu părul brun-roşcat şi-a îndreptat privirea spre un altul mai vârstnic, genul de bunic, care avea braţul prins în bandulieră. Acesta din urmă a ridicat din umeri şi ne-a făcut semn să ne aşezăm pe unul dintre buştenii aranjaţi în jurul focului.

— Nu văd de ce nu, a zis.

Adrenalina a început să mi se prelingă prin vene după ce ne-am aşezat şi ne-am primit cărţile. Aveam mână bună: doi aşi şi un popă. Am azvârlit imediat câteva bancnote mototolite din buzunar, făcând şi un pariu cu mine însumi, dacă aveam să câştig bani, atunci totul urma să iasă bine cu Katherine. Iar dacă nu... atunci fine, nici nu voiam să mă gândesc la aşa ceva.

— Pe toţi, am rostit, încrezător.

Când s-au arătat cărţile, nu m-am mirat să mă văd ieşit câştigător. Am zâmbit, în timp ce adunam teancul de bani şi mi-l strecuram cu grijă în buzunar. Am zâmbit uşurat, simţind în sfârşit că pot să am încredere în dragostea mea pentru Katherine. Mi-am imaginat ce-ar spune Katherine. Inteligentul Stefan, poate. Priceputul Stefan. Sau poate că doar ar râde, arătându-şi dantura albă şi permiţându-mi s-o cuprind în braţe şi s-o învârtesc prin cameră, iar şi iar...

Am mai jucat câteva mâini pe urmă, ocazie cu care am pierdut banii câştigaţi, dar nu-mi păsa. Prima mână fusese încercarea, iar acum îmi simţeam inima şi mintea remarcabil de uşoare.

— Unde ţi-e gândul? m-a întrebat Damon, scoţând o sticluţă plată din buzunar.

Mi-a întins-o, şi eu am luat o înghiţitură zdravănă.

Alcoolul mi-a ars gâtlejul, însă tot pofteam la mai mult. Nu mi se părea că vreunul dintre ceilalţi soldaţi ar avea chef să mai joace vreo mână. Cei cinci cu care jucaserăm o şterseseră să mestece tutun, să mai bea ceva whiskey, sau să povestească, înlăcrimaţi, despre iubitele lor rămase acasă

— Ei, haide, frate, mie poţi să-mi spui, m-a încurajat Damon, luând sticluţa, sorbind din ea şi dându-mi-o înapoi.

Am mai luat o gură straşnică şi am rămas pe gânduri. Ar trebui oare să-i spun? Orice ezitare de mai devreme dispăruse. În definitiv, era fratele meu.

— Ei bine, mă gândeam la cât de diferită e Katherine faţă de toate celelalte fete pe care le-am cunoscut..., am început, evaziv.

Ştiam că mă avântam pe un teritoriu primejdios, dar ceva din mine murea să afle dacă Damon cunoştea secretul lui Katherine. Am mai sorbit o dată din whiskey, tuşind.

— În ce fel diferită? m-a întrebat Damon, în timp ce un zâmbet începea să-i arcuiască buzele.

— Păi, adică nu e, am zis, trezindu-mă brusc şi străduindu-mă cu disperare să bat în retragere. Doar că am observat că e...

— Că e vampir? m-a întrerupt Damon

Răsuflarea mi s-a oprit în gât, şi am clipit nevenindu-mi să cred. Mi-am rotit privirea în jur, agitat. Ceilalţi beau, râdeau, îşi înşirau izbânzile.

Însă Damon nu făcea decât să stea în faţa mea, cu acelaşi zâmbet pe buze. Nu înțelegeam cum de putea să zâmbească. Şi atunci, un nou şi întunecat gând mi-a apărut în minte. Cum de ştia Damon ce anume era Katherine? Să-i fi spus ea? Şi în acelaşi fel, în ceţoasele ore premergătoare zorilor, în pat? M-a străbătut un fior la gândul că ar fi fost aşa.

— Aşadar, ea e vampir. Şi ce dacă? Tot Katherine rămâne, a zis Damon, întorcându-şi faţa spre mine, cu o notă de insistenţă în ochii lui de un căprui închis. Iar tu n-o să-i zici nimic tatei. Şi aşa e pe jumătate nebun, a continuat el, răzând pământul cu vârful cizmei.

— Tu cum ai aflat? nu m-am putut împiedica să întreb.

Deodată, s-a auzit un foc de armă.

— Soldat doborât! a urlat un băiat în uniformă, care părea să aibă vreo paisprezece ani, alergând de la un cort la altul. Soldat doborât! Suntem atacaţi! Dinspre pădure!

Damon s-a albit la faţă.

— Eu trebuie să-i ajut. Tu, frăţioare, du-te acasă.

— Eşti sigur? l-am întrebat, simţindu-mă sfâşiat pe dinăuntru şi, dintr-odată, înspăimântat.

Damon a încuviinţat scurt.

— Dacă întreabă tata, zi-i c-am băut prea mult la cârciumă şi am rămas să dorm pe undeva. S-a mai auzit o împuşcătură, şi Damon s-a repezit spre pădure, amestecându-se în marea de soldaţi.

— Du-te! a mai urlat el spre mine.

Am rupt-o la fugă în direcţia opusă faţă de tabăra acum părăsită, am încălecat-o pe Mezzanotte, mi-am înfipt călcâiele în coastele ei şi i-am ţipat în urechea catifelată, implorând-o să alerge cât mai repede.

Mezzanotte a gonit prin pădure mai iute ca oricând; imediat cum am trecut peste Wickery Bridge , a cotit, parcă ştiind precis încotro trebuie să se îndrepte spre casă. Dar, după câteva clipe s-a tras înapoi, nechezând. M-am ţinut bine, strângând-o între coapse, şi am zărit o siluetă întunecată, cu părul şaten-auriu, braţ la braţ cu o altă fată.

Am încremenit. Nicio femeie n-ar fi ieşit după lăsarea întunericului neînsoţită de un bărbat, chiar în condiţiile cele mai bune, şi categoric nu pe vremurile acestea, de când cu atacurile vampirilor.

Silueta aceea şi-a întors faţa spre mine, iar în imaginea reflectată în apă am zărit un chip palid, ascuţit. Katherine. O însoţea pe micuţa Anna, de la spiţerie. Tot ce puteam să văd din Anna erau şuviţele întunecate şi cârlionţate, tresăltându-i pe umeri.

— Katherine! am răcnit de pe calul meu, cu o putere pe care nu mi-o cunoşteam.

Acum, în loc să vreau s-o ţin în braţe, intenționam să mi le folosesc ca s-o împiedic, s-o opresc să facă lucrul acela îngrozitul pentru care se pregătea. Mi-am simţit fierea ridicându-se în gât, în timp ce-mi imaginam cum caut o creangă ascuţită, pe care să i-o înfing în piept.

Katherine nu s-a întors. În schimb, a strâns-o mai tare de umeri pe Anna, conducând-o spre

pădure. Am izbit-o cu putere în coaste pe Mezzanotte şi m-am repezit cu disperare să le prind din urmă, cu vântul biciuindu-mi nemilos faţa.

19

Am galopat prin pădure, îmboldind-o pe Mezzanotte să sară peste buşteni, să se repeadă prin hăţişuri, orice, numai să fiu sigur că nu le pierd din vedere pe Katherine şi pe Anna. Cum de putusem să am încredere în Katherine? Cum de putusem să cred că o iubesc? Trebuia s-o fi omorât când avusesem ocazia. Dacă nu le prindeam din urmă, mâinile aveau să-mi fie pătate şi de sângele Annei. Pe lângă cel al lui Rosalyn.

Am ajuns la un copac dezrădăcinat, şi Mezzanotte s-a cabrat pe spate, făcându-mă să mă rostogolesc îndărăt, pe pământul plin de frunze umede. Tâmpla mi s-a ciocnit de o piatră, şi am simţit o împunsătură ascuţită. Tot aerul îmi ieşise din plămâni, şi m-am zbătut să-i umplu la loc, ştiind că nu era decât o chestiune de timp până când Katherine avea s-o omoare pe Anna, după care să vină să-mi dea lovitura de graţie.

Am simţit două mâini blânde, reci ca gheaţa, ridicându-mă în şezut.

— Nu..., am icnit.

Mă durea când respiram. Pantalonii îmi erau sfâşiaţi, iar la un genunchi aveam o rană mare, sângerândă. Sânge îmi curgea şi din tâmplă.

Katherine a îngenuncheat lângă mine, încercând să-mi oprească hemoragia cu mâneca rochiei. Am observat-o cum îşi lingea buzele, pe care însă şi le-a strâns apoi cu fermitate.

— Eşti rănit, mi-a spus, cu blândeţe, continuând să-mi apese rana.

Am dat să mă smulg din mâinile ei, însă ea m-a apucat de umăr, ţinându-mă pe loc.

— Nu-ţi face griji. Aminteşte-ţi. Ai inima mea mi-a zis Katherine, ţintuindu-mă cu privirea.

Am încuviinţat, fără vorbe. Şi, după cum mă aşteptam, Katherine şi-a dezgolit dinţii, şi eu am închis ochii, în aşteptarea extazului agonizant al contactului dintre colţii ei şi pielea mea.

Şi totuşi, nu s-a întâmplat nimic. În loc de ce mă aşteptasem, i-am simţit pielea rece aproape de gura mea.

— Bea, mi-a poruncit ea.

Am deschis ochii şi am văzut o rană superficială pe pielea ei albă şi delicată. Sângele ţâşnea de acolo ca apa unui pârâu după o ploaie torenţială. Cuprins de repulsie, am încercat să-mi întorc capul, însă Katherine m-a prins de ceafa,

Ţinându-mă nemişcat.

— Ai încredere, mi-a zis. O să te ajute.

Cu încetineală, temător, mi-am lăsat buzele să atingă lichidul. Imediat, i-am simţit căldura scurgându-mi-se pe gât. Am tot băut, până când Katherine şi-a retras braţul.

— Ajunge, a murmurat ea, lipindu-şi palma de rană. Ei, cum te simţi? m-a întrebat, lăsându-se înapoi pe călcâie şi examinându-mă cu privirea.

— Cum să mă simt? Mi-am pipăit piciorul, apoi tâmpla. Totul părea neatins. Vindecat.

— Tu ai făcut asta, am zis, nevenindu-mi să cred.

— Eu, a confirmat Katherine, ridicându-se şi alăturându-şi palmele una de cealaltă.

Am constatat că şi rana ei era acum complet vindecată.

— Şi acum, spune-mi de ce a fost nevoie să te vindec, m-a luat ea la rost, însă în spatele tonului ei certăreţ se ghicea îngrijorarea. Ce căutai în pădure? Ştii că nu e un loc sigur.

— Tu... Anna..., am murmurat, simţindu-mă copleşit şi somnoros, ca după o cină prelungită, dospită cu vin din belşug.

Am clipit, examinând locul în care mă aflam. Mezzanotte era priponită de un copac, iar Anna stătea pe un trunchi de copac doborât, ţinându-şi genunchii îmbrăţişaţi la piept şi privindu-ne. În loc de groază, pe chip i se citea nedumerirea, în timp ce-şi tot plimba ochii de la mine la Katherine şi înapoi.

— Stefan, Anna e o prietenă de-a mea, m-a informat Katherine, cu simplitate.

— Dar Stefan... ştie? a întrebat-o Anna curioasă, în şoaptă, de parcă n-aş fi fost la doar trei paşi de ea.

— Putem să avem încredere în el, i-a zis Katherine, clătinând cu hotărâre din cap.

— Ce faceţi aici? am întrebat, în sfârşit.

— Avem o întâlnire, mi-a răspuns Katherine gesticulând spre luminiş.

— Stefan Salvatore, a rostit o voce guturală!

Răsucindu-mă pe călcâie, am zării o a treia siluetă răsărind dintre umbre. Aproape fără să mă gândesc, mi-am scos verbina din buzunarul de la piept şi am ridicat-o, însă părea la fel de inutilă ca o margaretă în mâna mea.

— Stefan Salvatore, am auzit din nou.

Mi-am mutat privirea înnebunită de la Anna la Katherine şi înapoi, însă expresiile lor erau cu neputinţă de descifrat. Atunci, a ţipat o bufniţă şi mi-am îndesat pumnul în gură ca să nu urlu.

— E OK, mamă, el ştie, a strigat Anna, în direcţia umbrelor.

Mamă. Asta însemna că şi Pearl era vampir. Dar cum ar fi fost posibil? Era proprietara spiţeriei, cea care se presupunea că vindecă bolile

nu că ne sfâşie nouă, oamenilor, beregatele cu dinţii. Dar, pe de altă parte, şi Katherine mă vindecase pe mine, şi nu-mi sfâşiase beregata.

Atunci, Pearl şi-a făcut apariţia dintre copaci, îndocându-și privirea spre mine.

— De unde ştim că e de încredere? a întrebat, bănuitoare, cu o voce care suna mai degrabă ameninţătoare, departe de tonul politicos folosit de ea la spiţerie.

— Este, a zis Katherine, cu un zâmbet gingaş, punându-mi cu delicateţe mâna pe braţ.

M-am cutremurat, chiar dacă aerul de septembrie avea o temperatură plăcută. Am strâns mai tare în mână verbina, în timp ce prin minte îmi răsunau cuvintele Cordeliei. Planta asta poate să te apere de diavol. Dar dacă înţeleseserăm cu toţii anapoda, iar vampirii de genul lui Katherine nu erau diavoli, ci îngeri? Ce se-ntâmpla atunci?

— Lasă jos verbina, mi-a zis Katherine.

Am privit în ochii ei mari, ca de pisică, şi am lăsat să-mi cadă planta pe pământ. Imediat, Katherine a acoperit-o cu ace de pin şi cu frunze, netezindu-le cu vârful cizmei.

— Stefan, arăţi de parc-ai fi văzut o fantomă, a remarcat ea, râzând şi întorcându-se spre

mine.
Însă râsul nu-i suna răutăcios. Dimpotrivă, era melodios, muzical şi uşor trist. M-am lăsat să cad pe o rădăcină noduroasă de copac. Am observat că-mi tremura piciorul, aşa că mi-am prins cu mâna genunchiul rănit, ţinându-l strâns si observând că pielea era acum perfect 11etedă, de parcă nici n-aş fi căzut vreodată. Katherine mi-a interpretat mişcarea ca o invitaţie de a-mi sta pe genunchi. S-a aşezat şi şi-a coborât privirea spre mine, trecându-şi mâinile prin părul meu.
— Ei, Katherine, nu arată de parc-ar fi văzut o fantomă. Arată ca unul care a văzut vampiri. Şi trei, încă.
Mi-am ridicat privirea spre Pearl ca şi cum n-aş fi fost decât un şcolar ascultător, iar ea, învăţătoarea mea. Se aşezase pe o lespede din apropiere, pe care n-o remarcasem înainte, iar Anna se cocoţase lângă ea, părând deodată mult mai tânără decât te-ai fi aşteptat la cei şaisprezece ani ai ei. Dar, desigur, dacă Anna era vampir, asta însemna că n-avea nicidecum şaisprezece ani. Creierul a început să mi se învârtească şi, pe moment, m-a cuprins un val de ameţeală. Katherine m-a bătut uşurel pe ceafă şi, dintr-odată, am început să respir mai uşor.
— Bine, Stefan, mi-a zis Pearl, sprijinindu-şi , bărbia pe degetele ei lungi şi privindu-mă. Mai întâi de toate, vreau ca tu să-ţi aminteşti că eu şi cu Anna îţi suntem vecine, şi prietene. Poţi să-ţi aminteşti aşa ceva?
Am încuviinţat, pironit de privirea ei. Atunci Pearl a schiţat un zâmbet ciudat.
— Bun, a răsuflat ea.
Mi-am repetat semnul de încuviinţare, parcă paralizat, prea copleşit ca să mai gândesc, darămite să şi vorbesc.
— Locuiam în Carolina de Sud, imediat după război, a început să povestească Pearl.
— După război? am întrebat, fără să mă pot abţine.
Anna a chicotit, iar pe faţa lui Pearl a apărut o minusculă fâşie de zâmbet.
— Războiul de Independenţă, m-a lămurit ea scurt, iar eu am aprobat-o, jenat, printr-o înclinare a capului. Am avut noroc pe timpul războiului, a continuat ea. Cu toţii teferi, cu toţii sănătoşi, cu toţii în familie.
Aici, vocea i s-a înecat, şi a închis pentru o clipă ochii, înainte să povestească mai departe.
— Soţul meu ţinea o mică spiţerie, când un val de ftizie s-a abătut asupra oraşului. Toată lumea a fost afectată: soţul meu, cei doi fii, fata mea abia născută. Într-o săptămână, erau morţi cu toţii.
Am continuat să dau din cap, cu toate că nu ştiam ce-aş fi putut să spun. Puteam să-i spun că-mi mi pare rău, pentru ceva petrecut atât de demult?
— Pe urmă, a început şi Anna să tuşească. Şi ştiam că n-aş suporta s-o pierd şi pe ea. Mi s-ar fi frânt inima, dar nu numai atât, a zis Pearl, clătinând din cap, cufundată parcă într-o lume a ei.
Ştiam că mi s-ar fi frânt şi sufletul, şi spiritul. Şi atunci, am întâlnit-o pe Katherine.
Am aruncat o privire spre Katherine. Arăta atât de tânără, atât de inocentă! Am întors capul înainte să mă privească, la rândul ei.
— Katherine era altfel, a continuat Pearl. A sosit în oraş în chip misterios, fără să aibă vreo rudă, însă imediat s-a integrat în societate.
Am încuviinţat iarăşi, dar întrebându-mă cine, atunci, murise în incendiul din Atlanta, care

adusese pe Katherine în Mystic Falls. Totuşi n-am întrebat, aşteptând ca Pearl să-şi depene mai departe povestea. Ea şi-a dres glasul, apoi a continuat.

— Totuşi, exista ceva neobişnuit la ea. Toate femeile, inclusiv eu, discutau despre asta. Era frumoasă, desigur, dar mai era şi altceva. Ceva nepământesc. Unii spuneau că e un înger. Dar ea chiar nu se îmbolnăvea niciodată, nici pe timp de iarnă, nici măcar când s-a abătut ftizia asupra oraşului. În spiţerie erau unele plante de care ea nu se atingea. Pe atunci, Charleston era un orăşel mic. Lumea vorbea. Pearl şi-a luat fiica de mână. Anna urma să moară, a zis ea. Asta susţinea doctorul. Eram disperată să găsesc un leat, distrusă de supărare, şi mă simţeam nespus de neputincioasă. Gândeşte-te, o femeie trăind în mijlocul leacurilor, dar incapabilă să-şi ţină fiica în viaţă, a comentat Pearl, clătinând dezgustată din cap.

— Şi ce s-a întâmplat? m-am interesat eu.

— Într-o zi, am întrebat-o pe Katherine dacă ştia ce-aş putea să fac. Şi, imediat cum am întrebat-o, am înţeles că ştia. Ceva din ochii ei îmi spunea asta, o schimbare în ei. Dar tot au trecut câteva minute de tăcere până să-mi răspundă, şi pe urmă...

— Pearl mi-a adus-o în cameră pe Anna, într-o seară, a intervenit Katherine.

— Ea m-a salvat, a rostit Anna, cu o voce delicată. Ca şi pe mama.

— Şi uite-aşa am ajuns aici. Nu puteam să rămânem pentru totdeauna în Charleston, să audă lumea că nu îmbătrânim, mi-a explicat Pearl. Sigur, în curând va trebui să ne mutăm iar. Aşa stau treburile. Suntem ca nomazii, migrând între Charleston şi Atlanta, şi toate oraşele dintre ele. Iar acum avem de-a face cu alt război. Faptul că am fost martore la atâta istorie ne dovedeşte cu adevărat că unele lucruri nu se schimbă niciodată, a remarcat Pearl, zâmbind întristată. Dar există şi moduri mai rele de a-ţi petrece timpul.

— Mie-mi place aici, a recunoscut Anna. De asta mi-e frică să nu fim alungate.

Ultima afirmaţie o rostise în şoaptă, şi ceva anume din tonul ei îmi provoca o tristeţe dureroasă.

Gândul mi-a zburat la întrunirea la care participasem după-amiaza trecută. Dac-ar fi fost dipă tata, ele n-ar fi fost alungate. Ar fi fost ucise.

— Dar atacurile? am întrebat, în cele din urmă.

Era o întrebare care mă tot sâcâia, încă de când ascultasem mărturisirea lui Katherine. Fiindcă, dacă nu fusese ea făptaşa, atunci cine...?

Pearl a scuturat din cap.

— Aminteşte-ţi, îţi suntem vecine şi prietene. N-am fost noi. Noi nu ne-am fi comportat niciodată aşa.

— Niciodată, a îngânat-o Anna, scuturând temătoare din cap, ca şi cum ar fi acuzat-o cineva.

— În schimb, unii din tribul nostru, da, a adăugat Pearl, întunecându-se la faţă.

În ochii lui Katherine a apărut o expresie aspră.

— Dar aici nu e vorba doar despre noi, ci despre ceilalţi vampiri care provoacă necazuri. Sigur, pe noi dă vina toată lumea, dar nimeni nu pare să-şi aducă aminte că tocmai se declanşase un război, cu o vărsare de sânge de neînchipuit. Tot ce-i interesează pe oameni sunt vampirii.

Auzul cuvintelor lui Damon din gura lui Katherine a avut asupra mea efectul unei găleţi cu apă rece în plină faţă, amintindu-mi că nu eram eu singura persoană din universul lui Katherine.

— Cine sunt ceilalţi vampiri? am întrebat ţâfnos.— E comunitatea noastră, şi-o să avem noi grijă de ea, a replicat Pearl, cu fermitate. S-a ridicat şi a traversat luminişul, făcând să-i scrâşnească pământul sub tălpi, până când a ajuns să se profileze deasupra mea. Stefan, ţi-am istorisit povestea, iar acum, iată şi faptele: noi avem nevoie de sânge ca să trăim. Numai că nu ne trebuie cel al oamenilor, mi-a zis ea, pe un ton de parcă ar fi explicat unui client cum se procedează cu o anumită plantă. Noi putem să-l luăm de la animale. Dar, la fel ca şi oamenii, unii dintre noi nu au autocontrol, aşa că unii dintre noi îi atacă şi pe oameni. Nu e prea mare diferenţă faţă de soldaţii mercenari, nu-i aşa?

Brusc, mi-a apărut în minte imaginea unuia dintre soldaţii cu care jucasem poker mai adineauri. Oare şi printre ei să fi fost vampiri?

— Şi, ţine minte, Ştefan, a intervenit Katherine , noi nu-i cunoaştem decât pe o parte din ei. Ar putea să mai existe şi alţii. Nu suntem chiar atât de rari pe cât ai putea să crezi.

— Iar acum, din cauza acestor vampiri pe care măcar nu-i cunoaştem, suntem vânaţi cu toţii a adăugat Pearl, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Iată de ce ne-am întâlnit aici astă seară. Trebuie să discutăm ce e de făcut şi să ne alcătuim un plan. Nu mai departe de azi amiază, Honoria Fells a adus la spiţerie o legătură de verbină. Cum să ştie măcar femeia aia despre verbină, n-am habar. Dar, dintr-odată, m-am simţit ca un animal pe cale să fie prins în capcană. Lumea ne tot priveşte gâturile, şi ştiu că se întreabă ce-o fi cu colierele noastre, făcând legătura cu faptul că toate trei le purtăm mereu...

Vocea lui Pearl s-a stins, şi ea şi-a înălţat braţele, ca pentru o rugă exasperată.

Le-am privit la repezeală pe toate cele trei femei şi mi-am dat seama că şi Anna şi Pearl purtau medalioane asemănătoare cu cel al lui Katherine.

— Colierul? am întrebat, ducându-mi mâna la propriul gât, ca şi cum aş fi avut şi eu, acolo o misterioasă piatră albastră.

— E lapislazuli, mi-a explicat Pearl. Ne permite să umblăm şi la lumina zilei. De obicei cei ca noi nu suportă soarele. Pietrele astea preţioase, însă, ne protejează de el. Ele ne-an permis să ducem o viaţă normală şi, poate, chiar să păstrăm în mai mare măsură legătura cu latura noastră umană decât dac-ar fi fost altminteri, a adăugat ea, gânditoare. Tu nu ştii cum e, a mai zis Pearl, al cărei ton indiferent s-a topit deodată în suspine de plâns. Ce bine e să ştim că avem prieteni în care să ne putem încrede!

Mi-am scos batista din buzunarul de la piept şi i-am întins-o, neştiind ce altceva aş li putut să fac. Ea şi-a tamponat ochii şi a clătinat din cap.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău că a trebuit să afli toate astea, Stefan. Ştiu, de data trecută, că războiul schimbă lucrurile, dar niciodată nu m-am gândit... e prea devreme ca să fim nevoite să ne mutăm iarăşi.

— O să vă apăr eu, am zis, cu o voce care nu prea semăna cu a mea.

— Dar... dar... cum? m-a întrebat Pearl.

În depărtare, s-a frânt o creangă, făcându-ne pe tuspatru să tresărim. Pearl şi-a rotit privirea în jur.

— Cum? a mai întrebat o dată, când, în sfârşit, totul s-a liniştit.

— Tata urmează să conducă o vânătoare de vampiri peste câteva săptămâni, am zis, simţind o

strângere de inimă din cauza trădării comise.

— Giuseppe Salvatore, a zis Pearl, clătinând din cap de parcă nu-i venea să creadă. Dar el de unde ştie?

A fost rândul meu să clatin din cap.

— E vorba despre tata, dar şi despre Jonathan Gilbert, primarul Lockwood şi şeriful Forbes. Din câte am impresia, au aflat din cărţi despre vampiri. Tata are un volum vechi în biblioteca lui. Împreună, s-au sfătuit şi au hotărât să organizeze vânătoarea.

— Atunci, înseamnă că aşa o să facă. Giuseppe Salvatore nu e omul ale cărui convingeri să se lase lesne abătute, a afirmat Pearl.

— Nu, doamnă, am confirmat eu, abia apoi dându-mi seama cât de nostim era să-i spui doamnă unui vampir. Dar cine eram eu, ca să stabilesc ce e normal, şi ce nu? Încă o dată, gândul mi-a zburat la fratele meu, şi la cuvintele lui, la râsul lui nepăsător din momentul în care am adus vorba despre adevărata fire a lui Katherine. Poate că, în realitate, Katherine nu era rea, şi nicidecum neobişnuită. Poate că singurul fapt neobişnuit era acela că tata făcuse o fixaţie pentru nimicirea vampirilor.

— Stefan, îţi garantez că nimic din ce ţi-am spus n-a fost minciună, mi-a zis Pearl. Şi mai ştiu c-o să facem tot ce ne stă în puteri ca să ne asigurăm că n-o să mai fie omorât vreun animal sau vreo fiinţă umană cât timp o să mai stăm aici. Numai că tu trebuie să faci tot ce poţi. Pentru noi. Fiindcă eu şi cu Anna am venit de-atât de departe, şi am trecut prin prea multe ca să fim pur şi simplu omorâte de vecinii noştri.

— N-o să fiţi, am zis, mai convins decât fusesem vreodată în viaţă. Încă nu ştiu sigur ce-o să fac, dar o să vă apăr, vă promit.

Promisiunea o făceam faţă de toate trei, însă privirea mi-era îndreptată numai spre Katherine. Ea mi-a răspuns cu un semn de încuviinţare, în ochi aprinzându-i-se o mică scânteie.

— Bun, m-a aprobat Pearl, întinzând mâna ca s-o ajute pe deja somnoroasa Anna să se ridice. Ei, am stat prea mult în pădure. Cu cât mai puţin suntem văzuţi împreună, cu atât mai bine. Şi, Stefan, să ştii că avem încredere în tine, mi-a mai zis ea, cu o infimă nuanţă de avertisment în vocea ei, altfel caldă.

— Sigur, am răspuns, prinzând-o de mână pe Katherine, în timp ce Anna şi Pearl ieşeau din luminiş.

Nu-mi făceam griji pentru ele. Fiindcă lucrau la spiţerie, puteau să aibă scuză pentru faptul că umblau în toiul nopţii; puteau foarte bine să-i spună oricui le-ar fi văzut că fuseseră să caute ierburi de leac şi ciuperci.

În schimb, mi-era frică pentru Katherine. Mâinile îi erau atât de mici, iar ochii îi păreau atât de înspăimântaţi. Ea depindea de mine, iar acest gând mă umplea, în egală măsură, atât de mândrie cât şi de groază.

— Of, Stefan, a exclamat Katherine, aruncându-şi braţele pe după gâtul meu. Ştiu că totul o să fie bine atât timp cât o să fim împreună.

Şi, apucându-mă de mână, m-a tras jos, pe solul pădurii. Şi atunci, zăcând împreună cu Katherine printre ace de pin, pe pământul jilav şi adulmecându-i mirosul pielii, n-am mai fost înfricoşat.

20

Nu l-am mai văzut pe Damon în următoarele câteva zile. Tata zicea că rămăsese în tabără, idee care în mod evident îl umplea de o plăcere deloc măruntă. Tata spera că, dacă Damon îşi petrecea acolo timpul, asta avea să-l îndemne să se întoarcă în armată, deşi eu îmi închipuiam că pentru el orele treceau în principal cu jocul de cărţi şi discuţiile despre femei. Eu unul, mă bucuram. Fireşte, mi-era dor de fratele meu, dar n-aş fi putut petrece în veci atât de mult timp cu Katherine, fără să fiu întrerupt sau luat la întrebări, dac-ar fi fost Damon prin preajmă. Sincer să fiu, cu toate că mă simt lipsit de loialitate afirmând aşa ceva, eu şi tata ne-am fi adaptat foarte bine la absenţa Iui Damon.

Am început să mâncăm împreună, jucând ca doi prieteni după cină câteva mâini de cribbage[1]. Tata îmi împărtăşea gândurile lui de peste zi, îmi povestea despre intendent şi despre planurile lui de a-şi cumpăra noi cai de la o fermă de prin Kentucky. Pentru a suta oară, îmi dădeam seama cât de mult îşi dorea ca eu să preiau administraţia moşiei şi, pentru prima dată, simţeam ceva entuziasm în această privinţă.

Şi asta, datorită lui Katherine. Ajunsesem să-mi petrec toate nopţile în camera ei, plecând imediat înainte de începerea muncilor câmpului. Ea nu-şi mai scosese colţii la iveală după noaptea aceea din pădure. Era de parcă întrunirea secretă din pădure ar fi schimbat totul. Ea avea nevoie de mine ca să-i păstrez secretul, iar eu aveam nevoie de ea ca să mă simt împlinit. În micul şi slab luminatul ei dormitor, totul era perfect şi plin de pasiune: aproape că ne simţeam ca doi tineri căsătoriţi.

Fireşte, mă întrebam oare cât timp o să meargă aşa, eu îmbătrânind de la an la an, în timp ce Katherine rămânea la fel de tânără şi de frumoasă. Dar asta era o întrebare pentru mai târziu, pentru când se va fi terminat cu psihoza năpastei vampirilor, pentru când aveam să fim

Joc de cărţi originar din Anglia secolului al XVII-lea, şi crib jucat îndeobşte în doi, dar cu variante şi pentru trei sau patru participanţi logodiţi, pentru când aveam să ne aşezăm viaţa pe făgaşul firesc, fără să ne mai ascundem.

— Ştiu că-ţi tot petreci timpul cu tânăra Katherine, mi-a zis tata într-o seară, după cină, în timp ce Alfred strângea masa, urmând să aducă mult-uzatul pachet de cărţi al tatei ca să jucăm.

— Da, am răspuns, privindu-l pe Alfred cum îi toarnă tatei sherry în pahar.

În lumina pâlpâitoare a lumânărilor, lichidul în mod normal trandafiriu, arăta ca sângele. Tata mi-a întins şi mie carafa, dar am refuzat, scuturând din cap.

— La fel şi tânărul Damon, a remarcat tata, luând pachetul de cărţi cu degetele lui groase şi trecându-l dintr-o palmă în cealaltă.

Am oftat, sâcâit de faptul că numele lui Damon apărea încă o dată într-o conversaţie referitoare la Katherine.

— Ea are nevoie de un prieten, am zis. De prieteni.

— Sigur că are. Şi mă bucur că tu ai fost în măsură să-i oferi companie, a replicat tata. Apoi a

aşezat cărţile cu faţa în jos pe masă şi şi-a ridicat privirea spre mine. Ştii, mi-a zis, eu nu cunosc prea multe în legătură cu rudele ei din Atlanta. Am auzit de ea prin intermediul unuia dintre partenerii mei comerciali. Foarte trist, o fată rămasă orfană ca urmare a asaltului lui Sherman; totuşi, nu există prea mulţi de-alde Pierce care să afirme că ar şti de ea.

M-am foit pe scaun, cuprins de agitaţie.

— Pierce e un nume destul de întâlnit. Şi poate că nu vrea să fie asociată cu unele dintre rude, am zis, inspirând adânc. Sunt convins că mai există şi alţi Salvatore pe lume despre care noi să nu fi auzit.

— Bine zis, m-a aprobat tata, sorbind un pic din sherry. Salvatore nu este un nume prea comun, însă este un nume bun. Tocmai de-aceea sper ca tu şi cu Damon să ştiţi în ce vă vârâţi.

Mi-am ridicat scurt privirea spre el.

— Vă bateţi pentru aceeaşi fată, mi-a explicat, simplu, tata. N-aş vrea ca relaţia dintre voi să se piardă. Ştiu că nu totdeauna ne înghiţim, eu şi cu fratele tău, dar tot sunteţi din acelaşi sânge.

M-am chircit de teamă, fraza aceea familiară devenind, deodată, cam complicată. Dar dacă tata o fi observat, oricum n-a zis nimic. În schimb, a luat pachetul de cărţi şi m-a privit nerăbdător.

— Jucăm? m-a întrebat, începând deja să-mi împartă şase cărţi.

Mi le-am ridicat, dar în loc să le examinez, am privit cu coada ochiului afară, pe fereastră, să văd dacă nu cumva sesizez vreo mişcare în casa răsurilor.

Chiar atunci, a intrat Alfred în cameră.

— Domnule, aveţi un musafir.

— Un musafir? s-a mirat tata, ridicându-se pe jumătate de la masă.

Rareori aveam musafiri la moşie, în afară de cazurile în care organizam petreceri. Tata prefera să-şi întâlnească, de regulă, cunoştinţele în oraş sau la tavernă.

— Vă rog să-mi iertaţi deranjul, am auzit-o pe Katherine, în timp ce intra în cameră cu braţele subţirele încărcate de un buche de flori de toate formele şi mărimile: trandafiri, hortensii şi lăcrămioare. Am fost cu Emily să culegem flori pe lângă iaz, şi m-am gândit c-ar putea să vă facă plăcere puţină culoare, a explicat ea, cu un mic zâmbet, în timp ce tata îi întindea, rigid mâna să i-o strângă.

El abia dacă schimbase patru vorbe cu Katherine de la sosirea ei. Mi-am ţinut respiraţia la fel de neliniştit pe cât aş fi fost dacă i-aş fi prezentat-o tatei pe logodnica mea.

— Îţi mulţumesc, domnişoară Pierce, a răspuns tata. Şi casa noastră e şi a dumitale. Te rog nu te simţi nevoită să ceri permisiunea oricând vei vrea să vii în vizită. Ne face plăcere să fii aici oricând doreşti să-ţi petreci timpul cu noi.

— Vă mulţumesc. N-aş vrea să fiu o povară a zis ea, fluturându-şi genele într-un fel irezistibil pentru oricare bărbat.

— Te rog, stai jos, a zis tata, aşezându-se în capul mesei. Fiul meu şi cu mine tocmai ne pregăteam să jucăm o carte, dar fără discuţie că putem să renunţăm.

Katherine a aruncat o privire spre jocul nostru.

— Cribbage! Mereu jucam şi eu cu tata. Aş putea să particip? a întrebat, cu un zâmbet strălucitor, în timp ce se aşeza pe scaunul meu şi-mi lua cărţile de pe masă, dar imediat s-a

instalat a început să le rearanjeze.

Cum de putea, când îşi făcea atâta griji pentru existenţa ei, să fie atât de nepăsătoare şi de fermecătoare?

— A, desigur, domnişoară Pierce. Dacă vrei să joci, mă simt onorat, şi sunt convins că fiul meu va fi bucuros să te ajute.

O, dar ştiu să joc, a replicat ea, punând o carte pe mijlocul mesei.

— Bine, a acceptat tata, punând şi el o carte deasupra celei date de ea. Şi, să ştii, chiar îmi fac griji pentru dumneata şi slujitoarea dumitale, pentru că staţi singure în casa trăsurilor. Dacă vreţi să vă mutaţi în casa mare, vă rog, doar daţi-mi de ştire, şi dorinţa vă va fi o poruncă pentru mine. M-am gândit că aţi putea să vă doriţi ceva intimitate, dar aşa cum stau lucrurile, şi cu toate primejdiile...

Vocea tatei s-a stins treptat, spre sfârşitul frazei. Katherine a scuturat din cap, în timp ce umbra unei încruntări îi traversa chipul.— Nu îmi este frică. Am trecut prin multe în Atlanta, a zis, punând pe masă un as, cu faţa în sus. În plus, casa slujitorilor e foarte aproape, aşa că ei m-ar auzi dac-aş ţipa.

În timp ce tata punea pe masă un şapte de pică, ea mi-a atins genunchiul cu al ei, frecându-l uşor, ca un fulg. M-am îmbujorat din pricina unui contact atât de intim, cu tata aflat atât de aproape, însă nu voiam ca ea să înceteze.

Katherine a depus un cinci de caro pe teancul de cărţi.

— Treisprezece, a anunţat ea. E posibil să am o mână norocoasă, domnule Salvatore, a mai zis în timp ce-şi muta pionul cu o poziţie mai încolo pe tabla pentru cribbage.

Tata şi-a destins faţa într-un zâmbet încântat.

— Eşti o fată pe cinste. Stefan n-a reuşit niciodată să înţeleagă cu adevărat regulile jocului acestuia.

S-a auzit uşa trântindu-se, şi Damon şi-a făcut apariţia în încăpere, cu raniţa pe umăr. A lăsat-o să cadă pe podea, de unde a luat-o imediat Alfred. Damon n-a părut să observe.

— Se pare c-am ratat toată distracţia, a rostit el, pe tonul lui acuzator, plimbându-şi iute privirea de la tata la mine şi înapoi.

— Aşa este, i-a răspuns, simplu, tata. Apoi, chiar şi-a ridicat privirea şi i-a zâmbit. Tânăra domnişoară Katherine dovedeşte că nu e numai frumoasă, ci are şi creier. O combinaţie enervant de ameţitoare, a comentat el, remarcând că ea, îşi marcase un punct în plus pe tablă, în timp ce el nu era atent.

— Vă mulţumesc, a zis Katherine, aruncând cu îndrăzneală o carte şi trăgând alta nouă. Mă faceţi să mă înroşesc. Cu toate că, trebuie să recunosc, am impresia că toate complimentele dumneavoastră nu reprezintă decât un plan bine gândit prin care să-mi distrageţi atenţia, astfel încât să puteţi câştiga, a rostit ea, abia sinchisindu-se să-l ia în seamă pe Damon.

M-am dus repede spre Damon. Am rămas amândoi în prag, urmărindu-i cu privirile pe Katherine şi pe tata.

Damon şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Ea ce caută aici?

— A venit să joace cărţi, i-am răspuns, ridicând din umeri.

— Tu chiar crezi că e prudent? m-a întrebat Damon, coborându-şi tonul. Date fiind părerile despre... provenienţa ei?

— Ce, tu nu vezi? E strălucită. L-a fermecat. Nu l-am mai auzit râzând atât de zdravăn după ce-a murit mama.

Dintr-odată, îmi venea să delirez de bucurie.

Asta depăşea tot ce-aş fi putut eu să pun la cale. În loc să încercăm ticluirea unei intrigi complicate, prin care să-l abatem pe tata de pe pista vânătorii de vampiri, era mai bine ca el să-şi dea seama, pur şi simplu, cât de umană era Katherine.

Că avea sentimente şi că nu-i făcea niciun rău, în afară de faptul că-l bătea la cribbage.

— Şi ce? m-a întrebat, rece, Damon. El e un nebun pornit la vânătoare. Vreo câteva zâmbete n-or să schimbe realitatea asta.

Katherine a izbucnit în chicote în clipa în care tata a pus jos o carte. Am coborât la rândul meu tonul.

— Eu cred că, dacă-i spunem şi lui despre ea ar putea să se răzgândească. Şi-ar da seama că ea nu vrea să facă nimănui vreun rău.

— Eşti nebun? a şuierat Damon, strângându-mă de braţ. Mirosea a whiskey. Dacă tata ar afla cine e Katherine, ar omorî-o într-o clipă! De unde ştii că n-a pus deja ceva la cale?

Exact atunci, Katherine a mai explodat într-un hohot de râs. Azvârlindu-şi capul pe spate şi tata şi-a adăugat hohotele lui aspre celor ale ei. Eu şi cu Damon am rămas tăcuţi, în timp ce ea îşi ridica privirea de pe cărţi. Văzându-ne , a clipit complice.

Numai că, din moment ce eu şi Damon stăteam unul lângă celălalt, era imposibil să ne dăm seama şi cui i se adresa.

21

A doua zi, de dimineaţă, Damon a plecat, explicându-ne scurt că se ducea să ajute miliţia din tabără. Nu eram prea convins c-ar trebui să cred pretextul lui, însă era clar că aveam mai multă linişte în casă în lipsa lui. Katherine venea în fiecare seară să joace cribbage cu tata. Din când în când, mă alăturam ei, jucând doi contra unu.

În timpul jocului, Katherine îi spunea tatei poveşti din trecutul ei: despre afacerile comerciale ale tatălui ei, despre mama ei, originară din Italia, despre Wheat, terrierul scoţian pe care-l avusese în copilărie. Chiar mă întrebam dacă vreuna dintre acestea era adevărată, sau Katherine avea de gând să joace rolul unei Şeherezade modeme, depănând poveşti care, până la urmă, l-ar putea convinge pe tata s-o cruţe.

Katherine făcea mereu un veritabil spectacol din întoarcerea ei în casa trăsurilor, şi era nespus de chinuitoare aşteptarea momentului în care tata se ducea la culcare, astfel încât s-o pot urma. Cu mine, niciodată nu discuta despre trecutul sau despre planurile ei. Nu-mi spunea nici cum îşi procura hrana, şi nici eu n-o întrebam Nici nu voiam să ştiu. Era cu mult mai uşor să mă prefac că n-ar fi altceva decât o fată normală.

Într-o după-amiază, în timp ce tata era plecat în oraş împreună cu Robert, să discute afaceri cu familia Cartwright, eu şi cu Katherine ne-am hotărât să ne petrecem întreaga zi împreună, în loc de câteva ore pe furiş şi pe întuneric. Ne apropiam de octombrie, însă n-ai fi zis, după temperaturile ridicate şi furtunile zilnice cu tunete şi fulgere de la sfârşitul după-amiezii. Nu fusesem să înot toată vara, şi abia aşteptam să simt pe piele apa iazului... şi pe Katherine în braţele mele, la lumina zilei. M-am dezbrăcat şi m-am azvârlit imediat în apă.

— Nu stropi! a urlat ea.

Ridicându-şi poalele rochiei simple, albastre, mai sus de glezne, a păşit prudentă spre marginea iazului. Îşi lepădase deja ciorapii din muselină în spatele salciei, şi nu-mi mai puteam lua ochii de la albeaţa delicată a gleznelor ei.

— Intră! Apa e minunată! i-am strigat eu, cu toate că-mi clănţăneau dinţii.

Katherine a continuat să înainteze în vârful picioarelor spre marginea iazului, până când a ajuns pe fâşia nămoloasă care despărţea iarba de apă.

— E murdară, a remarcat, strâmbând din nas şi făcându-şi mâna paravan la ochi împotriva soarelui.

— Tocmai de-aia şi trebuie să intri. Să te speli de tot noroiul, i-am zis, stropind cu degetele spre ea.

Câteva picături i-au aterizat pe corsajul rochiei şi am simţit cum mă străbate dorinţa din cap până-n picioare. M-am vârât sub apă, ca să-mi mai răcoresc creierul înfierbântat.

— Doar nu ţi-e frică de puţin stropit, am zis, în timp ce ieşeam din nou la suprafaţă, cu apa picurându-mi din păr pe umeri. Sau ar trebui să spun: doar nu ţi-e teamă de stropitorul Stefan?

Şi totuşi, mi-a făcut favoarea să râdă. Am ocolit cu grijă pietrele de pe fundul iazului, ca să mă apropii de ea, după care am mai aruncat câţiva stropi în direcţia ei.

— Nu! a urlat Katherine, dar n-a făcut nici cel mai mic gest de fugă atunci când am ieşit din iaz, am prins-o de mijloc şi am luat-o pe sus spre apă. Stefan! Încetează! a ţipat, agăţându-se de gâtul meu. Lasă-mă măcar să-mi scot rochia!

Auzind asta, am lăsat-o imediat jos. Ea şi-a ridicat braţele deasupra capului, permiţându-mi să-i scot rochia cu uşurinţă. Şi iat-o rămânând în cămăşuţa ei albă. Am rămas cu gura căscată ,de uimire. Sigur, îi mai văzusem trupul şi până acum, dar de fiecare dată in umbră, şi pe tu întuneric. Acum, îi zăream soarele pe umeri, şi felul în care abdomenul i se curba spre interior, şi am ştiut, pentru a milioana oară, că sunt îndrăgostit.

Katherine s-a cufundat sub apă, reapărând imediat lângă mine.

— Şi acum, răzbunarea! a exclamat, aplecându-se şi împroşcându-mă din toate puterile cu apă rece.

— Dacă n-ai fi fost atât de frumoasă poate că aş fi ripostat, i-am zis, trăgând-o spre mine şi sărutând-o.

— Vecinii or să aibă ce vorbi, a murmurat Katherine, pe buzele mele.

— Lasă-i să vorbească, am murmurat, la rândul meu. Vreau să ştie toată lumea cât de mult te iubesc.

Katherine m-a sărutat mai apăsat, eu mai multă pasiune decât simţisem vreodată. Am inspirat brusc, cuprins de o dorinţă atât de mare, încât m-am retras puţin. Atât de mult o iubeam pe

Katherine, încât aproape că mă durea; îmi îngreuna respiraţia, îmi îngreuna vorbirea, îmi îngreuna gândirea. Era de parcă dorinţa mi-ar fi fost o putere mai mare decât mine însumi, şi eram în acelaşi timp înfricoşat şi copleşit de bucurie s-o urmez, oriunde m-ar fi purtat.

Respirând tremurător, mi-am ridicat privirea spre cer. Nori mari de furtună se rostogoliseră spre noi, acoperind văzduhul, de un azuriu pur cu doar câteva clipe mai devreme.

— Ar trebui să plecăm, i-am zis, îndreptându-mă spre mal.

Şi, după cum era de aşteptat, de îndată ce-am păşit pe uscat, un tunet a bubuit în depărtare.

— Repede a mai venit furtuna, a remarcat Katherine, storcându-şi părul.

Nu părea câtuşi de puţin să se ruşineze, chiar dacă lenjeria ei albă, îmbibată de apă, nu lăsa nimic în voia imaginaţiei. Într-un fel, aproape că mi se părea mai nepermis şi mai senzual s-o văd sumar îmbrăcată decât dac-o vedeam goală.

— S-ar putea crede că ar fi un fel de semn, cum că relaţia dintre noi nu e sortită să dureze, a adăugat.

Tonul îi era glumeţ, dar eu tot am simţit un fior rece de groază coborându-mi pe şira spinării.

— Nu, am protestat cu voce tare, ca să mă liniştesc singur.

— Glumeam doar! a exclamat Katherine, sărutându-mă pe obraz, înainte de a se apleca să-şi ridice rochia de jos. Şi, în timp ce se furişa în spatele salciei, mi-am tras repede pantalonii pe mine şi mi-am pus cămaşa.

Katherine s-a ivit din spatele copacului în clipa imediat următoare, cu rochia ei din bumbac îmbrăţişându-i strâns formele, şi cu şuviţele umede de păr lipite de spinare. Pielea-i căpătase culoare albăstruie.

Am cuprins-o într-o îmbrăţişare şi i-am frecat energic braţele, încercând s-o încălzesc , deşi ştiam că era imposibil.

— Am ceva să-ţi spun, mi-a zis Katherine, ridicându-şi faţa spre cerul liber.

— Ce? am întrebat eu.

— Voi fi onorată să particip alături de tine la Balul Ctitorilor, a zis ea, şi apoi, înainte s-o pot săruta din nou, s-a smuls din îmbrăţişarea mea şi a rupt-o la fugă spre casa trăsurilor.

22

Săptămâna cu Balul Ctitorilor a sosit cu o vreme rece care s-a aşternut peste Mystic Falls, refuzând să mai plece. Doamnele umblau după-amiaza prin oraş îmbrăcate cu paltoane din lână şi cu şaluri, iar serile erau înnorate, lipsite de stele. Mai departe, pe câmp, lucrătorii se temeau de un îngheţ timpuriu. Totuşi, asta nu i-a împiedicat pe oameni să vină până şi din Atlanta în oraş, pentru bal. Pensiunea era plină, şi întregul oraş era cuprins de o atmosferă ca de carnaval în zilele premergătoare evenimentului.

Damon se întorsese la Veritas, misterioasa lui perioadă petrecută cu brigada de soldaţi sfârşindu-se. Eu nu-i spusesem că merg la Balul Ctitorilor având-o ca parteneră pe Katherine, şi nici el nu întrebase. În schimb, eu mi-am umplut timpul lucrând, resimţind o renăscută

vigoare cu privire la preluarea administrării moşiei Veritas. Voiam să-i dovedesc tatei că aveam intenţii serioase în legătură cu moşia, şi cu maturizarea mea, şi cu ocuparea locului care mi se cuvenea în lume. El îmi încredinţase mai multe răspunderi, lăsându-mă să verific registrele şi încurajându-mă să mă duc la Richmond, împreună cu Robert, să participăm la licitaţia pentru vite. Îmi şi vedeam viaţa de peste zece ani. Aveam să fiu stăpân peste Veritas, iar Katherine avea să conducă treburile de prin casă, găzduind petreceri şi, din când în când, jucând cărţi seara cu tata.

În seara balului, Alfred mi-a ciocănii la uşă.

— Domnule? Aveţi nevoie de ajutor? m-a întrebat când am deschis larg uşa.

Mi-am privit imaginea reflectată în oglindă. Purtam o redingotă neagră şi cravată, şi părul pieptănat lins pe spate. Arătam mai matur, mai încrezător.

Alfred mi-a urmărit privirea.

— Sunteţi elegant, domnule, şi-a permit el să remarce.

— Mulţumesc. Sunt gata, i-am zis, cu inima tresăltându-mi de emoţie.

Aseară, Katherine mă tachinase fără milă, fără să-mi dea cel mai mic indiciu cu privire la ce avea să îmbrace. Abia aşteptam s-o văd. Ştiam că va fi cea mai frumoasă fată din tot balul. Şi, mai important decât atât, era a mea.

Am coborât la parter, liniştindu-mă când am văzut că nu era nici urmă de Damon. Chiar mă întrebam dac-o să participe la Balul Ctitorilor cu careva dintre prietenii lui din armată, sau, poate, cu vreuna dintre fetele din oraş. În ultima vreme, se arătase distant, imposibil de găsit dimineţile, iar serile, prezent în tavernă.

Afară, caii tropăiau pe alee. M-am suit în trăsura care mă aştepta şi am pornit, în tropotul molcom al copitelor, spre casa trăsurilor. Aruncând o privire pe geam, le-am zărit pe Katherine şi pe Emily aşteptând la intrare. Emily avea o rochie simplă, neagră, din mătase, însă Katherine...

Am fost nevoit să mă lipesc cu spatele de bancheta trăsurii, ca să nu sar afară din mers. Rochia era de un verde-smarald, strânsă în talie, înainte de a i se revărsa peste şolduri. Corsajul foarte strâmt era decoltat, expunându-i pielea ca laptele, iar părul şi-l prinsese în creştet, lăsându-i la vedere gâtul graţios, ca de lebădă.

În clipa în care Alfred a tras de frâiele cailor, am deschis uşa trăsurii şi am ţopăit afară, zâmbind larg în timp ce privirea lui Katherine o întâlnea pe-a mea.

— Stefan! a murmurat ea, ridicându-şi puţin fustele şi coborând, ca într-o plutire, treptele.

— Katherine, i-am răspuns, sărutând-o uşor pe obraz şi oferindu-i braţul.

Împreună, ne-am întors spre trăsura lângă care ne aştepta Alfred, ţinând uşa deschisă.

Drumul spre Mystic Falls era plin de trăsuri necunoscute, de toate formele şi mărimii» posibile, care se îndreptau spre conacul Lockwood aflat de cealaltă parte a oraşului. M-a străbătut un fior de nerăbdare. Era pentru prima dată în viaţa mea când însoţeam o fată la Balul Ctitorilor. Anii trecuţi, îmi petrecusem seara, în majoritatea cazurilor, jucând poker cu prietenii. Invariabil, se întâmpla câte un dezastru. Anul trecut, Matthew Hartnett se îmbătase cu whiskey şi deshămase din greşeală caii de la trăsura părinţilor lui, iar acum doi ani, Nathan Layman se luase la pumni cu Grant Vanderbilt, amândoi alegându-se cu nasurile rupte.

Am parcurs cu încetineală drumul până la conac, ajungând în sfârşit la peronul din faţa

acestuia. Alfred a înfrânat caii şi a coborât să ne deschidă uşa. Mi-am înlănţuit degetele cu Katherine şi, împreună, am pornit spre uşile deschise ale conacului, îndreptându-ne apoi spre salon.

Încăperea cu tavan înalt fusese golită de tot mobilierul, şi lumina lumânărilor le împrumutase pereţilor o strălucire caldă, misterioasă. Orchestră amplasată intr-un colţ interpreta cântece irlandeze săltăreţe, iar câteva perechi începuseră deja să danseze, chiar dacă seara era abia la început. I-am strâns mâna lui Katherine, iar ea şi-a înălţat zâmbetul spre mine.

— Stefan! am auzit deodată.

Răsucindu-mă pe călcâie, i-am zărit pe domnul şi doamna Cartwright. Imediat, am lăsat mâna lui Katherine.

Doamna Cartwright avea ochii înroşiţi şi albise evident faţă de ultima dată când o văzusem. Părul i se albise ca zăpada, şi mergea ajutându-se de un baston. Amândoi aveau la ei rămurele de verbină — un smoc întreg scotea capul din buzunarul de la piept al domnului Cartwright, iar doamna Cartwright şi le împletise la pălărie — dar în rest se îmbrăcaseră complet în negru, ca pentru doliu.

— Domnule şi doamnă Cartwright, i-am salutat, simţind cum mi se strânge stomacul de vinovăţie. Drept e că aproape uitasem de logodna dintre mine şi Rosalyn. Mă bucur să vă văd, le-am zis.

— Puteai să ne fi văzut şi mai devreme dacă veneai să ne vizitezi, mi-a reproşat domnul Cartwright, ascunzându-şi cu greu dispreţul în clipa în care privirea i s-a oprit asupra lui Katherine. Dar înţeleg că trebuie să fi fost adânc... îndurerat, la rândul tău.

— Voi trece de-acum, fiindcă ştiu că primiţi vizite, am rostit cu stângăcie, trăgând-mă de gulerul care, deodată, îmi dădea impresia că mă strânge de gât.

— Nu este necesar, a replicat doamna Cartwright, pe un ton îngheţat, în timp ce-şi vâra mâna pe mânecă şi scotea de-acolo o batistă.

Katherine i-a luat atunci mâna într-a ei. Doamna Cartwright şi-a lăsat privirea în jos, cu expresie şocată pe faţă. M-a străbătut un val de resentiment şi m-am luptat din răsputeri cu tentaţia de a mă strecura între ele, ca să-i fac scut lui Katherine împotriva mâniei lor.

Deodată, însă, Katherine a zâmbit şi, spre marea mea uimire, ambii soţi Cartwright i-au răspuns la zâmbet.

— Domnule şi doamnă Cartwright, îmi pare nespus de rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o, a rostit ea cu căldură în glas, susţinându-le privirile. Eu mi-am pierdut părinţii cu ocazia incendiului din Atlanta, şi ştiu cât este de greu. N-am cunoscut-o prea bine pe Rosalyn, însă ştiu sigur că nu va fi uitată niciodată.

Doamna Cartwright şi-a suflat zgomotos nasul, cu ochii lăcrimând.

— Îţi mulţumesc, dragă, a răspuns, politicoasă.

— Da, mulţumim, a zis şi domnul Cartwright, mângâindu-şi soţia pe spate. S-a întors apoi spre mine, compasiunea luând locul dispreţului, care-i întunecase privirea doar cu câteva clipe mai vreme. Şi, te rog, ai grijă de Stefan. Ştiu că suferă.

Katherine a continuat să zâmbească când cei doi soţi s-au pierdut din nou în mulţime

Eu rămăsesem cu gura căscată de uimire.

— I-ai influenţat? am întrebat-o, simţind un gust amar în gură la pronunţarea cuvântului.

— Nu! a exclamat Katherine, ducându-şi mâna la inimă. N-a fost decât buna şi demodata amabilitate. Şi-acum, hai să dansăm, mi-a zis, trăgându-mă spre spaţiosul salon pentru bal.

Din fericire, ringul de dans era o veritabilă învălmăşeală de trupuri, iar lumina, destul de slabă, aşa că devenea aproape imposibil să distingi chipuri anume. Ghirlande de flori atârnau de tavan, şi marmura podelei fusese ceruită până la luciu. Aerul era fierbinte şi înecăcios, cu atâtea sute de parfumuri combinate.

Mi-am pus o mână pe umărul lui Katherine şi am încercat să mă destind în acordurile valsului.

Totuşi, încă mă simţeam agitat. Conversaţia cu soţii Cartwright îmi tulburase conştiinţa, provocându-mi o nedesluşită senzaţie de trădare faţă de amintirea lui Rosalyn, ca şi faţă de Damon. Nu cumva îl trădasem, într-un fel, nespunându-i că merg cu Katherine la bal? Oare să fi greşit prin recunoştinţa cu care îi primisem prelungitele absenţe?

Orchestra şi-a sfârşit cântecul şi, în timp ce femeile îşi aranjau rochiile şi-şi prindeau din nou partenerii de mâini, eu am pornit spre masa cu aperitive dintr-un colţ.

— Te simţi bine, Stefan? m-a întrebat Katherine, apărând lângă mine, uşoară ca fulgul, dar cu urmele îngrijorării încreţindu-i încântătoarea frunte.

Am încuviinţat, dar fără să-mi încetinesc mersul.

— Doar mi-e sete, am minţit.

— Şi mie, mi-a zis Katherine, aşteptându-mă să tom cu polonicul punciul de un roşu întunecat într-un pahar pântecos din cristal.

I-am întins paharul şi am privit-o cum bea îndelung, întrebându-mă dacă tot aşa arăta când bea sânge. Când şi-a pus paharul pe masă avea o uşoară urmă de lichid roşu în jurul buzelor. Nu m-am putut abţine. Cu degetul arătător, am şters picătura din colţul gurii ei arcuite. Apoi mi-am vârât degetul în propria gură. Avea un gust dulce şi înţepător.

— Eşti sigur că te simţi bine? a insistat Katherine.

— Sunt îngrijorat pentru Damon, i-am mărturisit, în timp ce turnam punci şi pentru mine.

— Dar de ce? m-a întrebat ea, cu o nedumerire neprefăcută pe chip.

— Din cauza ta, i-am răspuns, simplu.

Katherine mi-a luat paharul din mână şi m-a tras uşurel după ea, îndepărtându-mă de masa cu aperitive.

— Îmi e ca un frate, mi-a zis, atingându-mi fruntea cu degetele ei ca gheaţa. Iar eu sunt pentru el ca o soră mai mică. Şi tu ştii asta.

— Dar în tot acel timp cât am fost eu bolnav? Când tu şi cu el stăteaţi împreună? Dădeaţi impresia că...

— Dădeam impresia că aveam nevoie de un prieten, m-a întrerupt cu fermitate Katherine. Damon e un tip căruia îi place să cocheteze. Nu vrea să se lege, şi nici eu nu vreau să fiu legată de el. Tu eşti cel pe care-l iubesc, iar Damon e fratele meu.

Peste tot, în jurul nostru, perechile se învârteau,prin semiîntuneric, în ritmul muzicii şi râzând vesele la glumele dintre parteneri, părând nu aibă nici cea mai mică grijă pe lume. Şi ei erau, cu certitudine, îngrijoraţi în legătură cu atacurile, şi cu războiul, şi cu suferinţele produse de acestea, dar tot râdeau şi dansau. De ce nu puteam şi eu să fac la fel? De ce trebuia să mă îndoiesc mereu

de mine însumi? Mi-am întors privirea spre Katherine. O buclă întunecată i se desprinsese din coc. I-am îndesat-o pe după ureche, savurând atingerea mătăsoasă a şuviţelor între degete. O dorinţă mistuitoare m-a străbătut prin tot trupul şi, privind în ochii ei de un căprui închis, orice urmă de vinovăţie şi de stânjeneală mi-au dispărut.

— Dansăm? m-a întrebat Katherine, luându-mi mâna şi apăsând-o de obrazul ei.

Dincolo de înghesuiala dansatorilor, i-am descoperit pe tata, pe domnul Cartwright şi pe toţi ceilalţi Ctitori, şuşotind cu furie într-un ungher îndepărtat.

— Nu, i-am răspuns, într-o şoaptă răguşită. Mergem acasă.

Am apucat-o de umăr şi ne-am tot rotit pe ringul de dans, până când am ajuns la bucătăria în care slujitorii pregăteau în mare grabă gustările. Mână-n mână, am traversat în fugă încăperea — spre marea nedumerire a slujitorilor— şi am ieşit prin spatele casei.

Am alergat prin noapte, nepăsători la aerul rece, la râsetele stridente din conac, şi faptul că tocmai fugiserăm de la evenimentul monden al anului.

Trăsura era priponită aproape de grajdurile familiei Lockwood. Alfred, mai mult ca sigur stătea să joace barbut cu ceilalţi slujitori.

— După dumneavoastră, doamna mea, am zis, ridicând-o pe Katherine de mijloc şi aşezând-o pe locul pasagerului.

M-am săltat şi eu pe locul vizitiului şi am pocnit din bici, gest care i-a determinai îndată pe cai să pornească, tropăind, spre casă.

Mi-am întors faţa spre Katherine zâmbind. Aveam în faţa noastră o întreagă seară de libertate, şi gândul acesta era ameţitor. Gata cu furişatul în casa trăsurilor. Gata cu fereala faţă de slujitori. Nimic altceva decât ore întregi de extaz neîntrerupt.

— Te iubesc! am urlat, însă vântul mi-a furat cuvintele de îndată ce mi-au ieşit de pe buze.

Mi le-am închipuit călătorind purtate de el, plutind prin toată lumea, până când fiecare locuitor al fiecărui oraş avea să-mi cunoască dragostea.

Katherine s-a ridicat în picioare în trăsură, şi părul a început să-i fluture sălbatic în jurul feţei.

— Şi eu te iubesc! a strigat ea, după care s-a prăbuşit pe banchetă, hohotind de râs.

Până să ajungem la casa trăsurilor, eram amândoi transpiraţi şi îmbujoraţi. Încă din clipa în care am intrat în camera ei, i-am scos rochia de pe trupul subţiratic şi, mânat de patimă, mi-am plimbat uşurel dinţii pe gâtul ei.

— Ce faci? m-a întrebat, trăgându-se înapoi şi aruncându-mi o privire tăioasă.

— Păi...

Chiar, ce făceam? Jucam teatru? Încercam să dau impresia că eu şi Katherine am fi la fel?

— Cred că voiam să-mi dau seama ce simţi când...

Katherine şi-a muşcat buza.

— Poate c-o să afli într-o zi, nevinovatul, dulcele meu Ştefan.

S-a întins pe pat, aranjându-şi părul pe pernele cu puf de gâscă, albe ca neaua.

— Numai că, în clipa asta, tot ceea ce vreau eşti tu. M-am întins alături de ea, urmărindu-i cu degetul arătător curbura bărbiei, în timp ce-mi apropiam buzele de ale ei. Sărutul a fost atât de delicat şi de tandru, încât am simţit cum fiinţa ei se contopeşte cu a mea, născând o forţă mai presus de noi doi. Ne-am explorat reciproc trupurile, ca şi cum ar fi fost prima dată. În penumbra

din camera ei, nu ştiam niciodată sigur unde se încheia realitatea şi unde-mi începea visarea. Nu mai exista pudoare, nici aşteptare, ci doar pasiune şi dorinţă, şi o senzaţie a primejdie, în acelaşi timp misterioasă, frumoasă şi mistuitoare. În noaptea aceea, aş fi lăsat-o pe Katherine să mă mistuie în întregime şi să mă facă al ei. I-aş fi oferit bucuros gâtul, dacă asta ar fi însemnat să rămânem înlănţuiţi în îmbrăţişarea noastră pentru veşnicie.

23

În noaptea aceea, totuşi, îmbrăţişarea a avut un sfârşit, şi eu m-am cufundat într-un somn întunecos, fără vise. Totuşi, mintea şi trupul mi-au tresărit într-o subită trezie când am auzit zăngănitul ascuţit care părea să mi se reverbereze prin toate mădularele.

— Asasini!

— Ucigaşi!

— Demoni!

Cuvintele pătrundeau prin fereastră deschisă, plutind, ca o incantaţie. M-am strecurat spre fereastră şi am întredeschis oblonul. Afară, dincolo de iaz, se zăreau fulgere de foc, ba chiar am şi auzit zgomotul puştilor descărcându-se. Trupuri întunecate se deplasau în masă, ca un roi de lăcuste coborând asupra unui câmp cu bumbac.

— Vampiri! Asasini!

Am început să desluşesc din ce în mai multe cuvinte din vuietul furios al mulţimii. Trebuie să fi fost cel puţin cincizeci de bărbaţi în componenţa ei. Cincizeci de bărbaţi beţi, furioşi, gata să ucidă. Am prins-o pe Katherine de umăr şi am început s-o zgâlţâi cu putere.

— Trezeşte-te! am şoptit, pe un ton insistent.

S-a ridicat în şezut, tresărind. Albul ochilor ei părea enorm, iar sub orbite se zăreau umbre.

— Ce e? E totul bine? a bâiguit, în timp ce-şi repezea degetele spre colier.

— Nu, nu e bine, i-am răspuns, tot în şoaptă. Brigada e afară. Scotoceşte după vampiri. Acum e pe drumul principal, i-am zis, arătându-i spre fereastră.

Strigătele şi urletele se apropiau. Focul dogorea prin noapte, flăcările înălţându-se spre cer în tot atâtea pumnale roşii. Am simţit cum mă străbate un junghi de spaimă. Nu trebuia să se-ntâmple aşa ceva... nu deocamdată.

Katherine s-a dat încet jos din pat, strângându-şi plapuma albă în jurul trupului, şi s-a dus să închidă obloanele, trântindu-le cu zgomot.

— Tatăl tău, a zis, cu o voce aspră.

Am clătinat din cap. Nu era posibil.

— Vânătoarea e programată pentru săptămâna viitoare, şi tata nu e genul care să se abată de la un plan stabilit.

— Stefan! m-a apostrofat tăios Katherine. Ai promis c-o să faci ceva. Trebuie să opreşti toate astea. Oamenii de-acolo nu ştiu împotriva a ce luptă, şi nu ştiu cât poate să fie de primejdios. Dacă se încăpăţânează să continue, se lasă cu victime.

— Primejdios? m-am mirat, frecându-mi tâmplele.

Dintr-odată, îmi bubuia capul de durere. Strigătele se mai domoliseră acum; după toate aparenţele, gloata îşi continuase drumul... sau, poate, se împrăştiase. M-am întrebat dacă nu cumva era mai degrabă o manifestaţie de protest, stârnită de curajul dat de alcool, decât un asalt veritabil.

— Nu din partea mea, ci dintr-a cui o fi vinovat de atacurile acelea, m-a lămurit Katherine, întâlnindu-mi privirea. Dacă orăşenii ar şti ce e mai prudent pentru ei, ce e mai bine pentru ei, şi-ar înceta vânătoarea. Ne-ar lăsa pe noi să rezolvăm situaţia. Ne-ar lăsa să descoperim autorul sau autorii atacurilor.

M-am aşezat pe marginea patului, sprijinindu-mi coatele pe genunchi şi coborându-mi privirea necăjită spre scândurile roase ale duşumelei, ca şi cum aş fi putut găsi acolo vreun fel de răspuns, vreun soi de metodă prin care să opresc ceea ce părea că deja s-a pus în mişcare.

Katherine mi-a luat capul în mâinile ei.— Sunt întru totul în voia ta. Am nevoie ca tu să mă aperi. Te rog, Stefan.

— Ştiu, Katherine! am ripostat, pe jumătate isteric. Dar dacă e prea târziu? Ei au brigada lor, au bănuielile lor, au până şi o invenţie menită să-i descopere pe vampiri.

— Ce? a strigat Katherine, făcând un pas înapoi. O invenţie? Despre asta nu mi-ai spus, a replicat ea, pe un ton care căpătase o tentă acuzatoare.

Un bulgăre greoi mi s-a instalat în piept în timp ce-i explicam cum funcţiona dispozitivul lui Jonathan. Cum de uitasem să-i povestesc despre el lui Katherine? Oare mă va ierta ea vreodată?

— Jonathan Gilbert, a rostit Katherine, strâmbându-se cu dispreţ. Aşadar, neghiobul ăla crede că poate să ne vâneze aşa? Ca pe animale?

M-am chircit. Niciodată n-o auzisem pe Katherine folosind un ton atât de aspru.

— Scuză-mă, mi-a zis ea, cu o voce mult mai stăpânită, simţind parcă licărul de spaimă din inima mea. Scuză-mă. Doar că... tu, pur şi simplu, n-ai cum să-ţi închipui ce înseamnă să te vâneze cineva.

— Strigătele par să se stingă, am remarcat, ducându-mă să privesc printre obloane.

Într-adevăr, gloata începuse să se împrăştie, flăcările devenind doar punctuleţe tremurătoare pe cerul negru ca tuşul al nopţii. Din câte se părea, primejdia trecuse.

Cel puţin, deocamdată. Numai că săptămâna viitoare aveau să fie înarmaţi cu invenţia lui Jonathan. Aveau să-şi alcătuiască o listă a vampirilor. Şi aveau să-i găsească pe toţi, până la ultimul.

— Slavă Domnului, a exclamat Katherine, lăsându-se să cadă la loc pe pat, mai palidă decât oricând o văzusem.

O lacrimă singuratică i s-a scurs din ochi, prelingându-se pe pielea ei ca alabastrul. Mi-am întins arătătorul să i-o şterg, apoi mi l-am atins încetişor cu limba, ca un ecou a ceea ce făcusem la Balul Ctitorilor. L-am supt, descoperind că lacrimile ei aveau un gust sărat. Uman.

Am tras-o spre mine, înfăşurând-o într-o strânsă îmbrăţişare. Nici nu mai ştiu cât timp am rămas acolo, împreună. Însă, când lumina slabă a zorilor a început să se furişeze pe fereastră, m-am ridicat.

— O să-i fac să înceteze, Katherine. O să te apăr până la moarte. Ţi-o jur.

24

25 septembrie 1864

Se spune că dragostea învinge totul. Dar poate ea oare, să învingă vocea care-i spune tatei despre Katherine şi despre cei ca ea, că sunt demoni? Că sunt diavoli?

Nu exagerez deloc când afirm despre Katherine că este un înger. Ea mi-a salvat viaţa mie... şi Annei. Tata trebuie să ştie adevărul. De îndată ce-o să-l afle n-o să-i mai poată nega bunătatea lui Katherine, datoria mea de Salvatore să rămân fidel propriilor convingeri, şi celor pe care-i iubesc.

Acum e momentul să acţionez, fără îndoială. Încrederea îmi curge prin vine. O să-l fac pe tata să înţeleagă adevărul: că toţi suntem la fel. Şi, împreună cu adevărul acesta, va veni şi iubirea. Tata va anula vânătoarea.

Astfel jur, pe numele şi pe viaţa mea.

Tot restul zilei, am stat la biroul din dormitorul meu, cu privirea fixată pe un carneţel gol, gândindu-mă la ce aveam de făcut. Dacă tata afla despre Katherine că este vampir, anula hăituiala. Trebuia s-o facă. Îl văzusem râzând cu Katherine, încercase să-i producă impresie cu poveşti despre zburdălniciile tinereţii sale, de când trăia în Italia, şi o tratase ca pe o fiică a lui. Katherine îi dăruise tatei o vigoare pe care n-o mai văzusem niciodată la el. Îi dăruise viaţă.

Dar cum aş putea să-l conving eu de toate astea, când el nutrea un dispreţ atât de profund faţă de demoni? Pe de altă parte, tata era o fire raţională. Logică. Poate că reuşea şi el să înveţe ce mă făcuse deja Katherine să înţeleg: că nu toţi vampirii erau răi. Umblau printre noi, plângeau cu lacrimi omeneşti; tot ce-şi doreau era un cămin adevărat... şi să aibă parte de iubire.

Până la urmă, mi-am oţelit curajul şi m-am ridicat, închizând carneţelul cu un pocnet brusc. Nu era o temă şcolărească, şi nu aveam nevoie de notiţe ca să vorbesc din suflet. Eram pregătit să discut cu tata ca de la bărbat la bărbat. În definitiv, aveam aproape optsprezece ani, iar el plănuia să-mi lase moşia pe mână.

Inspirând adânc, mi-am luat avânt să cobor scara spiralată, să străbat sufrageria tăcută şi, în sfârşit, să ciocănesc scurt în uşa biroului tatei.

— Intră! i-am auzit vocea înfundată.

Şi, până să ajung măcar să pun mâna pe clanţă, tata a deschis el însuşi uşa. Era îmbrăcat cu o haină ajustată pe corp, cu o rămurică de verbină la rever, dar am remarcat că, în loc să fie bărbierit la sânge, ca de obicei, avea o mirişte de barbă căruntă, şi ochii îi erau injectaţi de sânge şi adumbriţi.

— Nu te-am văzut aseară la bal, mi-a zis el, în timp ce mă poftea să intru în biroul lui. Sper că n-ai fost şi tu în gloata aia zgomotoasă şi nesăbuită.

— Nu, i-am răspuns, scuturând viguros din cap şi simţind un licăr de speranţă: să fi însemnat că tata renunţase să pună la cale vânătoarea?

— Bine, a zis tata, aşezându-se la biroul lui din lemn de stejar, închizându-şi cu zgomot cartea

legată în piele.

Sub ea, am putut să zăresc schiţe şi diagrame complicate ale oraşului, cu x-uri peste anumite clădiri, inclusiv peste cea a spiţeriei. Şi, uite-aşa, licărul speranţei s-a stins, o rece şi amarnică spaimă instalându-se în locul lui.

Tata mi-a urmărit privirea.

— După cum vezi, planurile noastre sunt mult mai gândite decât ale brigăzii aceleia de beţivi şi de băieţei. Din fericire, şeriful Forbes şi

oamenii lui i-au făcut să înceteze, şi niciunul dintre ei nu va fi bine-venit să participe la acţiunea noastră, mi-a explicat tata, oftând şi împletindu-şi degetele. Trăim vremuri primejdioase şi nesigure, şi acţiunile noastre trebuie să reflecte acest fapt. Şi-a mai înmuiat privirea pentru o clipă, adăugând: Vreau doar să fiu sigur că hotărârile tale, măcar, sunt prudente.

N-a mai adăugat şi „spre deosebire de ale lui Damon”, dar nu mai era nevoie. Ştiam că la asta se gândea.

— Aşadar, vânătoarea...

— Se va desfăşura săptămâna viitoare, conform planificării.

— Dar busola? m-am interesat, aducându-mi aminte de discuţia cu Katherine.

— Funcţionează, mi-a răspuns tata, zâmbind. Jonathan a tot cârpăcit la ea.

— A! am exclamat, străbătut de un val de oroare, căci, dacă funcţiona, asta însemna că, fără doar şi poate, tata avea s-o descopere pe Katherine. Dar de unde ştii că funcţionează? l-am iscodit.

Tata mi-a zâmbit din nou şi şi-a strâns hârtiile.

— Pentru că aşa e, mi-a răspuns, simplu.

— Pot să vorbesc cu tine despre ceva? l-am întrebat, sperând ca vocea să nu-mi trădeze emoţiile.

Imaginea chipului lui Katherine mi-a fulgerat prin minte, dându-mi tăria de a-l privi în ochi pe tata.

— Sigur că da. Stai jos, Stefan, mi-a ordonat.

Ascultător, m-am cocoţat pe fotoliul din piele cu rezemători laterale din apropierea rafturilor cu cărţi. El, în schimb, s-a ridicat şi s-a dus spre carafa cu brandy de pe măsuţa din colţ. Şi-a turnat lui un pahar, apoi şi mie.

Am luat paharul şi mi l-am ridicat la buze luând o sorbitură foarte mică, aproape imperceptibilă, din lichid. Apoi, mi-am adunat curajul şi l-am fixat direct cu privirea.

— Am anumite motive de îngrijorare cu privire la planurile tale legate de vampiri.

— Aşa? Şi care ar fi acelea? s-a interesat tata, lăsându-se pe spate.

Am luat, cu nervozitate, o înghiţiturii zdravănă de brandy.

— Noi pornim de la presupunerea că sunt cu toţii răi, aşa cum au fost caracterizaţi. Dar dacă nu este adevărat? l-am întrebat, forţându-mă să-i înfrunt privirea.

Tata a pufnit dispreţuitor.

— Deţii vreo dovadă a contrariului?

— Sigur că nu, am răspuns, scuturând din cap. Dar de ce să iei de bun ce susţine lumea? Tu ne-ai învăţat altceva.

Oftând, tata s-a îndreptat din nou spre carafă, ca să-şi mai toarne brandy.

— De ce? Pentru că toate creaturile acestea provin din cele mai întunecate văgăuni ale iadului. Ele ştiu cum să-ţi controleze mintea, cum să-ţi seducă spiritul. Sunt ucigătoare, şi trebuie nimicite.

Mi-am coborât privirea spre lichidul chihlimbariu din paharul meu. Era la fel de întunecat şi de tenebros ca şi gândurile mele.

Tata şi-a ridicat paharul spre mine.

— N-ar fi trebuit să mă văd nevoit să-ţi atrag atenţia, fiule, că toţi cei care le ţin partea, cei care abat ruşinea asupra familiilor lor, vor fi şi ei nimiciţi.

Un fior de gheaţă mi-a străbătut şira spinării, dar am continuat să-i înfrunt privirea.

— Oricine ţine partea răului trebuie nimicit.

Dar nu prea consider că ar fi prudent să presupunem că toţi vampirii sunt răi, doar pentru că întâmplarea face ca ei să fie vampiri. Tu ne-ai învăţat mereu să vedem partea bună a tuturor, să gândim cu propria minte. Ultimul lucru de care ar avea nevoie oraşul acesta, care a suferit deja prea multe morţi de pe urma războiului, ar fi alte omoruri fără sens, am zis, amintindu-mi de chipurile îngrozite ale lui Pearl şi Annei, din pădure. Ctitorii ar trebui să-şi regândească planul. O să vin cu tine la următoarea întrunire. Ştiu că nu m-am implicat pe cât aş fi putut, dar sunt pregătit să-mi preiau responsabilităţile.

Tata s-a aşezat la loc pe scaunul lui, rezemându-şi capul de lemnul spătarului. Închizând ochii, a început să-şi maseze tâmplele. A rămas în poziţia asta timp îndelungat.

Am rămas în aşteptare, încordându-mi fiecare muşchi din corp pentru contactul cu şuvoiul furios de cuvinte care eram sigur că i se va revărsa din gură. Am fixat, cu o privire deprimată, paharul. Dădusem greş. Le dezamăgisem pe Katherine, pe Pearl şi pe Anna. Eşuasem în asigurarea propriului viitor fericit.

Într-un târziu, tata a deschis brusc ochii. Aveau acelaşi verde de frunză ca şi ai mei. Spre mirarea mea, a făcut un semn de încuviinţare din cap.

— Presupun că ar trebui să-i mai acord subiectului ceva timp de gândire.

O rece uşurare mi-a inundat trupul, ca şi cum tocmai aş fi sărit în apa iazului într-o zi pârjolitoare de vară. Îi va acorda subiectului ceva timp de gândire! În urechile unora, asta putea să nu însemne mare lucru, însă venind din partea îndărătnicului meu tată, însemna totul. Însemna că mai există o şansă. O şansă de a înceta cu furişatul pe întuneric. O şansă pentru Katherine de a rămâne teafără. O şansă pentru noi de a rămâne împreună, pentru totdeauna.

Tata şi-a ridicat paharul spre mine.

— Pentru familie.

— Pentru familie, l-am îngânat, ca un ecou.

După care tata şi-a golit paharul, ceea ce m-a obligat să procedez întocmai.

Entuziasmul îmi străbătea tot trupul, în timp ieşeam pe ascuns din casă, traversând peluza înrourată spre casa trăsurilor. M-am strecurat pe lângă Emily, care mi-a deschis uşa, şi am urcat în goană scara. Nu mai aveam nevoie de lumânare ca să nimeresc drumul spre Katherine. Am găsit-o acolo, în camera ei, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte simplă, din bumbac, legănând absentă un colier din cristal, care scânteia în lumina lunii.

— Cred că tata ar putea fi convins să anuleze vânătoarea. Cel puţin, e dispus să mai discute. Ştiu sigur c-o să-l pot face să se răzgândească, am anunţat, ridicând-o în braţe şi învârtind-o prin încăpere.

Mă aşteptam s-o văd bătând din palme de bucurie, aşteptam ca zâmbetul ei să mi-l oglindească pe-al meu. Numai că, în loc de aşa ceva, Katherine s-a desprins din îmbrăţişare şi s-a dus să-şi aşeze cristalul pe noptieră.

— Ştiam eu că tu eşti omul potrivit, mi-a zis, fără să mă privească.

— Mai potrivit decât Damon? am întrebat eu, neputând să mă abţin.

În sfârşit, am văzut-o zâmbind.

— E cazul să încetezi să te mai compari cu Damon, m-a sfătuit, apropiindu-se de mine şi atingându-mi uşor obrazul cu buzele ei.

M-am cutremurat de plăcere în timp ce-mi trăgea trupul spre al ei. Am strâns-o cu putere simţindu-i spatele prin bumbacul subţire al cămăşii de noapte.

Mi-a sărutat buzele, apoi maxilarul, plimbându-şi buzele, uşoare ca fulgul, în jos, pe curbura gâtului meu. Gemând, am tras-o şi mai aproape de mine, având nevoie s-o simt toată lipită de trupul meu. Şi atunci, mi-a înfipt dinţii în gât. Am lăsat să-mi scape un icnet sugrumat de durere şi de extaz în timp ce-i simţeam dinţii străpungându-mi pielea, în timp ce-o simţeam sorbind sângele din mine. Parcă o mie de cuţite mi-ar fi străpuns gâtul. Cu toate acestea, am strâns-o şi mai tare în braţe, dorindu-mi să-i simt gura pe pielea mea, dorindu-mi să mă predau întru totul durerii care-i aducea ei hrana.

Dar, la fel de brusc pe cât m-a muşcat, Katherine s-a retras, cu ochii ei întunecaţi cuprinşi de flăcări şi o suferinţă de agonie întipărită pe faţă. Un firicel de sânge i se prelingea din colţul gurii, care se strâmbase, pradă unei cumplite dureri.

— Verbină, a rostit ea pe nerăsuflate, păşind îndărăt până când s-a prăbuşit pe pat, doborâtă de suferinţă. Ce-ai făcut? m-a întrebat.

— Katherine! am strigat, punându-mi mâinile pe pieptul ei, buzele pe gura ei, străduindu-mă cu disperare s-o lecuiesc, la fel cum mă lecuise ea atunci, în pădure.

Ea, însă, m-a respins, zvârcolindu-se pe pat, ţinându-se cu ambele mâini de gură, ca şi cum ar fi fost torturată de o mână nevăzută. Lacrimile agoniei i se revărsau din ochi.

— De ce-ai făcut asta? a repetat Katherine, apucându-se de gât şi închizând ochii, în timp ce respiraţia îi încetinea, în icnete guturale.

Fiecare strigăt de durere al lui Katherine era ca un mic pumnal înfipt în propria-mi inimă.

— Dar n-am făcut-o eu! Tata! am strigat, în timp ce ameţitoarele întâmplări ale serii aceleia mi se dezvăluiau deodată.

Paharul meu cu brandy. Tata. El ştia.

De jos, s-a auzit zarvă, după care tata a dat buzna înăuntru.

— Vampir! a răcnit el, ridicând o ţepuşă rudimentar cioplită.

Katherine se zvârcolea de dureri pe podea scoţând ţipete ascuţite, cum nu mai auzisem în viaţa mea.

— Tată! am strigat, ridicându-mi braţele, în timp ce el o împungea cu vârful cizmei pe Katherine , care gemea, izbind cu braţele şi picioarele în toate direcţiile. Katherine!

M-am prăbuşit în genunchi, strângându-i trupul în braţe. Ea ţipa, dându-şi ochii cap, astfel încât tot ce mai puteam să văd era albul ochilor. În colţul buzelor ei năclăite de sânge a apărut o spumă, ca şi cum ar fi fost un animal turbat. Am rămas cu gura căscată de groază şi am lăsat-o să cadă, i-am lăsat trupul să se izbească de podea cu un bufnet înfiorător.

M-am tras puţin înapoi, lăsându-mă pe călcâie şi ridicându-mi privirea spre tavan, ca pentru rugăciune. Nu puteam s-o privesc în ochi pe Katherine, nu puteam să-l privesc în ochi pe tata.

Katherine a mai ţipat o dată strident, în timp ce tata o împungea cu ţepuşa lui. S-a tras înapoi s-a ridicat în şezut — cu spumă la gură, cu colţii dezgoliţi, cu privirea sălbatică şi fără vedre, după care s-a prăbuşit pe spate, zvârcolindu-se.

Fierea mi s-a ridicat până în gât. Cine era monstrul acela din faţa mea?

— Ridică-te, mi-a zis tata, trăgându-mă sus. Tot nu vezi, Stefan? Tot n-o vezi cum e cu adevărat?

Mi-am lăsat privirea să cadă pe Katherine. Buclele ei întunecate i se lipiseră, transpirate, de frunte, ochii întunecaţi i se făcuseră mari şi erau injectaţi de sânge, dinţii îi erau acoperiţi de spumă, şi întregul trup i se zguduia. Nu mai recunoşteam nimic din ea.

— Du-te să-l chemi pe şeriful Forbes. Spune-i că avem aici un vampir.

Am rămas pe loc, paralizat de oroare, incapabil să fac un pas, indiferent în care direcţie. Inima îmi bubuia în piept, gândurile mi se învârtejeau, într-o amestecătură dezorientată. O iubeam pe Katherine. O iubeam. Nu? Şi-atunci, de ce, acum, această... creatură îmi provoca dezgust?

— Eu nu mi-am crescut fiii ca să fie slabi, a răcnit tata, îndesându-mi un mănunchi de verbină în buzunarul cămăşii. Şi-acum, du-te!

Răsuflarea mi se transformase în scrâşnete repetate, adânci. Căldura devenise dintr-odată înăbuşitoare, insuportabilă. Nu mai puteam să respir, nu mai puteam să gândesc, nu mai puteam să fac nimic. Tot ce mai ştiam era că nu puteam suporta să rămân o clipă în plus în încăperea aceea. Fără să mai arunc vreo privire spre tatăl meu, sau spre vampirul care se zvârcolea pe podea, am năvălit afară din casă, coborând treptele câte trei şi gonind spre drum.

26

N-aş putea să spun cât timp am alergat. Noaptea era senină şi rece, şi-mi simţeam inima

bubuindu-mi în gât, în creier, în tălpi. Din când în când, îmi apăsam cu degetele rana de la gât, care încă îmi sângera. O simţeam caldă la pipăit şi ameţeam ori de câte ori o atingeam.

La fiecare pas, câte o nouă imagine îmi apărea în minte: Katherine, cu spuma pătată de sânge adunându-i-se în colţul gurii. Tata, tronând deasupra ei cu ţepuşa în mână. Amintirile mi se înceţoşau, aşa că nu mai ştiam sigur dacă monstrul acela cu ochii roşii, acela care ţipa atât de strident, acela care se zvârcolea pe podea, era una şi aceeaşi persoană cu cea care se avântase spre mine cu dinţii ei, cu cea care mă mângâiase în apa iazului, cu cea care-mi bântuia clipele de visare şi de trezie. M-am cutremurat nestăpânit şi mi-am pierdut echilibrul, împiedicându-mă de o creangă căzută. M-am prăbuşit în ţărână, pe palme şi pe genunchi, şi am vărsat în rafale, până când, în sfârşit, mi-a dispărut gustul de fier din gură.

Katherine era pe cale să moară. Tata mă detesta. Nu mai ştiam cine sunt, sau ce trebuia să fac. Întreaga lume mi se răsturnase cu susul în jos, şi mă simţeam ameţit şi slab, convins că, orice-aş fi făcut, tot aş fi provocat nenorociri. Totul era din vina mea. Totul. Dacă nu l-aş fi minţit pe tata, şi i-aş fi păstrat secretul lui Katherine...

M-am silit să-mi recapăt răsuflarea, după care m-am pus pe picioare şi am reînceput să fug.

În timp ce alergam, mirosul verbinei din buzunarul meu îmi umplea nările. Mireasma ei dulceagă, pământească, îmi plutea prin tot organismul, părând să-mi limpezească mintea şi să-mi insufle o vie energie prin mădulare. Am cotit la stânga pe poteca bătătorită, mirat eu însumi de propria alegere a traseului, ca şi de faptul că, pentru prima oară după atâtea săptămâni, mă simţeam sigur pe acţiunile mele.

Am dat buzna peste şeriful Forbes, găsindu-l cu picioarele ridicate pe birou, adormit. Într-una dintre celulele arestului, beţivanul oraşului,Jeremiah Black, sforăia zgomotos, fără îndoială refăcându-se în urma unei nopţi grele petrecute la cârciumă. Noah, un ofiţer mai tânăr, moţăia şi el pe un scaun din lemn, aşezat în faţa celulei.

— Vampiri! Avem vampiri la Veritas! am zbierat, făcându-i atât pe şeriful Forbes, cât şi pe Jeremiah, să se trezească brusc.

— Să mergem. Hai după mine, mi-a zis şeriful Forbes, înhăţând din mers o bâtă şi o machetă. Noah! a urlat el. Ia furgonul şi vino după mine, cu Stefan.

— Am înţeles, să trăiţi, a răspuns Noah, sărind în picioare.

Desprinzând o bâtă dintr-un cui de pe perete mi-a azvârlit-o. Exact atunci, am auzii un zgomot asurzitor, şi mi-am dat seama că şeriful Forbes pusese în funcţiune sirena de alarmă, afară. Clopotul răsuna, fără oprire.

— Pot să vă ajut şi eu? Vă rog? a îngăimat Jeremiah, ţinându-se cu ambele mâini de gratii.

Noah a scuturat din cap şi a pornii în fugă prin clădire, paşii lui răsunând pe scândurile podelei. L-am urmat îndeaproape, oprindu-mă să privesc cum înhăma grăbit doi cai la un furgon lung de fier.

— Haide! m-a chemat el, nerăbdător, ridicându-şi biciul.

Am sărit pe locul de lângă el, şi Noah a plesnit din gârbaci, silind caii să gonească într-un galop ameţitor la vale şi, apoi, prin oraş. Oamenii ieşiseră în faţa caselor în veşmintele lor pentru noapte, frecându-se la ochi, unii dintre ei înhămându-şi caii la căruţe sau trăsuri.

— Atac la moşia Salvatore! a strigat Noah, încă o dată şi încă o dată, până când aproape a

rămas fără glas.

Ştiam că ar trebui să-l ajut. Dar nu eram în stare. În loc de asta, simţeam cum frica îmi prinde inima ca într-un cleşte, în timp ce vântul îmi biciuia faţa. Auzeam tropotul cailor în depărtare, şi zăream uşile deschizându-se, şi tot mai mulţi cetăţeni, în veşmintele lor pentru noapte, înşfăcându-şi zoriţi puştile, baionetele şi toate celelalte arme pe care le puteau găsi. În timp ce galopam prin oraş, am observat că spiţeria avea obloanele trase. Oare era posibil ca Anna şi Pearl să fie acasă? Dacă da, trebuia să le previn.

Nu. Cuvântul m-a izbit cu atâta putere, de parcă tata însuşi mi l-ar fi şoptit în ureche. Trebuia să fac ceea ce se cuvenea, pentru mine, pentru numele de Salvatore. Singurele persoane de care-mi păsa erau tata şi Damon, iar dacă li s-ar li întâmplat lor ceva...

— Atac la moşia Salvatore! am urlat, vocea frângându-mi-se.

— Atac la moşia Salvatore! a repetat Noah, cuvintele lui auzindu-se ca o incantaţie.

Mi-am ridicat privirea spre cer. Luna nu era decât o fâşie minusculă, iar norii acopereau orice urmă de lumină a stelelor. Şi totuşi, deodată, în timp ce urcam dealul, am văzut moşia Veritas luminată ca ziua, cu o gloată alcătuită din ceea ce părea să fie o sută de bărbaţi, agitând torţe şi urlând de pe treptele verandei.

Pastorul Collins stătea pe balansoarul de pe verandă, rostind cu voce puternică rugăciuni, şi mai multe persoane îl ascultau, îngenuncheaţi pe pământ şi rugându-se. Lângă el era Honoria Falls, ţipând pentru urechile oricui ar fi fost dispus s-o asculte despre demoni şi despre pocăinţă. Bătrânul Robinson îşi tot bâţâia torţa, ameninţând să incendieze întreaga clădire.

— Stefan! m-a strigat Honoria, când m-a văzut sărind din furgon înainte ca el să se oprească. Pentru protecţia ta, mi-a zis, scoţând la iveală o ramură de verbină.

— Scuzaţi-mă, i-am strigat, răguşit, dând fuga spre casa trăsurilor şi urcând treptele.

Am auzit voci furioase dinspre camerele de sus.

— O iau cu mine! O să plecăm, şi n-o să ne mai vezi niciodată pe vreunul dintre noi!

Era vocea lui Damon, joasă şi ameninţătoare ca un tunet care sta să bubuie.

— Nerecunoscătorule! a răcnit tata, după care am auzit un trosnet puternic.

M-am repezit pe scară şi l-am văzul pe Damon prăbuşit pe pragul uşii, cu un firicel de sânge curgându-i de la tâmplă. Uşa se spărsese la impactul cu trupul lui Damon.

— Damon! am strigat, căzând în genunchi lângă fratele meu, care încerca să se ridice în picioare.

Am tresărit văzând că sângele îi curgea acum şuvoi. Când şi-a întors faţa spre mine, am văzut că avea văpăi de furie în ochi.

Tata stătea în picioare, cu ţepuşa în mână.

— Mulţumesc pentru că l-ai adus pe şerif, Stefan. Ai făcut ceea ce trebuia. Spre deosebire de fratele tău. Tata s-a repezit spre el, şi mie mi s-a tăiat respiraţia, fiind convins că-l va lovi din nou. În loc de asta, însă, i-a întins mâna. Ridică-te, Damon.

Damon l-a plesnit pe tata peste mână. S-a ridicat singur, ştergându-şi faţa de sânge cu dosul palmei.

— Damon. Ascultă-mă, a continuat tata, neluând în seamă expresia de veritabilă ură de pe faţa lui Damon. Ai fost fermecat de demon... de această Katherine. Acum, însă, ea va dispărea, iar tu

va trebui să fii de partea binelui. Eu ţi-am arătat îndurare, însă oamenii de colo...

Şi i-a făcut un semn spre fereastră şi spre gloata furioasă de dincolo de ea.

— Atunci, lasă-i să mă omoare, a şuierat Damon, năpustindu-se spre uşă.

A trecut ca vântul pe lângă mine, izbindu-mă puternic cu umărul în timp ce se repezea spre scară.

Înăuntrul camerei, s-a ridicat un ţipăt şuierător de agonie.

— Şerifule? a strigat tata, deschizând larg uşa camerei lui Katherine.

Din nou, am rămas fără suflare. Katherine era acolo, pe faţă cu o mască din piele şi cu braţele şi picioarele ei albe legate laolaltă.

— E gata, a răspuns şeriful, neîndurător. O ducem în furgon şi-o adăugăm pe listă. Gilbert are busola la el şi inventariază toţi vampirii din oraş. Până în zori, o să scăpăm oraşul de năpasta asta.

Katherine mă ţintuia cu privirea, cu o expresie de disperare, de implorare, în ochi. Dar ce puteam eu să fac? Era, de-acum, pierdută pentru mine.

Aşa că m-am întors spre scară şi am fugit.27

M-am năpustit afară, pe gazon. Vedeam focuri pretutindeni, şi am remarcat că şi în casa slujitorilor izbucniseră flăcări. Deocamdată, casa mare părea să fie în siguranţă, dar cine putea să ştie pentru câtă vreme? Am întrezărit licăr de flăcări şi dinspre pădure, şi un grup numeros se aduna în jurul furgonului poliţiei. Totuşi, pe mine nu mă interesa decât să-l găsesc pe Damon. În sfârşit, am descoperit o siluetă îmbrăcată într-o haină albastră, sprintând în direcţia iazului. M-am răsucit pe călcâie şi am pornit pe urmele ei, pe câmp.

— Stefan!

Auzindu-mi numele, m-am oprit şi am căutat ni privirea înjur, înnebunit.

— Aici!

Întorcându-mă, l-am văzut pe Jonathan Gilbert, stând la marginea pădurii, cu un arc şi o săgeată intr-o mână, şi cu busola lui în cealaltă. Şi-a lăsat privirea spre invenţia lui, aproape nevenindu-i să creadă.

— E un vampir în pădure, mi-a explicat el. Busola mi-l arată, dar am nevoie de ajutorul unei călăuze.

— Jonathan! am urlat, gâfâind. Nu pot... trebuie să-l găsesc...

Deodată, am zărit un fulger alb dinspre pădure. Jonathan s-a răsucit într-acolo şi şi-a ridicat arcul la umăr.

— Cine-i acolo? a strigat, cu o voce răsunătoare ca un sunet de trâmbiţă.

Instantaneu, şi-a destins arcul, expediind săgeata. I-am zărit vârful, în timp ce spinteca întunericul. Apoi am auzit un urlet, urmat de o bufnitură.

Jonathan s-a repezit în pădure, şi curând am auzit un vaier lung, grav.

— Jonathan! l-am strigat, înnebunit, după care m-am oprit imediat.

L-am văzut pe Jonathan îngenunchind deasupra unui trup întins pe pământ. Şi-a întors faţa spre mine, cu lacrimi strălucindu-i în ochi.

— E Pearl, a rostit, cu un glas înfundat.

Săgeata i se înfipsese sub umăr. Gemea, şi ochii îi tremurau sub pleoape.

— Pearl! a repetat Jonathan, de astă-dată cu furie, smulgând cu un gest brutal săgeata.

M-am întors cu spatele, oripilat, nevrând să văd mai departe.

Am alergat cât mă ţineau picioarele spre iaz, sperând, în pofida tuturor probabilităţilor, că Damon ar putea să fie şi acum acolo.

— Damon? am strigat într-o doară în timp ce-mi croiam drum printre rădăcinile copacilor. Am avut nevoie de câteva clipe până să-mi adaptez văzul şi auzul la întunericul şi la relativa tăcere a pădurii. Am zărit o siluetă aşezată pe o creangă căzută. Damon? am repetat, mai încet.

Şi-a întors faţa spre mine, făcându-mă să scot un icnet. Faţa lui Damon era albă, iar părul închis la culoare i se lipise de frunte. Rana de la tâmplă era mărginită de sânge închegat, iar albul ochilor i se înnegurase.

— Laşule, a şuierat, scoţându-şi cuţitul din buzunar.

— Nu, am zis, ridicându-mi braţele şi făcând nu pas înapoi. Nu mă răni.

— „Nu mă răni!” m-a maimuţărit el, cu o voce piţigăiată. Ştiam că o să-i spui tatei până la urmă. Pur şi simplu, nu-mi dau seama de ce ţi-a încredinţat Katherine secretul ei. De ce-a crezut că n-o s-o denunţi. De ce te-a iubit.

Vocea i s-a frânt la cel din urmă cuvânt, şi a scăpat cuţitul din mână. Faţa i s-a boţit de suferinţă, iar acum nu mai părea nici primejdios, nici plin de ură. Părea distrus.

— Damon, nu. Nu. Nu.

Repetam întruna cuvântul în timp ce mintea mi se transformase într-un vârtej. Oare Katherine mă iubise? Mi-au revenit în minte momentele în care mă privea fix, cu mâinile pe umerii mei. Trebuie să mă iubeşti, Ştefan. Spune-mi c-o să fim împreună pentru totdeauna. Tu ai inima mea. Mereu avusesem acea senzaţie de năuceală, de beţie, străbătându-mi mădularele şi urcându-mi până la creier, dorinţa de a face orice pentru ea. Acum, însă, când mă gândeam la adevărata ei fire, tot ce puteam să fac era să mă cutremur.

— Ea nu m-a iubit, am rostit, în cele din urmă.

Mă influenţase, şi mă făcuse să-i rănesc pe toţi cei dragi mie. Simţeam cum ura mi se înalţă din adâncul sufletului, şi-mi doream să fiu eu în fruntea atacului împotriva lui Katherine.

Dar asta numai până ce mi-am întors ochii spre fratele meu.

Damon îşi lăsase capul în mâini, fixând cu privirea pământul. Abia atunci a fost momentul în care mi-am dat seama: Damon o iubea pe Katherine. O iubea, în ciuda sau poate datorită laturii ei întunecate. Eu, când o văzusem pe Katherine zăcând legată pe podea, cu spume la gură, simţisem că mi se întoarce stomacul pe dos de repulsie. În schimb, iubirea lui Damon pentru Katherine trecea dincolo de actuala ei stare. Damon o iubea atât de mult pe Katherine încât îi acceptase latura demonică, în loc să pretindă că n-ar fi existat. Şi, ca să-şi găsească adevărata fericire, Damon avea nevoie să fie cu ea. Acum înţelegeam. Aveam nevoie s-o salvez pe Katherine dacă voiam să-l salvez pe Damon.

În depărtare, vaietele şi ţipetele umpleau aerul care mirosea a praf de puşcă.

— Damon. Damon, i-am tot repetat numele, de fiecare dată cu o intensitate sporită.

Şi-a ridicat ochii şi i-am văzut lacrimile din ei ameninţând să se reverse. De când murise mama, nu-l mai văzusem pe Damon plângând.

— O să te ajut s-o salvezi. Ştiu că o iubeşti. O să te ajut.

Repetam întruna cuvântul ajut, ca şi cum ar fi fost cine ştie ce formulă magică. Te rog, l-am implorat în sinea mea, privindu-l în ochi pe Damon. A urmat un moment de tăcere. În cele din urmă, Damon mi-a făcut un semn aproape imperceptibil de încuviinţare.

— Bine, mi-a zis, cu o voce aspră, apucându-mă de încheietura mâinii şi trăgându-mă după el spre marginea pădurii.

28

— Trebuie să trecem imediat la acţiune, mi-a zis Damon, când am ajuns la şirul de copaci învecinat cu câmpul.

Pământul era lunecos de-atâtea frunze, şi nu se auzea un sunet, nici măcar de animal.

Ultimele câteva minute mi le petrecusem scormonindu-mi disperat creierul, străduindu-mă să găsesc o cale de-a o salva pe Katherine. Dar nu puteam. Unica noastră speranţă era să ne avântăm în încăierare, să rostim în gând câte o rugăciune pentru Pearl şi pentru Anna, după care să ne concentrăm asupra eliberării lui Katherine. Avea să fie incredibil de periculos. Dar altă cale nu exista.

— Da, am răspuns cu o autoritate pe care nu mi-o simţeam de fapt. Eşti gata? l-am întrebat.

Şi, fără să mai aştept vreun răspuns, am pornit cu îndrăzneală spre marginea pădurii, călăuzit de slabele sunete ale strigătelor furioase. Zăream deja contururile moşiei. Damon s-a furişat alături de mine. Deodată, am zărit flăcări mari izbucnind din casa trăsurilor. Am icnit, însă Damon mi-a aruncat, pur şi simplu, o privire furioasă.

Tocmai atunci, am auzit vocea stridentă a lui Jonathan Gilbert.

— Am mai găsit unul!

M-am furişat mai aproape de liziera pădurii, până când am izbutit să am o imagine clară a lui Jonathan, care-l trântea pe Henry, de la tavernă, cu spatele de furgonul poliţiei. Noah îl ţinea de un braţ, în timp ce un alt soldat, pe care nu-l recunoşteam, i-l imobilizase pe celălalt. Jonathan şi-a întins busola în faţă, încruntându-se.

— Străpunge-l! a cerut.

Atunci, celălalt şi-a dus baioneta în spate, apoi a înfipt-o în mijlocul pieptului lui Henry. Sângele a ţâşnit în acelaşi timp cu ţipătul lui Henry, prin aerul nopţii. Henry s-a prăbuşit în genunchi, făcând ochii mari, holbându-se spre baioneta împlântată în trupul lui. Mi-am întors privirea spre Damon, şi amândoi ne-am dat seama că nu mai aveam nicio clipă de pierdut. Damon şi-a muşcat buza, şi atunci am înţeles că eram în acelaşi gând. Chiar dacă adesea ne comportam diferit, atunci când era ceva cu adevărat important gândeam la fel. Poate că asta - acea uşurinţă de comunicare, frăţească, dintre noi avea să fie cea care să ne salveze, şi s-o salveze pe Katherine.

— Vampiri! am răcnit. În adâncul pădurii.

— Am găsit unul! Ajutor! a strigat şi Damon.

Instantaneu, Noah şi celălalt soldat i-au dat drumul lui Henry şi s-au repezit spre noi, cu baionetele ridicate.

— Aici! i-a anunţat Damon, gâfâind şi arătându-le departe, prin pădure, în timp ce se apropiau. Era un bărbat. Noi n-am văzut decât o umbră întunecată, dar el a încercat să-mi atace fratele.

Vrând parcă să-şi ilustreze afirmaţia, Damon a arătat dâra lipicioasă de sânge care mi scursese din gât până pe claviculă. Mi-am ridicat şi eu mâna, mirat, spre locul cu pricina. Uitasem deja că fusesem muşcat de Katherine. Mi se părea că trecuse o viaţă de om de-atunci.

Cei doi soldaţi s-au privit, după care au încuviinţat scurt.

— Voi, băieţi, n-ar trebui să umblaţi pe-aici fără arme. Mai avem câteva prin furgon, ne-a strigat Noah, înainte de a se năpusti în direcţia pădurii.

— Bun, a rostit Damon, aproape în şoaptă. Hai să mergem. Şi să ştii că, dacă mă laşi baltă, te omor, mi-a zis, năpustindu-se spre furgon.

L-am urmat îndeaproape, menţinut în mişcare numai de adrenalină.

Am ajuns la furgonul rămas nepăzit. Gemete scăzute se auzeau dinăuntru. Damon a izbit cu piciorul spatele furgonului, deschizându-l şi sărind pe platformă. L-am urmat, venindu-mi să vomit în clipa în care am intrat. Mirosul din furgon era înţepător, un amestec de sânge cu verbină şi fum. Mai multe trupuri se zvârcoleau prin colţuri, însă era o beznă totală, ceea ce făcea imposibil să-ţi dai seama dacă persoanele dinăuntru erau vampiri, sau oameni, sau şi una, şi alta.

— Katherine! a şuierat Damon, aplecându-se şi pipăind cu brutalitate trupurile, pe rând, în căutarea ei.

— Stefan? s-a auzit o voce slabă dintr-un colţ, şi m-am silit să nu izbucnesc în insulte, să nu scuip în direcţia din care venea vocea, să nu privesc în ochii aceia ticăloşi şi să-i spun că speram să primească exact ce merita. Damon? a rostit vocea, ceva mai tare.

— Katherine. Sunt aici, a şoptit Damon, croindu-şi drum spre capătul cel mai îndepărtat al furgonului.

Eu am rămas pe loc, ca lipit cu clei. Pe măsură ce văzul mi se adapta la lumina slabă, începeam să disting lucruri mai îngrozitoare decât orice văzusem în cele mai cumplite coşmaruri ale mele. Pe podeaua furgonului zăcea aproape o duzină de trupuri, unele aparţinând unor persoane pe care le cunoşteam de prin oraş. Henry, câţiva clienţi statornici ai cârciumii, şi chiar şi doctorul Janes. Unii aveau ţepuşe împlântate în piept, alţii, măşti pe feţe, mâinile şi picioarele legate, şi gurile care păreau încremenite în o-uri mari de groază; alţii erau, pur şi simplu, încovrigaţi, de parcă ar fi murit deja.

Priveliştea aceasta m-a transformat, a schimbat totul. Mi-am scos pălăria şi m-am trântit în genunchi, rugându-L pe Dumnezeu, sau pe oricine m-ar fi ascultat, să-i salveze. Mi-am amintit de ţipetele ca de pisicuţă ale Annei, de teama surdă din ochii lui Pearl. Da, nu se putea ca ele să trăiască printre noi, aici, dar de ce trebuise ca tata să le administreze un tratament atât de bestial? Nimeni nu merita să moară astfel, nici măcar monştrii. De ce nu ajungea să-i gonim, pur şi simplu, din oraş?

Damon s-a lăsat în genunchi, iar eu m-am repezit lângă el. Katherine zăcea pe spate, legată cu funii de mâini şi de picioare. Funiile acelea , probabil că fuseseră învelite în verbină, fiindcă avea

arsuri cumplite pe piele acolo unde o atingeau sforile. O mască din piele îi acoperea chipul, iar părul îi era năclăit de sânge închegat.

Am rămas mai în spate, nevrând s-o ating, nici măcar s-o privesc, în timp ce Damon a început să-i dezlege masca. Imediat cum i-a eliberat-o, nu m-am putut împiedica să nu-i observ dinţii, colţii, adevărata fire, evidente într-un fel în care nu le mai văzusem până acum. Însă Damon o sorbea din priviri, ca în transă. Îndepărtându-i cu blândeţe părul căzut peste faţă, s-a aplecat încetişor spre ea, s-o sărute pe buze.

— Mulţumesc, i-a zis, simplu, Katherine.

Şi asta a fost. Privindu-i, văzând cum degetele lui Katherine îi mângâiau părul lui Damon, cum plângea Damon la pieptul ei, am ştiut că asta era dragostea adevărată. Şi, în timp ce ei continuau să se privească în ochi, eu mi-am scos cuţitul din buzunar şi am încercat să-i tai, cu toată delicateţea, funiile care o ţineau legată. Lucram încet şi cu grijă, ştiind că orice contact în plus cu funiile i-ar fi provocat şi mai multă durere.

— Grăbeşte-te! mi-a şoptit Damon, lăsându-se pe călcâie şi privindu-mă la lucru.

I-am eliberat un braţ, apoi pe celălalt. Katherine a scos un suspin tremurat, mişcându-şi umerii în sus şi-n jos, vrând parcă să se asigure că mai erau în stare de funcţiune.

— Ajutor! a strigat o femeie palidă şi slabă, pe care n-o cunoşteam, cuibărită chiar în fundul furgonului.

— Ne-ntoarcem, am minţit-o eu.

Dar nu aveam să ne mai întoarcem. Damon şi Katherine trebuiau să fugă, iar eu trebuia să... în fine, eu trebuia să-i ajut.

— Stefan? a rostit Katherine, cu o voce slabă, în timp ce se chinuia să se ridice.

Imediat, Damon s-a repezit lângă ea, sprijinindu-i trupul fragil.

Tocmai atunci, am auzit zgomot de paşi chiar lângă furgon.

— Evadare! a strigat unul dintre soldaţi. Avem nevoie de întăriri. Furgonul a fost spart.

— Fugiţi! am strigat, împingându-l pe Damon şi pe Katherine în direcţia opusă faţă de cea în care se afla soldatul.

— N-a evadat nimeni! Totul e-n regulă! am strigat prin întuneric, sperând că lumea mă va crede, în timp ce săream jos din furgon.

Am zărit explozia prafului de puşcă înainte să aud împuşcătura. Un vaiet răsunător a sfâşiat aerul nopţii, urmat repede de bubuitul unui alt foc de armă. Cu inima cât un purice, am ocolit în goană furgonul, ştiind deja ce aveam să văd.

— Damon! am strigat.

Zăcea întins la pământ, cu sângele ţâşnindu-i din măruntaie. Smulgându-mi cămaşa de pe mine, i-am apăsat pânza peste rană, ca să-i opresc hemoragia. Ştiam că nu mai avea rost, dar am continuat s-o ţin apăsată.

— Nu închide ochii, frate, i-am zis. Rămâi cu mine.

— Nu... Katherine... Salveaz-o..., a hârâit Damon, după care capul i s-a lăsat, moale, spre pământul jilav.

Mi-am repezit privirea înnebunită dinspre furgon spre pădure. Cei doi soldaţi se întorceau în goana mare, cu Jonathan Gilbert în urma lor.

M-am ridicat în picioare şi, instantaneu, trupul mi-a fost întâmpinat de exploziva, pătrunzătoare, dureroasa lovitură a glonţului. M-am simţit pieptul explodând, am simţit aerul rece al nopţii vâjâindu-mi pe lângă corp în timp ce mă prăbuşeam pe spate, peste fratele meu. Am deschis ochii şi am privit luna de pe cer, după care totul s-a întunecat.29

Când am mai deschis ochii, pe urmă, ştim că sunt mort. Însă moartea aceasta nu era cea din coşmarurile mele, cu un neant negru pretutindeni în jur. În loc de aşa ceva, simţeam îndepărtatul miros al unui foc, pământul aspru sub mine, palmele odihnindu-mi-se pe lângă corp. Durere nu simţeam. Nu simţeam nimic. Întunecimea mă învăluia într-un chip aproape liniştitor. Aşa să fi arătat iadul? Dacă da, nu semăna nici pe departe cu ororile şi cu măcelul nopţii trecute. Era tăcut, era paşnic.

Mi-am mişcat braţul, încercându-mi-l, mirându-mă când am dat cu degetele de paie. M-am împins, ridicându-mă în şezut, minunându-mă că încă aveam un corp şi surprins că nu mă durea nimic. Privind înjur, mi-am dat seama că nu eram suspendat în neant. În stânga mea, vedeam şipcile grosolane ale peretelui unei colibe întunecoase. Dacă-mi încordam privirea, puteam să zăresc cerul printre crăpături. Eram undeva, dar unde? Mâna mi-a zburat spre piept, îmi aminteam împuşcătura răsunând, bufnetul trupului meu izbind pământul, cum fusesem împuns cu vârfurile cizmelor şi cu tot felul de beţe. Cum mi se oprise inima din bătaie, şi cum se înălţaseră uralele, înainte ca peste toate să se aştearnă tăcerea. Eram mort. Şi-atunci...

— Hei? am strigat, răguşit.

— Stefan, am auzit o voce de femeie.

Am simţit o mână în spatele meu. Mi-am dat seama că eram îmbrăcat cu o bluză simplă din bumbac de un albastru decolorat, şi pantaloni arămii din olandă, straie pe care nu le recunoşteam ca aparţinându-mi. Şi, cu toate că erau vechi, erau curate. M-am chinuit să mă ridic, însă o mână micuţă, dar surprinzător de puternică, m-a ţinut jos, apăsându-mă pe umăr.

— Ai avut o noapte lungă, mi-a zis.

Am clipit de câteva ori şi, după ce mi s-au obişnuit ochii cu penumbra, mi-am dat seama că vocea îi aparţinea lui Emily.

— Trăieşti, i-am zis, uimit.

Ea a râs: un chicotit grav, leneş.

— Asta ar trebui să ţi-o spun eu ţie. Cum te simţi? m-a întrebat, ducându-mi la buze o cană din tablă cu apă.

Am băut, lăsând lichidul rece să mi se scurgă pe gât. În viaţa mea nu mai simţisem un gust atât de pur, atât de plăcut. Mi-am pipăit gâtul, acolo unde mă muşcase Katherine. Era curat şi neted. Mi-am desfăcut dintr-o smucitură cămaşa, făcând să sară câţiva nasturi. Şi pieptul mi-era neted, fără vreo urmă de rană de glonţ.

— Mai bea, m-a îndemnat Emily, plescăind din limbă ca o mamă cu copilul ei.

— Damon? am întrebat, cu brutalitate.

— E pe-afară, m-a informat Emily, arătându-mi cu bărbia spre uşă. I-am urmărit privirea şi am desluşit o umbră aşezată pe malul apei. Se reface, la fel ca şi tine.

— Dar cum...

— Priveşte-ţi inelul, mi-a zis Emily, ciocănindu-mi uşurel mâna cu degetul ei; pe inelar aveam

un lapislazuli strălucitor, montat în argint. E un leac, şi un mijloc de protecţie. Katherine m-a pun să ţi-l confecţionez, în noaptea în care te-a însemnat.

— M-a însemnat, am repetat buimăcit, pipăindu-mi încă o dată gâtul, apoi lăsându-mi degetele să cadă pe piatra netedă a inelului.

— Te-a însemnat ca să fii ca ea. Eşti aproape vampir, Stefan. Ai înaintat binişor pe calea transformării, mi-a zis Emily, ca un doctor care îi comunică pacientului diagnosticul unei maladii în stadiul terminal.

Am făcut un semn de încuviinţare, ca şi cum aş fi înţeles ce-mi spunea Emily, cu toate că putea la fel de bine să-mi fi vorbit într-o limbă total străină. Calea transformării?

— Cine m-a găsit? am întrebat, începând cu problema de care-mi păsa cel mai puţin.

— Eu. După ce s-au tras focurile de armă asupra ta şi a fratelui tău, toată lumea a fugit. Casa a ars. A murit destulă lume. Nu numai vampiri, m-a informat Emily, clătinând din cap, cu o profundă tulburare pe faţă. I-au dus pe toţi vampirii la biserică şi i-au ars acolo. Inclusiv pe ea, a adăugat Emily, pe un ton cu neputinţă de înţeles.

— Atunci, ea a fost cea care m-a făcut vampir? am întrebat, pipăindu-mi iarăşi gâtul.

— Da. Dar, ca să se încheie trecerea, trebuie să te hrăneşti. E o alegere pe care trebuie s-o faci tu. Katherine avea putere să distrugă şi să ucidă, dar până şi ea trebuia să le permită victimelor să aleagă asta.

— Ea a omorât-o pe Rosalyn, am zis.

Ştiam asta, la fel cum ştiusem că Damon o iubea pe Katherine. Era ca şi cum s-ar fi retras un nor, dar numai ca să dezvăluie şi mai mult întuneric.

— Ea a făcut-o, mi-a confirmat Emily, cu chipul de nepătruns. Dar asta n-are nicio legătură cu ce se petrece acum. Dacă vrei, poţi să te hrăneşti şi să duci la bun sfârşit tranziţia, sau poţi să te laşi să...

— Să mor?

Emily a încuviinţat.

Nu voiam să mă hrănesc. Nu voiam sângele lui Katherine în mine. Tot ce voiam era să mă întorc în timp cu câteva luni, înainte să fi auzit măcar numele de Katherine Pierce. Inima mi se strângea, ca într-o agonie, după tot ce pierdusem. Însă una dintre pierderi le întrecea pe toate.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, Emily m-a ajutat să mă ridic în picioare. Era mărunţică, dar puternică. M-am ridicat şi am ieşit din colibă, cu paşi tremurători.

— Frate! l-am strigat.

Damon s-a întors, cu ochii strălucitori. Apa reflecta soarele răsărind, şi fumul se înălţa in trâmbe printre copaci, în depărtare. Însă luminişul acesta era sinistru de liniştit şi de paşnic, ducându-mă cu gândul înapoi la alte vremuri mai vechi, mai simple.

Damon nu mi-a răspuns. Şi, înainte ca măcar să-mi dau seama ce fac, m-am îndreptat spre malul apei. Fără să mă mai sinchisesc să-mi lepăd veşmintele, am plonjat. Am ieşit apoi la suprafaţă şi am dat afară aerul din piept, însă mintea tot mi-o simţeam întunecată şi pângărită.

Fratele meu mă privea de sus, de pe ţărm.

— Biserica a ars. Katherine era înăuntru, a zis el, pe un ton inexpresiv.

— Da, i-am răspuns, fără să simt nici satisfacţie, nici tristeţe.

Ci numai o suferinţă profundă, nespus de profundă. Pentru mine, pentru Damon, pentru Rosalyn, pentru toată lumea care fusese prinsă în această pânză de păianjen a distrugerii. Tata avusese dreptate. Existau demoni care umblau pe pământ, şi dacă nu te luptai cu ei, atunci deveneai de-al lor.

— Tu ştii ce suntem? m-a întrebat Damon, cu amărăciune în glas.

Ne-am înlănţuit privirile şi, instantaneu, mi-am dat seama că nu-mi doream să trăiesc precum Katherine. Nu-mi doream să văd soarele numai şi numai cu ajutorul inelului de pe degetul meu. Nu-mi doream să privesc gâtul unui om ca şi cum mi-aş contempla viitoarea masă. Nu-mi doream să trăiesc veşnic.

M-am scufundat sub apă şi-am deschis ochii. Apa iazului era întunecoasă şi rece, exact cum fusese şi în colibă. Dacă asta era moartea, atunci nu putea să fie rea. Era paşnică. Liniştită. Nu exista nici pasiune, dar nici primejdie.

Am ieşit din nou la suprafaţă şi mi-am dat la o parte părul de pe ochi, veşmintele de împrumut atârnându-mi de mădularele ude leoarcă. Şi chiar dacă ştiam care mi-era soarta, mă simţeam remarcabil de viu.

— Atunci o să mor.

Damon m-a aprobat cu o înclinare a capului, cu ochii stinşi şi apatici.

— Nu există viaţă fără Katherine.

M-am căţărat pe mal şi mi-am îmbrăţişat fratele. Îi simţeam trupul cald, real. Damon mi-a răspuns pentru scurt timp la îmbrăţişare după care şi-a cuprins iarăşi genunchii cu braţele, fixând cu privirea un loc aflat departe de malul apei.

— Vreau să se sfârşească, a zis el, ridicându-se şi îndreptându-se spre izvor.

I-am privit spatele îndepărtându-se şi mi-am amintit de când aveam opt sau nouă ani şi mă dusesem cu tata la vânătoare de cerbi. Era imediat după ce murise mama, şi în vreme ce Damon se lăsase cufundat în pozne copilăreşti precum jocurile de noroc şi călăritul cailor, eu mă agăţasem de tata. Într-o zi, ca să mă mai înveselească, tata mă dusese în pădure, luându-ne şi puştile cu noi.

Ne petrecuserăm mai mult de o oră luând urma unui cerb. Eu şi cu tata ne adânciserăm din ce în ce mai mult în pădure, urmărind orice mişcare a animalului. În cele din urmă, am ajuns într-un loc în care l-am văzut pe cerb aplecându-se să mănânce coacăze dintr-o tufă.

— Trage, a murmurat tata, îndrumându-mi puşca pe deasupra umărului.

Eu tremuram în timp ce stăteam cu ochii pe cerb şi-mi duceam degetul la trăgaci. Însă, în clipa în care l-am apăsat, un pui de căprior şi-a făcut apariţia în goană. Cerbul a rupt-o la fugă, iar glonţul l-a nimerit în pântec pe micul căprior. Picioarele nesigure i s-au năruit sub el, şi s-a prăbuşit la pământ.

Aş fi dat fuga să-l ajut cumva, însă tata m-a oprit, ţinându-mă de umăr.

— Animalele ştiu când le-a venit sorocul să moară. Hai să-i permitem măcar tihna de a muri în singurătate, mi-a zis el, forţându-mă să mă îndepărtez.

Protestasem, însă el fusese de neînduplecat.

Acum, privindu-l pe Damon, am înţeles. Cu Damon se întâmpla acelaşi lucru.

— Adio, frate, i-am şoptit.

30

Cu toate că Damon îşi dorea să moară în singurătate, eu aveam câteva treburi neterminate de care să mă ocup. M-am îndepărtat de izvor şi am pornit pe drumul de întoarcere spre moşie. Pădurea mirosea a fum, iar frunzele începeau să-şi schimbe coloritul. Scrâşneau sub tălpile cizmelor uzate pe care le aveam în picioare , făcându-mă să-mi amintesc de toate ocaziile în care mă jucasem cu Damon de-a v-aţi ascunselea în copilărie. M-am întrebat dacă el o avea vreun regret, sau dacă se simţea la fel de pustiit pe dinăuntru ca şi mine. M-am întrebat dac-o să ne revedem cumva în Rai, dat fiind că eram ceea ce eram.

Am mers mai departe spre casă. Casa trăsurilor era carbonizată, grinzile rămase părând un schelet. Câteva dintre statuile din jurul labirintului fuseseră sfărâmate, iar torţele şi tot felul de resturi împestriţau peluza până mai ieri luxuriantă. În schimb, lumina era aprinsă pe veranda casei mari, şi o şaretă aştepta, pregătită, sub portic.

Am ocolit prin spate şi am auzit voci dinspre verandă. Imediat, am plonjat la adăpostul gardului viu. Ascuns de frunziş, m-am târât pe coate şi pe genunchi pe lângă perete, până când am ajuns la fereastra boltită care dădea spre verandă. Privind cu atenţie prin ea, am desluşit umbra tatei. O singură lumânare arunca slabe fâşii de lumină prin cameră, şi am remarcat că Alfred nu stătea la locul lui obişnuit, lângă uşă, pregătit să-i întâmpine imediat pe vizitatori. M-am întrebat dacă şi vreunul dintre slujitori o fi fost omorât.

— Mai vrei brandy, Jonathan? Îmbunătăţit cu verbină. Nu c-am mai avea nevoie acum să ne facem griji, l-am auzit zicând pe tata, vorbele plutindu-i afară, prin uşă.

— Mulţumesc, Giuseppe. Şi-ţi mulţumesc pentru că m-ai îngăduit aici. Îmi dau seama că ai destule pe cap, i-a răspuns Jonathan, pe un ton sumbru, în timp ce-şi primea paharul.

Am zărit preocuparea întipărită pe chipul lui Jonathan, şi am fost alături de el cu sufletul pentru cumplitul adevăr pe care trebuise să-l afle despre Pearl.

— Da. Mulţumesc, a zis tata, înlăturând gândul cu o mişcare a mâinii. Dar important este că am încheiat acest trist capitol din istoria oraşului nostru. Am un lucru pe care doresc să-l mai fac pentru fiii mei. În definitiv, nu-mi doresc ca de pe urma familiei Salvatore să rămână imaginea unor simpatizanţi ai demonilor. Tata şi-a dres glasul. Aşadar, bătălia de la Willow Creek a avut loc atunci când un grup de insurgenţi unionist a declanşat un atac asupra taberei confederaţilor, a început el, cu vocea lui sonoră de bariton, ca şi cum ar fi depănat o poveste.

— Iar Stefan şi Damon s-au ascuns în pădure ca să vadă dacă nu cumva dau peste vreun soldat rătăcit, şi ajunşi acolo..., a continuat Jonathan.

— Ajunşi acolo, au cunoscut un sfârşit tragic la fel ca şi ceilalţi douăzeci şi trei de civili care au murit pentru ţara şi pentru crezul lor. A fost o izbândă a Confederaţiei, dar cu preţul multor vieţi nevinovate, a afirmat tata, ridicându-şi tonul ca şi cum ar fi vrut să se convingă singur de adevărul poveştii pe care o ticluise.

— Da. Iar eu o să vorbesc cu Hagerty în legătură cu realizarea unui monument. Ceva care să

amintească de această cumplită perioadă din istoria oraşului nostru, a murmurat Jonathan.

M-am ridicat în genunchi, zgâindu-mă printr-un anumit loc din colţul ferestrei. L-am zărit pe tata încuviinţând satisfăcut, şi o răceală de gheaţă mi s-a strecurat prin vene. Aşadar, asta avea să rămână în urma morţii mele: că am fost ucis de o trupă de soldaţi degeneraţi. Acum, ştiam mai mult ca oricând că aveam nevoie să discut cu tata. El trebuia să afle adevărul întreg, să ştie că eu şi cu Damon nu fuseserăm simpatizanţi, să ştie că problema aceasta şi-ar fi putut găsi rezolvarea fără atâta vărsare de sânge şi violenţă.

— Dar, Giuseppe...? a rostit Jonathan, sorbind prelung din pahar.

— Da, Jonathan?

— Acesta este un moment de triumf în istoria oraşului nostru. Vampirii au fost nimiciţi, iar trupurile lor se vor preface în pulbere. Am descotorosit oraşul de năpastă şi, mulţumită arderii bisericii, ea nu se va mai întoarce niciodată. Au fost alegeri dificile, a fost nevoie de eroism, dar am izbândit. Aceasta este imaginea care va rămâne în urma familiei voastre, a conchis Jonathan, închizându-şi registrul cu un pocnet categoric.

Încuviinţând, tata şi-a golit paharul, după care s-a ridicat.

— Îţi mulţumesc, i-a zis, întinzându-i mâna.

I-am privit pe cei doi bărbaţi strângându-şi mâinile, apoi l-am urmărit pe Jonathan în timp ce dispărea printre umbrele casei. Puţin mai târziu, am auzit cum îi erau înhămaţi caii la trăsură şi cum porneau la drum. Atunci, m-am târât până la marginea gardului viu. M-am ridicat, cu genunchii trosnindu-mi, şi am intrat pe uşă în casa care, odată, a fost şi a mea.31

M-am furişat prin casă, crispându-mă ori de câte ori atingeam cu piciorul vreo scândură desprinsă, sau un loc în care scârţâia duşumeaua. După lumina din celălalt capăt al casei, am putut să-mi dau seama că tata plecase din salon şi se dusese deja în biroul lui, fără îndoială consemnând în propriul jurnal povestea ticluită împreună cu Jonathan. M-am oprit în pragul uşii şi l-am urmărit cu privirea un timp. Părul îi era alb ca neaua, şi i-am zărit pe mâini petele bătrâneţii. Cu toate minciunile auzite mai devreme, eram cu inima alături de el. Iată un bărbat care nu cunoscuse niciodată o viaţă uşoară şi care, după ce-şi îngropase soţia, era acum nevoit să-şi îngroape şi cei doi fii.

Am făcut un pas spre el, şi tata şi-a smucit capul în sus.

— Doamne, sfinte..., a exclamat, scăpându-şi tocul pe podea cu zgomot.

— Tată, i-am zis, întinzându-i mâinile.

El s-a ridicat, săgetând înnebunit cu privirea în toate direcţiile.

— Nu-i nimic, i-am zis, cu blândeţe. Nu vreau decât să stau de vorbă cu tine.

— Dar tu eşti mort, Stefan, a rostit încet tata, încă privindu-mă cu gura căscată.

Am clătinat din cap.

— Indiferent ce-ai crede despre Damon şi despre mine, trebuie să ştii că nu te-am trădat.

Teama de pe faţa tatei s-a transformat brusc în furie.

— Ba m-aţi trădat. Şi nu m-aţi trădat doar pe mine, aţi trădat întregul oraş. Ar trebui să fii mort, după câtă ruşine mi-ai adus.

L-am privit, simţind cum creşte furia în mine.

— Până şi în moartea noastră tu nu vezi decât ruşinea? l-am luat la rost.

Era o replică pe care ar fi rostit-o Damon şi, într-un fel, îi simţeam prezenţa alături de mine. Pentru el făceam toate astea. Le făceam pentru amândoi, pentru ca măcar să murim cu adevărul de partea noastră.

Însă tata nu prea mai asculta. În schimb, se holba la mine.

— Acum eşti de-al lor. Nu-i aşa, Ştefan? m-a întrebat el, retrăgându-se din faţa mea, încetişor, ca şi cum m-aş fi pregătit să mă năpustesc şi să-l atac.

— Nu. Nu. N-o să fiu niciodată de-al lor.

Am scuturat din cap, sperând că, împotriva oricăror şanse, tata m-ar putea crede.

— Şi totuşi, eşti. Te-am privit cum sângerezi, te-am văzut dându-ţi ultima suflare. Te-am lăsat acolo mort. Iar acum, iată-te aici. Eşti de-al lor a argumentat tata, acum lipit cu spatele de zidul din cărămidă.

— M-ai văzut când am fost împuşcat? l-am întrebat, cuprins de derută.

Îmi aminteam vocile. Haosul. Strigătul vampir repetat iar şi iar, prin întuneric. Cum l-am simţii pe Noah trăgându-mă de pe Damon. Şi cum totul s-a întunecat treptat.

— Eu însumi am apăsat pe trăgaci. Am tras în tine, şi am tras şi în Damon. Şi, din câte se pare, n-a fost suficient, a zis tata. Acum, va trebui să-mi duc misiunea la sfârşit, a adăugat, pe un ton rece ca gheaţa.

— Ţi-ai omorât propriii fii? l-am întrebat, în timp ce furia îmi făcea sângele să clocotească în vine.

Tata s-a apropiat, ameninţător, de mine, şi chiar dacă el avea impresia că aş fi un monstru, eu eram cel care simţea frica.

— Amândoi aţi fost morţi pentru mine încă din clipa în care aţi trecut de partea vampirilor. Iar acum, vii la mine să-mi ceri iertare, ca şi cum ceea ce ai făcut ar putea fi iertat cu un simplu îmi pare rău. Nu. Nu.

Ocolindu-şi biroul, tata s-a îndreptat spre mine, săgetând şi acum cu privirea în stânga şi-n dreapta, numai că acum el părea să fie vânătorul, nu animalul hăituit.

— Ştii ce, mi-a zis, a fost o binecuvântare pentru mama voastră că a murit înainte să poată vedea ce ruşine aţi devenit.

— Încă nu m-am transformat. Şi nu vreau să mă transform. Am venit să-mi iau adio. O să mor, tată. Ai reuşit ceea ce ţi-ai propus. M-ai ucis, i-am zis, în timp ce lacrimile începeau să-mi izvorască din ochi. N-ar fi trebuit să se întâmple aşa, tată. Asta ar fi cazul să scrieţi, tu şi cu Jonathan Gilbert, în falsa voastră istorie, că n-ar fi trebuit să se întâmple aşa.

— Aşa a trebuit să se întâmple, s-a încăpăţânat tata, repezindu-se după un baston pe care-l ţinea într-o vază mare, dintr-un colţ al încăperii.

Cu o mişcare iute, l-a frânt în două, îndreptând apoi capătul mai lung şi ascuţit spre mine.

La fel de repede, fără să mă gândesc, m-am ferit în lături şi i-am smucit braţul liber în spate, făcându-l să se rostogolească până în peretele din cărămidă.

Tata a urlat de durere în timp ce se izbea de podea. Şi atunci, am văzut-o. Ţepuşa improvizată îi ieşea din abdomen, sângele împroşcând în toate direcţiile. M-am albit la faţă, simţind cum stomacul mi se ridică până în piept, iar fierea îmi umple gâtlejul.

— Tată! am strigat, repezindu-mă spre el şi aplecându-mă. N-am vrut. Tată...

Apucând ţepuşa, i-am smuls-o afară din abdomen. Tata a scos un ţipăt ascuţit, şi imediat sângele a ţâşnit ca un gheizer din rană. L-am privit, oripilat, dar şi fascinat. Sângele era atât de roşu, atât de profund, atât de frumos. Parcă mă chema spre el. Parcă aş fi murit chiar în clipa aceea dacă nu-l sorbeam. Şi astfel, fără să vreau, mi-am dus mâna spre rană, apoi mi-am ridicat-o, căuş, până la buze, simţind gustul lichidului pe măsură ce-mi atingea gingiile, limba, gâtlejul.

— Piei de lângă mine! a şoptit răguşit tata, împingându-se înapoi până când a ajuns să-şi lipească toată spinarea de perete.

M-a zgâriat pe mână, în strădania lui de a mi-o îndepărta de rană, după care s-a prelins pe lângă perete, închizând ochii.

— Eu..., am început, dar în aceeaşi clipă am simţit cum mă săgetează, cum mă înjunghie dureros ceva în gură.

Era o durere mai rea decât cea pe care mi-o aminteam din momentul în care fusesem împuşcat. O senzaţie de strânsoare, urmată de cea a un milion de ace înfipte în piele.

— Piei..., a răsuflat tata, acoperindu-şi faţa cu palmele şi gâfâind după aer.

Mi-am dus şi eu mâinile la gură şi mi-am trecut degetele peste dinţi, care acum deveniseră tăioşi şi ascuţiţi. Şi atunci mi-am dat seama: acum, eram de-al lor.

— Tată, bea din mine. Eu pot să te salvez! am zis, pe un ton imperios, aplecându-mă şi ridicându-l în şezut, rezemat de perete.

Mi-am dus încheietura mâinii la gură, permiţându-le noilor mei dinţi, ascuţiţi ca lama de cuţit, să-mi sfâşie cu uşurinţă pielea. Am tresărit de durere, dar apoi mi-am întins rana spre gura tatei, care s-a tras înapoi, cu propriul sânge continuând să-i şiroiască din propria rană.

— Eu pot să te vindec. Dacă bei sângele ăsta, o să-ţi lecuiască rănile. Te rog? l-am implorat, privindu-l în ochi.

— Prefer să mor, a rostit tata.

În clipa următoare, pleoapele i-au fluturat, închizându-se, şi el s-a prăbuşit din nou pe podea, în jurul lui formându-se o baltă de sânge. I-am pus mâna în dreptul inimii, simţind-o cum îşi încetineşte treptat bătăile şi cum, în cele din urmă, se opreşte.

32

Întorcând spatele moşiei, am început să merg, apoi să alerg, pe drumul bătătorit care ducea spre oraş. Cumva, simţeam că tălpile abia dacă-mi atingeau pământul. Alergam mai repede, şi tot mai repede, însă răsuflarea îmi era aceeaşi. Simţeam c-aş putea să alerg aşa la nesfârşit, şi aş fi vrut să fie aşa, fiindcă fiecare pas mă îndepărta şi mai mult de ororile cărora le fusesem martor.

Am încercat să nu mă mai gândesc, am încercat să-mi blochez amintirile care-mi tot veneau în minte. În locul lor, m-am concentrat asupra uşurinţei cu care atingeam pământul, în timp ce duceam cu iuţeală un picior în faţa celuilalt. Am remarcat că, până şi pe întuneric, puteam să văd cum roua tremura pe puţinele frunze rămase încă pe crengile copacilor. Puteam să aud răsuflarea veveriţelor, şi a iepurilor, în timp ce goneau prin pădure. Peste tot, simţeam miros de fier.

Pământul bătătorit a lăsat locul pietrelor de pavaj, semn că pătrunsesem în oraş. Să ajung acolo mi s-a părut că nu-mi luase mai nimic, cu toate că, în mod normal, parcurgeam această distanţă în nu mai puţin de o oră. Am încetinit şi m-am oprit. Mă usturau ochii în timp ce-i plimbam, lent, de la stânga la dreapta. Piaţa oraşului arăta, oarecum, altfel. Vedeam insecte târându-se prin ţărâna dintre pietrele pavajului. Vopseaua scorojită de pe pereţii conacului Lockwood, cu toate că fusese clădit doar acum câţiva ani. Dărăpănare şi degradare peste tot.

Cel mai prezent era mirosul de verbină. Era pretutindeni. Numai că, în loc să fie vag plăcut, mi se părea mistuitor şi-mi producea ameţeală şi greaţă. Unicul lucru care contracara influenţa înecăcioasei miresme era îmbătătorul iz al fierului.

Am inspirat adânc, aflând deodată că unicul remediu împotriva slăbiciunii provocate de verbină se găsea în mirosul acesta. Fiecare fibră a corpului îmi urla că trebuie să descopăr de unde provine, că trebuie să mă hrănesc. Mi-am rotit privirea flămândă în jur, ochii mei scrutând rapid totul, de la cârciuma din josul străzii până la piaţa din capătul şirului de case. Nimic.

Am adulmecat încă o dată aerul, şi mi-am dat seama că mirosul — acel superb, îngrozitor, afurisit de miros — se apropia. M-am răsucit pe călcâie şi respiraţia mi-a rămas în gât când am zărit-o pe Alice, drăguţa barmaniţă de la tavernă venind pe stradă. Fredona ceva ca pentru sine şi mergea pe mai multe cărări, fără îndoială din cauză că gustase şi ea din alcoolul pe carc-l servise toată noaptea clienţilor. Părul îi era o vâlvătaie roşie pe lângă tenul palid. Avea un miros cald şi dulce, a fier, a fum din lemne, şi a tutun.

Ea era leacul.

M-am furişat la umbra copacilor care încadrau strada. M-a şocat cât de tare o auzeam. Murmurul ei, respiraţia ei, fiecare pas nesigur era înregistrat de timpanele mele, şi nu puteam să nu mă mir cum de nu trezea întregul oraş.

În sfârşit, a trecut pe lângă mine, formele ei ajungând suficient de aproape cât să le pot atinge. Mi-am întins mâna şi am prins-o de şold. A icnit, mirată.

— Alice, i-am zis, cu o voce care-mi suna a gol în urechi. Eu sunt, Stefan.

— Stefan Salvatore? a rostit ea, nedumerirea prefăcându-i-se degrabă în frică. A început să tremure. D-dar tu eşti mort, a zis.

Îi simţeam respiraţia mirosind a whiskey, îi vedeam gâtul palid, cu vinişoarele albastre întinzându-se pe sub piele, o vedeam, practic, leşinând. Dar n-am atins-o cu dinţii. Nu încă. Savuram senzaţia de o avea în braţe, dulcea uşurare a gândului că lucrul la care tânjisem cu nesaţ în aceste ultime momente era, acum, chiar în mâinile mele.

— Şşt..., am murmurat. Totul o să fie bine.

Mi-am lăsat buzele să i se plimbe pe pielea ei albă, minunându-mă cât era de dulce şi de parfumată. Aşteptarea era minunată. Şi apoi, când n-am mai putut răbda, mi-am răsfrânt buzele şi mi-am cufundat dinţii în gâtul ei. Sângele ei mi-a ţâşnit pe dinţi, pe gingii, împroşcându-mă pe dinăuntru, aducând cu el căldură şi putere şi viaţă. L-am sorbit flămând, oprindu-mă doar în clipa în care Alice mi s-a lăsat, inertă, în braţe, iar bătăile inimii i-au încetinit până la un bubuit surd. Mi-am şters gura şi mi-am coborât privirea spre trupul fără simţire, admirându-mi capodopera: două găuri precise în gâtul ei, cu diametrul de doar câţiva milimetri.

Încă nu era moartă, dar ştiam că avea să fie curând.

Mi-am săltat-o pe Alice pe umăr, abia simţindu-i greutatea şi abia simţindu-mi picioarele cum ating pământul, în timp ce goneam prin oraş, intrând în pădure, îndreptându-mă înapoi spre izvor.

33

Razele palide ale lunii dănţuiau în părul deschis al lui Alice, în timp ce mă năpusteam spre colibă. Mi-am trecut limba peste colţii mei ascuţiţi, retrăind senzaţia apăsării lor pe gâtul ei flexibil, maleabil.

„Eşti un monstru”, mi-a şoptit o voce de undeva, din mintea mea. Dar, învăluit în mantia întunericului, cu sângele lui Alice curgându-mi prin vene, cuvintele acestea îşi pierdeau sensul şi nu mai erau însoţite de vreun junghi de vinovăţie.

Am dat buzna în colibă. Era linişte, însă focul fusese bine întreţinut, şi ardea cu flăcări vii. Le-am privit pentru o clipă, fascinat de atâtea nuanţe de violet, de albastru, de gri şi chiar de verde din el. Apoi, am auzit o răsuflare slabă dintr-un colţ al încăperii.

— Damon? am zis, vocea ricoşându-mi atât de zgomotos în grinzile grosolane, încât m-a făcut să tresar.

Rămăsesem cu simţurile acordate pentru vânătoare.

— Frate?

Am reuşit să desluşesc o siluetă gheboşată sub o pătură. L-am examinat de la distanţă pe Damon, ca şi cum ar fi fost un străin. Părul lui întunecat i se lipise de gât, iar pe faţă avea dâre de funingine. Buzele îi erau arse, iar ochii, injectaţi de sânge. Aerul în jurul lui mirosea înţepător... mirosea a moarte.

— Ridică-te! am poruncit, cu asprime, lăsând-o pe Alice să cadă pe pământ.

Trupul aproape văduvit de viaţă s-a prăbuşit, greoi. Părul roşu îi era năclăit de sânge, iar ochii, pe jumătate închişi. Sângele adăsta în jurul celor două găuri precise din locul în care o muşcasem. M-am lins pe buze, dar m-am silit să mă abţin, păstrând ce-i mai rămăsese pentru Damon.

— Ce-i? Ce-ai...

Privirea lui Damon s-a mutat de la Alice la mine, întorcându-se apoi la ea.

— Te-ai hrănit? m-a întrebat, chircindu-se chiar şi mai mult în colţ şi acoperindu-şi ochii cu palmele, ca şi cum ar fi putut, cumva, să-şi şteargă imaginea de pe retină.

— Ţi-am adus-o ţie, Damon. Ai nevoie să bei, l-am îmboldit, îngenunchind lângă el.

Damon a scuturat din cap.

— Nu, nu, a hârâit el, respirând din ce în ce mai chinuit, pe măsură ce se apropia tot mai mult de moarte.

— Nu trebuie decât să-ţi pui buzele pe gâtul ei. E simplu, am încercat să-l conving.

— Nu fac eu asta, frate. Ia-o de-aici, a replicat, rezemându-se de perete şi închizând ochii.

Am clătinat din cap, deja simţind cum mă roade foamea prin stomac.

— Damon, ascultă-mă. Katherine s-a dus, dar tu trăieşti. Uită-te la mine. Priveşte cât e de

simplu, i-am zis, căutând cu grijă rana iniţială pe care i-o făcusem la gât lui Alice.

Mi-am cufundat din nou colţii în găuri şi am băut. Sângele era rece, dar tot mă sătura. Mi-am ridicat înapoi privirea spre Damon, fără să mă sinchisesc să-mi şterg sângele de pe gură.

— Bea, l-am îndemnat, târând trupul lui Alice pe podea, astfel încât să ajungă chiar lângă Damon.

El a dat să se împotrivească, dar deodată s-a oprit, cu ochii fixaţi pe rană. Am zâmbit, ştiind bine cât de aprig şi-l dorea, cât de bine putea să simtă copleşitorul miros al dorinţei.

— Nu te mai împotrivi, l-am sfătuit, împingându-l din spate, astfel încât buzele să-i ajungă la doar câţiva centimetri de sânge, şi ţinându-l acolo. L-am simţit cum inspiră adânc, şi am ştiut că deja începea să prindă puteri, doar zărind bogăţia aceea roşie, posibilitatea de a-şi procura sângele. Acum nu mai suntem decât noi doi, i-am zis. Pentru totdeauna. Fraţi. Vor mai fi şi alte Katherine, pentru totdeauna, pentru veşnicie. Toată lumea poate să fie a noastră.

M-am oprit, urmărindu-i privirea lui Damon, îndreptată spre gâtul lui Alice. Deodată, s-a avântat şi a sorbit prelung, profund.34

Am urmărit, satisfăcut, cum Damon a început să bea cu lăcomie, sorbiturile de încercare de la început prefăcându-se în înghiţituri zdravene, în timp ce stătea cu faţa în jos, spre gâtul lui Alice. Şi, pe măsură ce trupul lui Alice, aproape văduvit de viaţă, devenea tot mai alb, o îmbujorare sănătoasă se contura în obrajii lui Damon.

În timp ce el sorbea ultimele picături din sângele lui Alice, eu am făcut câţiva paşi în afara colibei. Mi-am rotit privirea în jur, minunându-mă. Nu mai departe de azi-noapte, suprafaţa aceea mi se păruse deprimantă, dar acum îmi dădeam seama că mişuna de viaţă: mirosul animalelor din pădure, fâlfâitul păsărilor de deasupra, sunetul bătăilor inimii mele, şi ale inimii lui Damon. Locul acesta — acest întreg univers — era plin de posibilităţi.

Inelul îmi scânteia în lumina lunii, şi mi l-am ridicat până la buze. Katherine îmi dăruise viaţa veşnică. Tata ne spusese mereu că trebuie să ne descoperim puterea, să ne găsim locul în lume. Iar eu mi-l găsisem, cu toate că tata nu fusese capabil s-o accepte.

Am inspirat adânc, şi mireasma de cupru a sângelui mi-a umplut nările. M-am întors, auzindu-l pe Damon că iese din colibă. Părea mai înalt şi mai puternic decât cu câteva momente mai devreme. Am observat că avea şi el un inel la fel ca al meu, pe degetul mijlociu.

— Cum te simţi? l-am întrebat, aşteptând să vadă şi el tot ce vedeam eu.

Damon mi-a întors spatele şi a pornit spre apă. Îngenunchind, şi-a dus la gură palmele făcute căuş şi pline cu lichid, cu care şi-a spălat rămăşiţele sângelui de pe buze.

M-am lăsat pe vine lângă el, pe malul iazului.

— Nu-i aşa că e uluitor? l-am întrebat. E o întreagă lume, cu totul nouă, şi e a noastră. Pentru totdeauna! am accentuat, cu îngâmfare.

Eu şi cu Damon nu aveam să mai îmbătrânim vreodată. Nu mai aveam să murim.

— Ai dreptate, a rostit Damon, tărăgănat, ca şi cum ar fi vorbit într-o limbă prea puţin cunoscută.

— O s-o explorăm împreună. Gândeşte-te doar. Putem să mergem în Europa, să explorăm lumea, să ne îndepărtăm de Virginia şi de amintiri...

I-am pus mâna pe umăr. Damon s-a întors spre mine, cu ochii mari. Am făcut un pas înapoi,

dintr-odată cuprins de teamă. Era ceva schimbat la el, ceva străin în ochii lui întunecaţi.
— Eşti fericit acum frate? m-a întrebat el, pufnind în batjocură.
Am înaintat cu un pas spre el.
— Ai fi preferat să mori, în loc să ai toată lumea asta la dispoziţie? Ar trebui să-mi mulţumeşti!
Un fulger de furie i-a apărut în ochi.
— Să-ţi mulţumesc? Niciodată nu ţi-am cerut să-mi transformi viaţa într-un iad din care nu mai am scăpare, a ripostat el, scuipându-şi fiecare cuvânt în apa iazului. Deodată, m-a tras spre el, îmbrăţişându-mă cu atâta putere, încât mi-a tăiat respiraţia. Dar ascultă aici, frate, mi-a şuierat în ureche. Deşi vom fi împreună pe veşnicie, îţi voi aduce o veşnicie de nefericiri.
Şi, spunând asta, m-a eliberat din strânsoare şi a pornit în fugă prin întunericul pădurii.
În timp ce silueta lui dispărea printre umbrele negre ale copacilor, o cioară, una singură, s-a înălţat din pădure. A scos un soi de ţipăt plângător, şi-apoi a dispărut.
Şi, dintr-odată, într-o lume care abia acum câteva clipe mi se păruse doldora de posibilităţi, m-am trezit cu desăvârşire singur.

Epilog

Ori de câte ori încerc să-mi reconstitui în minte momentul acela, când m-am lăsat înfrânt de Puterea mea şi mi-am distrus relaţia cu Damon, îmi imaginez o fracţiune de secundă de tăcere. În acea fracţiune de secundă, Damon se întoarce spre mine, privirile ni se întâlnesc, şi facem pace.
Şi totuşi, acea tăcere n-a existat, şi nici nu va exista vreodată. Acum, aud în permanenţă acea foiala a animalelor prin pădure, acea accelerare a respiraţiei care se petrece atunci când oricare fiinţă ştie că primejdia este aproape, acea pâlpâire întreruptă a unei inimi care-şi opreşte bătăile. Îmi mai aud, în acelaşi timp, şi gândurile, rostogolindu-se şi ciocnindu-se între ele, ca valurile oceanului.
Măcar dacă n-aş fi fost slab atunci când m-a privit Katherine în ochi. Măcar dacă nu m-aş fi întors să vorbesc cu tata. Măcar dacă nu l-aş fi convins pe Damon să bea.
Dar le-am făcut pe toate. Şi consecinţa acestor opţiuni e o faţadă care nu face altceva decât să devină tot mai întunecată şi mai nuanţată, odată cu vârsta. Şi eu va trebui să trăiesc pe vecie cu consecinţele fărădelegilor mele. După o secundă, am pornit şi eu în fugă, simţind vâjâitul vântului în urechi.
— Te prind eu! am urlat.
Era un strigăt de când aveam opt ani şi mă jucam cu fetele de vârsta mea, însă acum simţeam că miza jocului era mai mare decât oricare alta din viaţa mea.